MINISTERUL DE INTERNE

PACE PENTRU VITEJI

MINISTERUL DE INTERNE

Pentru uzul cadrelor
Ministerului de Interne

PACE PENTRU VITEJI

Nr. 546

SERVICIUL EDITORIAL ȘI CINEMATOGRAFIC
— 1979 —

Traducere : mr. GEORGE ZAGĂR
Copertă : lt. col. VICTOR JERCA

SURPRIZA

1

În seara aceea de 9 mai 1954, după un marş de 30 km executat într-un tempo infernal, plutonul de elevi-caporali făcuse halta în jurul unor focuri de bivuac, la adăpostul unei coline stîncoase, departe de un sătuleţ adormit.

Împărţiţi în grupe, legionarii[1] săpau gropi dreptunghiulare în care urmau să-şi petreacă noaptea în poziţie de luptă.

— Domnule sergent! Veniţi să vedeţi peste ce am dat! Ceva ca nişte bastoane!

Ceea ce găseau soldaţii în timpul marşurilor de instrucţie nu merita nici o atenţie. Intrigat, totuşi, de termenul „bastoane", subofiţerul se apropie de cel care-l chemase:

— Ce „bastoane"? Iar te ţii de prostii!

— Iată, sînt bine înfăşurate.

Sergentul se aplecă, întinse mîna şi fu surprins de greutatea pachetelor lungi şi rigide, înfăşurate în cîrpe unsuroase.

— Ciudat, s-ar părea că sînt arme.

Într-adevăr, erau arme, puşti de model necunoscut, în stare perfectă.

Sergentului nu-i venea să creadă. La lumina brichetei, el citi inscripţia de pe cutia chiulasei: „Fabbrica regale di arme di Firenze. 1940"[2]

Inscripţia era urmată de o coroană regală, evident italiană. Un caporal în vîrstă, din Sicilia, confirmă descoperirea:

— Le cunosc, sînt puşti „Statti". Am avut din acestea în Libia, în 1942. După starea lor ai zice că ieri le-au îngropat aici. Dealtfel, niciodată nu au fost pe aici trupe italiene. Dacă

[1] Militari aparţinînd Legiunii străine, înfiinţată în anul 1831, în Algeria, compusă din voluntari, în majoritate străini, aflată în serviciul Franţei. (N.T.)

[2] Fabrica regală de arme din Florenţa, 1940 — l. italiană. (N.T.)

am fi găsit aceste arme la 2000 km mai la est, ar fi fost cu totul altceva. Dar aici... Au fost aduse de cineva...

În mai puțin de 20 de minute fură scoase la iveală circa 40 de puști, toate în stare perfectă.

Comandantul se hotărî repede :

— Ne întoarcem. Strîngeți totul. Fiecare duce cîte o pușcă. Adunarea în zece minute.

Trezit în zori, ofițerul de securitate rămase la fel de perplex ca și comandantul plutonului.

— Algeria este liniștită. Există desigur naționaliști, dar stau cuminți. Oameni care vorbesc mult, dealtfel luați în evidență de D.S.T.[1] și de Informațiile generale. Aceste arme sînt poate destinate marocanilor.

— Nu văd de ce. Pînă în prezent numai tunisienii din Néo-Destour au trecut la acțiune. Dar la celălalt capăt al țării, la 1500 km, la est.

— 40 de puști nu traversează o țară fără motiv...

Ofițerul de securitate raportă și așteptă. La rîndul lor, șefii Birourilor doi se arătară nehotărîți. Nimic în dosarele lor cu informații nu arăta că s-ar pregăti vreo mișcare în Algeria. Cu atît mai mult în regiunea Oranului, unde niciodată nu existase nici cel mai mic conflict.

— Hai să zicem în Kabylia sau în regiunea Constantine, aminti un ofițer vîrstnic. Aici au avut, într-adevăr, loc tulburări grave în mai 1945. Acum însă este liniște.

Proveniența armelor italiene nu părea totuși să constituie un mister insolubil. Cînd trupele germano-italiene fuseseră înfrînte și se retrăgeau în dezordine de la El Alamein la capul Bône din Tunisia, ele abandonaseră ici-colo importante stocuri de arme, risipite pe cîmpurile de luptă și, fără îndoială, recuperate de trupele regelui Idris al Libiei. Logic, puștile „Statti“ nu puteau avea altă origine. Dar prin ce filieră și în ce scop ajunseseră în acele gropi ?

— Am putea încerca să-i descoperim pe cei care le transportă, propuseră ofițerii serviciului de securitate al Legiunii. În felul acesta îi vom găsi și pe beneficiari.

---

[1] Direcția supravegherii teritoriului, organ al contraspionajului francez. Pentru detalii, a se vedea lucrarea *D.S.T. ridică vălul,* editată pe plan intern în 1977. (N.R.)

Ei se apropiară de harta mare ce acoperea peretele :

— Din Libia pînă la Saida se poate ajunge parcurgînd un singur traseu, și anume transversala presahariană care leagă sudul tunisian de frontiera marocană.

Linia de bambus mînuită de ofițer marcă pe hartă traseul, oprindu-se la oazele ce îl jalonau : Gafsa, Tozeur, El Oued și Laghouat.

— Apoi, reluă ofițerul, toate presupunerile sînt posibile. Nu este exclus însă ca armele să fie trimise spre vest sau spre nord.

Toată lumea era de acord :

— Nu avem decît o soluție : să încercăm să implantăm un informator la Laghouat.

Ofițerul se adresă omologilor săi din unitățile staționate în regiunea Oran :

— Aveți de propus pe cineva anume ?

— Cred că am ceea ce vă trebuie, zise unul din ei. Se numește Marco Calvert. Fost subofițer, după 15 ani de serviciu, a cerut să se retragă și știu că nu dorește să părăsească continentul, ci are ambiția să pună mîna pe o stație de benzină, undeva în sud...

— Trimite-mi-l să-l studiez.

Miercurea următoare, Marco Calvert se afla în fața ofițerului de securitate :

— Ți-am văzut dosarul, zise acesta. Este excelent. Am reținut că ai mai făcut parte dintr-un serviciu de informații în țara ta. Cunoști deci meseria. Știu că vrei să administrezi o stație de benzină din sud. Cea din Laghouat are nevoie de un stăpîn...

Calvert dădu din umeri neputincios :

— Nu este de nasul meu. Pentru postul ăsta se cere o garanție pe care eu nu o am, două milioane de franci...

— Îți propun un tîrg : îți împrumutăm suma necesară ca să te poți instala la Laghouat.

— Ce trebuie să fac în schimb ?

— Deschizi ochii și încerci să afli cum, prin cine și pentru cine sînt transportate arme ce provin din Libia sau din Tunisia

Calvert ascultă atent, cu buzele strînse, mîngîindu-și cicatricea ce-i brăzda obrazul. O amintire din Tonkin [1] care accentua asprimea feței sale de lup slab.

— Accept, firește.

În ultimele două luni, o mașină se oprea frecvent la mica stație de benzină. Turistul, moleșit de căldură, cobora din autoturism și spunea :

— Plinul, Ahmed. Mă duc în birou să mă mai răcoresc.

Acolo, se asigura mai întîi că afară de Calvert nu se mai afla nimeni, iar apoi întreba :

— Ceva noutăți ?

— Nu cine știe ce, căpitane. Din niște discuții, am aflat totuși că sînt pe drum, undeva între El Oued și Ouargla, două camioane, ce vin din Libia, de dincolo de Ghadamès. Or fi poate clienții noștri. Aștept însă să-i văd. Cred că vor ajunge aici mîine sau cel mai tîrziu poimîine. În orice caz, am să vă anunț.

— Îți amintești parola ?

— Da. Comand motorină dacă nu este nimic deosebit și benzină super dacă trebuie să veniți.

După două zile, Calvert comandă corespondentului său din Sidi-bel-Abbès benzină super. După 15 ore, căpitanul îl asculta pe Calvert :

— Am confirmarea. Cele două camioane transportă, într-adevăr, arme. Vehiculele au fost amenajate special cu o trapă sub planșeul cabinei. Puștile „Statti" provin din Fezzan [2] și sînt din stocurile armatei italiene. Regele Idris le-a pus la dispoziția prietenilor săi algerieni.

— Algerieni ? !

— Da, informația este sigură. Mi s-a spus chiar că regele Libiei se trage dintr-o familie originară din Algeria. În privința itinerarului, am aflat că armele sînt transportate cu cămilele prin regiunea Fezzan pînă la frontiera sahariană, între posturile militare Ghadamès și Fort-Saint. Apoi sînt luate în primire și transportate cu alte cămile pînă într-un loc aflat undeva între El Oued și Ouargla, unde sînt transferate în camioane.

---

[1] Regiune din Vietnam. (N.T.)

[2] Provincie din sud-vestul Libiei. (N.T.)

Era prea tîrziu pentru a pune la punct o operaţie de interceptare a camioanelor, în aşa fel încît să se garanteze şi securitatea informatorului.

Trebuia deci ca serviciul de securitate să se limiteze doar la supravegherea cărăuşilor. Tactica avea să dea rezultate. La 14 octombrie, Calvert semnala :

— Azi dimineaţă au plecat camioanele. În curînd vor reveni cu o nouă încărcătură. Deocamdată armele sînt încă în tranzit la sud de Ghadamès. Procedînd rapid, ele pot fi interceptate.

Singurul post francez pe teritoriul libian, Ghadamès, era păzit de un pluton saharian al Legiunii. Alertat prin radio, comandantul plutonului raporta după 48 de ore : „Am găsit două ascunzători. În prima am descoperit 60 carabine «Statti». A doua era goală, părînd a fi fost evacuată în grabă".

Această ultimă informaţie putea însemna că Marco Calvert este demascat. Trebuia să fie retras imediat din „circuit".

La sfîrşitul lunii octombrie, ziarele din Alger publicau o notiţă laconică : „În zorii zilei de 28 octombrie, vameşii au scos din apă, în port, corpul unui om legat cu sîrmă, străpuns de lovituri de cuţit. Lipsit de acte de identitate, necunoscutul, în vîrstă de circa 40 de ani, era îmbrăcat cu un costum de pînză bej. După primele rezultate ale anchetei, se pare că ar fi vorba de Marco Calvert, fost subofiţer al Legiunii străine, responsabil al unei staţii de benzină din Laghouat. Pînă în prezent cu privire la acest straniu asasinat nu a fost formulată nici o ipoteză".

Informaţia fu lipsită de ecou. Nimeni nu se mai interesă de soarta nefericitului.

La 1 noiembrie 1954 primele focuri de armă răsunau deja în Algeria, preludiu la un război care avea să dureze opt ani.

Presa relata ştiri privitoare la ambuscadele şi atentatele din masivul muntos Aurès, la asasinarea unor proprietari agricoli în Kabylia. Se menţionau, de asemenea, atacurile din regiunile Cassaigne şi Bosquet ale provinciei Oran. Cîteva arme ale răsculaţilor căzute în mîinile jandarmilor purtau inscripţia „Statti".

La începutul anului 1955, sosea la Tanger un individ dubios, aşa cum existau mulţi în acest oraş internaţional. De la sfîrşitul celui de-al doilea război mondial statutul aparte al

acestei „zone libere" făcuse din Tanger locașul tuturor traficanților și contrabandiștilor. Pentru nici una din mărfurile tranzitate prin port nu se percepea vreo taxă vamală, cu condiția să nu fie destinată comerțului local.

Era suficient să se închirieze o magazie sau un antrepozit pentru a depune marfa pînă ce aceasta lua drumul mării spre destinație. În cursul călătoriei, aceste mărfuri erau debarcate misterios pe coastele Spaniei sau Franței, dacă nu cumva, în largul mării, treceau discret la bordul unor vase care asigurau legătura cu coasta.

Profiturile realizate de acești „negustori de largul mării" atrăseseră la Tanger o întreagă faună de aventurieri bogați sau prăpădiți, gangsteri mici și mari, foști zbiri ai Gestapoului, toți mînați de dorința de a realiza ușor cîștiguri fabuloase.

Așa se explică faptul că noul venit s-a strecurat ușor în masa indivizilor discreți cu privire la identitatea și activitatea lor, gata să facă orice pentru bani. În 1955, Tangerul era capitala traficului cu diamante, lingouri de aur și cu stupefiante. Se vorbea chiar și despre transporturi de arme, iar vecinătatea Marocului și Algeriei, unde se anunțau tulburări, dădea un plus de veridicitate acestor vorbe.

Mărunt, slab, sprinten, cu fața măslinie a catalanilor, Pedro, noul venit, s-a instalat într-o locuință modestă dintr-un cartier periferic dar pitoresc în care mișuna lumea interlopă, formată din informatori, misiți, proxeneți, hoți de buzunare.

Cinstit în afaceri, rezistent la muncă, întotdeauna dispus să sară în ajutor, Pedro s-a impus, fiind repede căutat în port pentru tot soiul de treburi.

El cunoștea perfect vasele folosite, atît pe cele destinate patrulării coastelor, transformate în scopuri de contrabandă, cît și vedetele rapide, cu care se făceau debarcările clandestine urgente, ce puteau atinge viteza de 40 noduri, adică mai mult decît viteza eventualilor urmăritori, vasele vameșilor italieni, spanioli sau francezi.

În cîteva săptămîni, Pedro își formă un stil de viață normal. Mergea, ca toată lumea, să servească aperitivul împreună cu Jo Renucci, figură cunoscută din anii de ocupație. Pedro deveni un element obișnuit al decorului din Tanger. I se aprecia felul de a fi tăcut, eficacitatea profesională și acea strălucire a ochilor care trăda omul periculos, iar lunga cicatrice ce-i brăzda obrazul accentua mina sa de pirat și individ hotărît.

Din cînd în cînd dispărea fără ca cineva să bănuiască că în acest timp întindea pe acoperişul clădirii unde locuia, camuflată sub aspectul unei frînghii de rufe, antena aparatului de radio cu ajutorul căruia transmitea scurte mesaje codificate unui îndepărtat corespondent.

Pregătit în cadrul serviciilor secrete franceze, Marco Calvert — alias Pedro — a devenit în cîteva luni de stagiu un individ simpatic, cu misiunea de a-i vedea pe cei ce, din umbră, furnizau arme algerienilor din Frontul de Eliberare Națională (F.L.N.).

2

O lumină murdară, cenușie se strecura prin perdele, accentuînd aspectul de pivniță al biroului instalat într-un imobil situat în strada Ozenne, undeva între prefectură și sediul statului-major.

La Toulouse, în luna aprilie 1955, primăvara nu se hotărîse încă să-și facă apariția.

Gérard Larzac ridică capul după ce parafă ultima filă a unui gros dosar cu antetul „Biroul de expertize contabile“ și suspină în timp ce strivea mucul de țigară în scrumiera plină ochi. Fuma prea mult și se și îngrășase. Acestui fost internațional de rugby, în vîrstă de 45 de ani, nu-i convenea cîtuși de puțin viața sedentară pe care era obligat s-o ducă.

Apăsă pe butonul soneriei. Béchu, un fost maistru radiotelegrafist al marinei, se strecură în încăpere :

— Ordonați !

Larzac renunță să-i mai explice a nu știu cîta oară că acest termen risca să compromită siguranța Biroului de expertize contabile, „acoperirea antenei S.D.E.C.E.“ [1] din Toulouse.

Larzac îi dădu cîteva foi de hîrtie :

— Expediere normală. Ai grijă să trimiți corespondența cu trenul de cinci. Fii atent că nu ai prea mult timp. Spune-mi ai ceva noutăți ?

---

[1] Serviciul de documentare externă și de contraspionaj sau, simplu, serviciile secrete franceze. Pentru detalii, a se vedea lucrarea *Șacalul*, editată pe plan intern în 1973. (N.R.)

— Da, un lung mesaj de la Pedro. Cere niște informații.

Larzac întinse mîna și luă foaia adusă de Béchu, pe care citi :

„Din TA 26 către Numărul Unu TO — Am fost contactat de numitul Puchert Georg, zis căpitanul Morris, contrabandist important din Tanger — Se dă drept german, dar am informații că este lituanian — Felul de a proceda indică un profesionist al serviciilor de informații — Solicit aprobare pentru colaborarea cu «căpitanul Morris» — Afaceri dubioase — Desigur contrabandă cu diamante — Stop și sfîrșit".

„Parcă am mai auzit de Georg Puchert, medită Larzac, dar nu-mi amintesc în ce împrejurare. Părea a fi un individ inteligent, viclean și, desigur, periculos." Era normal ca Pedro să solicite aviz de la șeful său, dar Larzac nu-și putea permite inițiativa de a-l autoriza să se lanseze într-o afacere ilegală. Nu pentru că i-ar fi fost teamă de urmări, deoarece S.D.E.C.E.-ul, practic, renunța întotdeauna la un agent certat cu justiția. Larzac se întreba însă dacă Pedro va putea face față pînă la capăt unui om de talia lui Puchert, care se impusese într-un mediu unde competiția era severă.

De aceea, Larzac se hotărî să raporteze cazul superiorilor.

Răspunsul veni sub forma unei fișe biografice întocmită de serviciul de contraspionaj. Georg Puchert era născut în 1920 la Libau, în Lituania. În 1939 el se înrolează în marina germană. Prizonier în martie 1945, eliberat un an mai tîrziu, Puchert reapare la Hamburg ca om de afaceri al unei întreprinderi de import-export, dedicîndu-se activ comerțului de contrabandă. Timp de 18 luni afacerile ilegale îi merg. La sfîrșitul anului 1947 însă, contrabanda fiind tot mai mult îngrădită, Puchert dă faliment și scapă ca prin minune de închisoare.

În primăvara lui 1948, Puchert se apucă din nou de afaceri. Cumpără o mică șalupă botezată „Vrăjitoarea roșie", cu care hotărăște să se expatrieze pentru a lucra la Tanger.

Tot atunci sosește la Hamburg o „verișoară" de-a sa din Lituania. Despărțindu-se de soția legitimă, Puchert se îmbarcă în luna aprilie împreună cu „verișoara" și cu fiica sa, Marina, în vîrstă de zece ani.

Persoana lui Puchert era atît de dubioasă încît la sosirea sa la Tanger, autoritățile îi refuză cererea de debarcare. Dar

el nu descurajează atît de repede, ci trăiește pe șalupa sa timp de doi ani, practicînd traficul de țigări, îndeosebi „Philip Morris“, de la care i se trage și porecla de „căpitanul Morris“. Insistînd cu încăpățînare, Puchert reușește să se impună și, după ce obține de la consulatul costarican din Tanger autorizația de a-și înmatricula șalupa la Puerto Limon, debarcă, în sfîrșit, la Tanger în 1950 sub pavilion alb-albastru.

Începînd de atunci, afacerile sale prosperă. Are două, apoi trei vase („Typhoon“, „Wild Dove“ și „Flor de Lis“) cu care străbate Mediterana. Puțin mai tîrziu alte trei vaporașe („Sirocco“, „Copacabana“ și „Marina“) completează flotila „căpitanului Morris“.

Cu o asemenea flotă el reușește să facă contrabandă în stil aproape industrial.

Pentru contraspionajul francez Puchert era fără îndoială un agent cu atît mai redutabil cu cît poseda, pe lîngă un fizic impresionant, maniere de „caid“, inteligență și o perfectă cunoaștere a meseriei. În fața lui, Pedro atîrna prea ușor în balanță. Și totuși, centrala aprobă ca Pedro să ia legătura cu el, cu condiția ca acesta să nu-și asume nici un risc și să rămînă simplu subaltern.

După 15 zile, la 17 aprilie, Larzac pleacă cu avionul la Gibraltar și se întîlnește cu agentul său într-o cafenea din port.

— Totul este O.K, domnule. „Căpitanul Morris“ mă consideră băiat de treabă, ceva mai șmecher decît alții, dar inofensiv. Mi-a cerut să-l însoțesc într-una din călătoriile ce le face cu regularitate la Hamburg sau la Anvers. Am transportat diamante de contrabandă provenite din Congo belgian, cu care a cumpărat arme, puști-mitralieră germane furnizate de societatea „Sporthaus City“ din Hamburg, aparținînd unui anume Otto Schlüter. Știu că aceste arme au fost livrate acum două nopți la Mellila, localitate situată la frontiera dintre cele două Marocuri.

— Asta-i tot ?

— Nu. Sînt sigur că mă va mai lua. Am cunoscut-o și pe Marina, fiica lui, și cred că nu-i sînt indiferent.

Larzac schițează o grimasă. Știe din experiență că aventurile de acest fel complică adesea misiunile.

— Fii prudent ! ordonă el. Puchert știe ceva ?

— Bănuiește, dar îi face orice pe plac fetei. Pe cît este de dur în afaceri și tiranic cu oamenii săi, bătăuș și spurcat la gură, pe atît de blînd se poartă față de Marina.

— Tocmai de aceea, fii prudent! Dacă nu te agreează ca prieten, oprește-te! Este în stare să te elimine.

În perioada mai-octombrie 1955, „căpitanul Morris" nu făcu apel la serviciile lui Pedro care, profitînd de absența tatălui, își consolidă poziția în anturajul Marinei. Se părea, dealtfel, că Puchert renunțase la fructuosul comerț cu arme pentru a se consacra pescuitului de languste. Cu toate acestea, armele nu încetau să parvină rebelilor marocani.

Din ordinul colonelului Verneuil [1], șeful contraspionajului, Gérard Larzac plecă în Maroc și luă contact cu Pedro:

— Se pare că Georg Puchert a luat în serios relațiile mele cu Marina, fapt pentru care mă ține departe de activitățile sale ilegale. În orice caz, sînt sigur că aprovizionarea cu arme nu a încetat. Atît doar că în jurul acestora păstrează un secret desăvîrșit.

Larzac dispunea de o largă autonomie, ceea ce îi permise să propună:

— Fă ce crezi, dar convinge-l pe Puchert că-l poți pune în legătură cu o altă sursă de aprovizionare cu arme. Așa ai să vezi dacă-l interesează...

— Și în acest caz?

— Nu-ți fă griji, îi vom da marfa.

După nici măcar o săptămînă, Pedro comunica la Toulouse că „peștele a mușcat momeala". Puchert era interesat de acest nou furnizor de arme și dorea să-l întîlnească cît mai urgent.

— Fii prudent, îl preveni Larzac. Amînă-l mereu și insistă să fii intermediar, singura modalitate de a fi informat.

Larzac știa că toți marii contrabandiști preferă să se înțeleagă direct, fără intermediari. Puchert acceptă totuși și lansă o comandă de 1000 pistoale-mitralieră franceze. Se fixă o întîlnire la Madrid unde, din iulie 1955, S.D.E.C.E.-ul autorizase pe un negustor din Paris să-și deschidă o sucursală.

---

[1] Verneuil, alias Lafont, unul din adjuncții celebrului cpt. Paillole, responsabil al contraspionajului francez în timpul ocupației. (N.A.)

Proprietar al unor „stocuri americane", Joseph Belaïr făcuse avere cumpărînd și vînzînd obiecte de îmbrăcăminte și mobilă uzate, abandonate de armata americană după război. La sfîrșitul anului 1954, Belaïr fusese deja contactat de un membru al F.L.N. algerian, dornic să cumpere cantități considerabile de îmbrăcăminte și echipament militar.

Anchetatorii D.S.T.-ului și apoi ai S.D.E.C.E.-ului stabiliseră ulterior destinația finală a mărfurilor achiziționate de Belaïr în cantități ce depășeau volumul solicitat de clientela sa obișnuită și faptul că echipamentului individual, baionetelor și pumnalelor li se adăugaseră și materiale de folosință colectivă, și anume corturi mari, bucătării de campanie etc. Interogat, Belaïr a dezvăluit identitatea clienților săi. Existau două soluții : Belaïr să fie judecat și, prin aceasta, sursa de aprovizionare a F.L.N.-ului să sece, sau să fie lăsat să-și continue afacerile cu condiția ca el să furnizeze toate informațiile cu privire la clienți, marfă și destinația ei.

Belaïr acceptă jocul dublu, fiind de acord chiar să vîndă F.L.N.-ului încălțăminte special concepută de tehnicienii securității franceze, care proiectaseră pe talpă o stea ușor de identificat, pe teren, în Algeria [1].

Satisfăcuți de comerțul făcut cu Belaïr, emisarii F.L.N. i-au solicitat acestuia să le furnizeze și arme. Cu acordul S.D.E.C.E. și în aceleași condiții Belaïr deschisese la Madrid un mic oficiu de revînzare a armelor, aprovizionat mai ales cu pistoale-mitralieră din înseși stocurile armatei franceze.

La sfîrșitul anului 1955, Pedro luă legătura cu Belaïr, de la care obținu la prețuri avantajoase un anumit număr de arme și munițiile corespunzătoare, în general scoase din uz și defecte.

Cînd Puchert primi primele transporturi de arme, bănuielile sale cu privire la Pedro se risipiră și-și zise că a pus mîna pe un asociat valoros, în care putea să aibă o totală încredere. Acum lui Pedro nu-i mai scăpa nimic din ceea ce făcea Puchert.

---

[1] Acest procedeu a permis descoperirea filierelor de aprovizionare, precum și infiltrarea a numeroși agenți pînă la sfîrșitul războiului. (N.A.)

Prin intermediul lui Larzac, Parisul era la curent cu acțiunile traficantului. Și cînd, în vara anului 1956, Abdelhafid Boussouf, comandantul unei regiuni, îi propuse lui Puchert să fie furnizorul exclusiv al F.L.N. din vest, textul acordului fu imediat cunoscut de S.D.E.C.E.

Serviciul „Acțiune“, format din agenți special pregătiți pentru misiuni de comando, urma să intre în curînd în joc.

3

Sistemul pus la punct de Georg Puchert funcționa din plin. Viclean, dotat pentru activități ilegale, cunoscător al reglementărilor maritime pe care le încălca fără să riște, el aproviziona în 1956 F.L.N., respectînd totuși aparent legalitatea impusă de autoritățile din Tanger.

Pentru comerțul legitim cu arme oricît de mari ar fi stocurile, negocierile sînt permise cu condiția ca clientul să dispună de un certificat internațional „end use certificate" (document de destinație finală), ce nu poate fi eliberat decît de un guvern acreditat la Națiunile Unite. Guvernele semnatare ale Cartei O.N.U. se angajaseră să nu exporte armele astfel cumpărate sub nici un pretext și, în orice caz, să le folosească numai în scopuri defensive. Reglementînd astfel comerțul cu arme, O.N.U. sperase să descurajeze cursa înarmărilor, precum și agitația subversivă care frămînta lumea imediat după război.

Cu un asemenea sistem, dacă ar fi respectat legalitatea, F.L.N. nu și-ar fi putut dota niciodată unitățile, nebucurîndu-se de reprezentativitate internațională. Îi mai rămăsese o soluție : contrabanda.

Unele cargouri părăseau adeseori porturile Europei de Nord, Hamburg, Anvers sau Ostende, încărcate cu material militar destinat unor tinere state din lumea a treia. În largul coastelor marocane, la cîteva mile de limita apelor teritoriale, cargourile ancorau simulînd defecțiuni și, în timpul nopții, lăzile cu arme erau transbordate pe vedetele rapide ale lui Puchert. Cargourile își continuau apoi itinerarul oficial, în timp ce vasele contrabandistului se îndreptau cu toată viteza spre un loc pustiu al coastei marocane, unde așteptau caravane de catîri. Asemenea operații durau cel mult cîteva ore și, ple-

cate de cu seara cu punțile pline cu lăzi goale — destinate langustelor —, vedetele lui Puchert se întorceau dimineața cu lăzile pline cu crustacee pescuite în prealabil de marocani.

Sistemul era ingenios, practic de nedescoperit și lipsit de riscuri, deoarece, chiar în caz de desconspirare, timpul prea scurt nu permitea forțelor militare franceze să intervină.

De aceea, în februarie 1957, rezidentul contraspionajului francez la Tanger fu însărcinat să-l avertizeze pe Georg Puchert că Franța nu este deloc încîntată de colaborarea lui cu rebelii. Acesta, nu numai că nu ținu seama de avertisment, ci, mai mult, cîteva zile mai tîrziu, își mută sediul în centrul orașului, într-un local spațios, pe fațada căruia agăță firma : „Astramar — Import-export". Peste o săptămînă, Puchert primi prin poștă un mic colet ce conținea un sicriu de lemn și găsi în interiorul său o foaie pe care scria : „Primul avertisment".

La 1 iulie, Puchert plecă la Hamburg pentru o comandă importantă de arme. Pedro expedie urgent un mesaj ce semnala legăturii sale din Franța sosirea traficantului cu vasul „Vrăjitoarea roșie". Mesajul ajunse la ora 11 seara și îi confirmă lui Larzac ceea ce aflase deja din alte surse. De o săptămînă dealtfel, serviciul „Acțiune" era în alertă, gata să aplice un plan conceput cu grijă. În aceeași seară, un „Peugeot 203" părăsea centrul de antrenament al serviciului, de lîngă Orléans, îndreptîndu-se spre Paris și de acolo spre un aeroport militar din zona Qise. Două casete au fost urcate în avionul care a decolat imediat. Ele conțineau două mine magnetice de tip special, realizate de serviciile tehnice conduse de maiorul Lesurques.

Sistemul de funcționare se baza pe o mică elice ce se rotea imediat ce vasul pe care era amplasată mina se punea în mișcare. Prin rotire, se rula un fir ce declanșa aprinderea.

Sistemul prezenta avantajul că scufunda vasul cînd acesta se afla pe apă adîncă, stînjenind o anchetă polițienească sau, în orice caz, întîrziind-o atît cît să permită îndepărtarea echipei de intervenție.

În zori, avionul ateriză la Oran și cele două casete luară drumul portului Arzew unde, de cîteva zile, era ancorat un mic iaht de agrement pe care petrecea un grup vesel de tineri.

De fapt, cei cinci petrecăreți erau membri ai unei echipe „Acțiune", constituită din înotători de elită, comandați de căpitanul Manessier.

După primirea casetelor, echipajul iahtului ridică ancora și se îndreptă spre vest. Acostă la Tanger a doua zi dimineața în portul de agrement separat de bazinul comercial, unde se balansa leneș mica flotă a „căpitanului Morris".

După îndeplinirea formalităților de rigoare, pasagerii iahtului se răspîndiră prin oraș cu aerul destins al unor odrasle de bani gata. Nimeni nu le acorda vreo atenție acestor tineri pierduți în masa aventurierilor bogați, veniți din toate orizonturile să-și înece în alcool plictiseala unei vieți de desfrîu.

În realitate, tinerii procedau cu minuțiozitate la examinarea locurilor, fixîndu-și puncte de reper și recunoscînd amplasamentele obiectivelor.

La lăsarea nopții, cei cinci se întoarseră la bordul iahtului. Totul era pregătit, iar autoritățile portuare fuseseră anunțate că iahtul va părăsi portul Tanger în cursul nopții, pornind spre Malaga.

La ora 21 patru dintre ei își îmbrăcau cu calm profesional combinezoanele de cauciuc negru, prevăzute cu labe și recipiente cu aer comprimat și-și prindeau de centuri cîte un pumnal ușor. După ultimele indicații date de căpitan, își acoperiră fața cu cîte o mască ovală prevăzută cu vizor.

Pînă la obiectiv aveau 2 km, pe care trebuiau să-i străbată în mai puțin de o oră. Plecarea iahtului era prevăzută pentru ora 23.

Cei patru semnalară că sînt gata și alunecară discret în apă. Primul, Bandonneau, conducătorul scafandrilor, avea misiunea de a-i conduce pe aceștia la obiective, vasele lui Puchert, „Vrăjitoarea roșie" și „Typhoon". Înotătorii erau obișnuiți cu plimbările de noapte prin apă, așa încît nu-i speria distanța. Din cînd în cînd Bandonneau scotea capul și repera poziția în raport cu jaloanele notate în cursul după-amiezii.

La intrarea în bazinul comercial ei se despărțiră în două grupuri, fiecare vizînd obiectivul său. Era ora 22. Nu prea departe, silueta „Vrăjitoarei roșii" se detașa masivă, cu puntea plină de lăzi cu languste. Strecurîndu-se printre vase, Bandonneau și coechipierul său se apropiară de vas și se lipiră de etravă. În mai puțin de un minut el reperă locul cel mai potrivit pentru aplicarea minei, undeva la mijloc, în dreptul cazanelor. Magneții puternici făcură ca mașinăria infernală să nu mai poată fi clintită de brațul scafandrului. Cu un ultim gest, el scoase siguranța și capacul de plastic al elicei și făcu cale în-

toarsă împreună cu tovarăşul său. La cîteva minute după sosirea lor pe iaht, îşi făcu apariţia şi cealaltă echipă. Se putea pleca.

Iahtul viră spre est, ridică pînzele şi se îndreptă spre Malaga.

Puţin înainte de mijirea zorilor, cei cinci membri ai echipajului schimbară numele iahtului de pe corpul vasului şi de pe colacii de salvare. Astfel dispăru orice urmă privitoare la trecerea lor prin Tanger.

Nu mai erau decît nişte petrecăreţi nevinovaţi, ce se întorceau într-un port de pe coasta Languedoqului.

În zori, o explozie surdă trezi portul Tanger. În mijlocul bazinului comercial, „Vrăjitoarea roşie" se scufunda în timp ce se avînta în larg.

Scafandrii portului îl anunţară pe Puchert că vasul nu mai poate fi reparat, fiind practic rupt în două la nivelul sălii maşinilor.

Era o catastrofă cu atît mai mare cu cît societăţile de asigurare nu consimţiră să-i acorde despăgubiri.

În aceeaşi dimineaţă, Puchert primi un nou pachet ce îi spori proasta dispoziţie, deoarece conţinea un alt sicriu prin care primea „Al doilea avertisment".

În noaptea de 20 spre 21 iulie, la ora 3 dimineaţa, „Typhoon" sărea la rîndul său în aer şi se scufunda în timp ce pornea în larg.

După momentele de furie, Georg Puchert primi această nouă lovitură a soartei cu un relativ calm filozofic. De fapt, trebuia să admită că nu poate opune nimic „argumentelor" francezilor. Nu era dispus nici să se plîngă, nici să facă prea mare publicitate în jurul celor două catastrofe. Pentru a-şi manifesta intenţiile bune, se lansă din nou în traficul de ţigări, o veche îndeletnicire a sa de la care nu păstrase decît porecla de „căpitanul Morris".

Dar Pedro, ce devenise unul din oamenii săi apropiaţi, ştia că traficantul nu renunţase. De această dată nu avea să-l împingă nici dorinţa de cîştig, nici sentimentele proalgeriene, ci setea de răzbunare.

4

Mic și întunecat, biroul era modest mobilat. Indiferent la decor, Gérard Larzac privea pe fereastră în curtea cazărmii Tourelles, unde șoferii „Peugeot-urilor 203" negre vorbeau probabil despre sărbătorile de sfîrșit de an.

Larzac se așeză la birou și deschise dosarul gros cu copertă roșie pe care-l pregătise. Peste puțin timp, după tradiționala ceremonie de urări pentru noul an, șefii de serviciu urmau să prezinte sintezele anului ce trecuse, înainte ca Pierre Boursicot, directorul S.D.E.C.E., să expună marile linii directoare pentru activitatea viitoare.

Pentru Larzac, recent detașat la Direcție, la Paris, anul 1956 se anunța plin de probleme noi și grele.

La 1 iunie 1955, Tunisia dobîndise autonomie internă, care însemna de fapt independență. Pe de altă parte, la 16 noiembrie, guvernul Edgar Faure îl reînscăunase în Maroc pe sultanul Mohammed Ben Youssef. Era aproape sigur că această reînscăunare avea să însemne sfîrșitul francezilor în protectorat. Algeria urma, la rîndul ei, să-și cîștige drepturile.

Surîzător, cu fața netedă abia marcată de cîteva riduri, Pierre Boursicot își primea subordonații. Calm, sigur pe el, avea mina unui înalt funcționar care-și cunoaște meseria. Cadru al corpului prefectural, Boursicot îi succedase în 1953 lui Henri Ribière la conducerea S.D.E.C.E. La început se mulțumise să meargă pe urmele predecesorului, păstrînd în posturile lor pe responsabilii principalelor două servicii : Dumont la informații și Verneuil la contraspionaj.

Războiul rece și cel din Indochina îl determinaseră însă să-și sporească efectivele și mijloacele serviciului „Acțiune" comandat de Morlanne, accentuînd caracterul operativ al Batalionului 11 șoc din Perpignan, format din parașutiști și pus la dispoziția sa.

În Indochina, ofițerii și subofițerii din Batalionul 11 sporiseră efectivele maquis-urilor G.C.M.A.[1] De un an, acest batalion opera în Kabylia.

[1] Creată în 1950 și încadrată cu ofițeri și gradați din serviciul „Acțiune" al S.D.E.C.E. în Indochina, G.C.M.A. (Gruparea comandourilor mixte aeropurtate) avea misiunea de a desfășura în spatele adversarului operații în care uneori erau angajați mii de oameni. (N.A.)

— În teorie, spuse gînditor Boursicot, evenimentele din Algeria nu ne privesc în mod direct în măsura în care ele se petrec în interiorul unei zone din teritoriul național. Rebeliunea e o problemă a poliției judiciare, informațiilor generale, supravegherii teritoriului, chiar a jandarmeriei sau trupelor de menținere a ordinii. În schimb, intervenția noastră se justifică în străinătate unde F.L.N. are aliați. Mă gîndesc mai ales la țările membre ale Ligii arabe și poate, în curînd, la Maroc și Tunisia. În această optică și pentru o mai bună adaptare a serviciului la lupta împotriva rebeliunii, am hotărît să măresc secțiile Maghreb atît la informații, cît și la contraspionaj și să le încredințez maiorului Grassi care vă poate oricînd solicita ajutor, îndeosebi lui Larzac și serviciului „Acțiune".

Cîțiva dintre șefii prezenți în sală schimbară priviri cu subînțeles. Cuvintele directorului lor demonstrau clar că dacă misiunile esențiale ale S.D.E.C.E. nu se schimbau, prioritatea revenea evenimentelor din Algeria. Aceasta însemna că guvernul definise clar scopurile și acordase atenție problemelor algeriene.

De fapt, problemele respective interesau toate serviciile. Dacă la sfîrșitul anului 1955, soarta rebeliunii algeriene se juca pe plan militar la fața locului, existența sa internațională constituia, de asemenea, un obiectiv esențial.

La Cairo, în celelalte capitale arabe, în țările lumii a treia și în cele socialiste, algerienii își multiplicau demersurile, iar pe culoarele O.N.U., Mohammed Yazid ținea conferințe de presă și își intensifica intervențiile pe lîngă delegațiile străine.

— Și reușește, observă colonelul Dumont : la 30 septembrie Adunarea Generală a O.N.U. a acceptat să înscrie la ordinea de zi problema algeriană

— În legătură cu aceasta, interveni Fauvert, șeful serviciului financiar, am primit o notă de plată ciudată de la reprezentantul nostru la Washington. Cere să i se deconteze costul unui mantou de vizon...

— Știu, îl întrerupse Dumont, eu i-am aprobat. Trebuia, prin intermediul soției unui delegat la O.N.U., să obțin un vot favorabil. Delegatul ne-a dat votul și femeia și-a căpătat vizonul.

— De ce nu o mașină sport ? întrebă Fauvert cu o voce indignată.

— Să nu credeţi că nu mi s-a cerut şi aşa ceva, îi răspunse Dumont. Un ataşat de ambasadă voia o „Alfa Romeo“ sau un „Mercedes“ în schimbul codului secret. Din nefericire pentru el, aveam deja codul respectiv.

În jurul mesei, asistenţii îşi zîmbiră cu subînţeles. Gestionar al fondurilor secrete — cu zgîrcenie măsurate de un comitet care aprecia întotdeauna ca exorbitante cheltuielile serviciilor speciale — Fauvert exagera mai mult avariţia oficială, poate şi determinat de convingerea sa că agenţii permanenţi sau ocazionali ar fi trebuit să acţioneze din patriotism, nu mînaţi de cîştig. Era o opinie pe cît de răspîndită, pe atît de falsă.

— Rareori, interveni Larzac, avem de-a face cu oameni dezinteresaţi, mai ales cînd este vorba de contrabandişti sau traficanţi de arme.

Colonelul Verneuil aprobă. Şef al contraspionajului, el era un soldat cu experienţă multă în războiul secret.

— Neutralitatea cu care se laudă Elveţia înseamnă tolerarea activităţii emisarilor F.L.N. Zadarnic am cerut intervenţia Ministerului de Externe. Nu se ia nici o măsură... Iată, aceste fire arată clar că nu vorbesc în vînt. Moulay Merbah, adjunct politico-militar al lui Messali Hadj, condamnat în contumacie pentru atentat la securitatea statului, se plimbă la Berna, Zürich şi Geneva. Abdelkader Nouasri, trimis oficial al lui Boussouf, şeful regiunii a VI-a, organizează pe faţă legături între Algeria şi federaţia din Franţa a F.L.N. Mohammed Boudiaf, organizatorul declanşării rebeliunii, agent de legătură al lui Ben Bella între Cairo şi Berna... Există zeci şi zeci de asemenea oameni. Sînt cunoscuţi, dar nimeni nu le face ceva.

— Ar trebui cerut sprijinul serviciului „Acţiune“, interveni Grassi, recent promovat în postul de coordonator al diverselor secţiuni ce se ocupau de Maghreb.

Remarca sa viza poate să sondeze starea de spirit a colegilor săi.

Morlanne înţelese aluzia şi răspunse evaziv :

— Ar fi posibil. Deocamdată lăsaţi-mă să testez oamenii şi metodele acolo, la faţa locului.

5

Șeful centrului de pregătire a agenților serviciului „Acțiune", Krotoff, expune planul fără să se grăbească, accentuînd parcă fiecare cuvînt :

— Mi-ați cerut să studiez o operație destinată să-l afecteze pe unul din cei mai înalți șefi ai rebelilor.

— Așa este, confirmă Morlanne. În lupta deschisă, unitățile operative nu prea întîlnesc adversari cu funcții mari. Ideea noastră este să încercăm să dezorganizăm o zonă, o regiune, lovind-o în centrul vital.

La discuția celor doi mai participă căpitanul Evrard, comandant al Grupului ușor de intervenție, un fel de supercomando pe lîngă Batalionul 11 șoc pentru misiuni deosebite, precum și căpitanul Duruy, ofițer ce asigură legătura dintre centrală și șefii acestui batalion. Este a doua zi după anul nou și acum, la ora 9 seara, sala hanului sătesc din regiunea Orléans, unde are loc întîlnirea, este aproape goală.

— Am examinat mai multe posibilități, reia Krotoff. Principiul de la care pornesc în soluția ce o propun constă în a nu viza pe cineva anume. Persoana va fi aleasă în funcție de posibilitățile oferite de teren și, mai ales, de situația militară locală. Ideea de bază este foarte simplă : să ne realizăm intenția prin intermediul unei curse care să nu funcționeze decît în prezența unui șef. Propun să folosim un emițător radio. Nu unul banal, ci unul sofisticat, care să intereseze un șef și destul de complicat în manipulare, astfel încît să necesite intervenția unui operator calificat. Asemenea operatori sînt prea prețioși pentru a fi trimiși să-și riște viața oricînd și oriunde. Șefii mari preferă să-i țină pe lîngă ei. Pentru mai multă siguranță, putem avea în vedere un model ce funcționează numai cu curent electric. În acest fel, există două avantaje : pe de o parte rebelii nu-l vor putea folosi oriunde și în nici un caz în maquis-uri, iar pe de altă parte ei vor fi obligați să recurgă la un grup electrogen, mașinărie rară și costisitoare care, dacă există, nu se află decît în punctele de comandă importante.

— La ce emițător v-ați gîndit ?

— Un „694", emițător-receptor pentru distanțe mari, aflat în dotarea blindatelor și artileriei noastre. Propun următoarea combinație : „Pierdem" aparatul cît mai aproape de un punct

de comandă rebel localizat cît de cît. Asigurăm „publicitate" incidentului, astfel încît să ajungă la urechile unui șef mare, care va cere să i se aducă neîntîrziat aparatul. Cît privește trucarea aparatului, aceasta va fi realizată de maiorul Lesurques, specialist în asemenea probleme tehnice.

— Rămîne să stabilim locul unde „îl vom pierde", spune Morlanne.

— Cred că știu unde ar trebui, intervine Duruy. Am venit de curînd de la Alger unde, împreună cu ofițerii Biroului 2 operativ, am studiat dispozitivul rebel, structura politico-militară a zonelor și amplasamentele probabile ale punctelor de comandă, confruntînd informațiile locale cu zonele în care se petrec evenimente. Regiunea cea mai cunoscută este Aurès : puțin populată, ea se află aproape în întregime în stăpînirea rebelilor. Mă gîndesc îndeosebi la valea rîului Abdi, unde foarte probabil există un punct de comandă. Un alt avantaj ar fi acela că valea este greu accesibilă trupelor franceze datorită configurației terenului și rețelei dese de supraveghere.

— Mă întorc la Alger, spune Evrard, să-mi pregătesc comandoul pentru această misiune.

Krotoff ridică capul :

— Cred că este de datoria mea să merg în Algeria să comand parașutiștii cei mai indicați. Nu mă pot mulțumi să clocesc în birou lovituri fără măcar să risc aplicarea în practică a teoriilor mele.

6

Preluînd comanda G.L.I. (Grupul ușor de intervenție) la începutul lunii februarie 1956, Krotoff a spus : „Cea mai bună ascunzătoare pentru o cărămidă se află într-un zid".

Parașutiștilor săi, cărora le dăduse identitatea unor rezerviști transmisioniști concentrați, le-a explicat :

— În ultimul an, regiunea Aurès este controlată numai de o unitate de elită a Legiunii, din Brigada 13. Dacă apărem echipați ca parașutiști, vom fi observați și ar fi posibilă o modificare a dispozitivului advers. Or, este important ca al-

gerienii să nu bănuiască nimic şi, mai ales, să nu le fie teamă de noi.

— Dar de ce să ne deghizăm în transmisionişti ?

— Este un secret. Dv. nu trebuie decît să jucaţi rolul pe care vi l-am indicat. Vom duce legendarea, dealtfel, pînă la capăt : veţi avea noi acte de identitate, iar corespondenţa o veţi primi pe noile nume. Este important ca nici o clipă, dacă pun mîna pe actele sau corespondenţa dv., rebelii să nu vă cunoască identitatea exactă şi apartenenţa la o unitate de paraşutişti. Pentru a vă acredita mai mult calitatea de militari concentraţi, veţi da jos galoanele ce vor fi redistribuite potrivit normelor teoretice impuse de efective.

Asigurînd această acoperire, Krotoff se gîndeşte la radioemiţătorul „694", care le va fi în curînd paraşutat, şi socoteşte că rebelilor nu li se va părea suspectă expedierea aparatului unor specialişti. Dealtfel, el ştie ce ştie : în regiunea Aurès, unde fiecare copil şi femeie este un informator la pîndă iar fiecare cioban un luptător, sosirea de noi efective în valea rîului Abdi nu va trece neobservată.

La 19 februarie, G.L.I. a plecat cu trenul din Alger spre Constantine, iar de acolo, pe şosea, către Biskra.

În trecere prin Dra-el-Mizan, unde se găseau tovarăşii lor din Batalionul 11, cei din G.L.I. au început să-şi dea importanţă :

— Misiune specială, au spus ei cu subînţeles. Cei din Batalionul 11 sînt obişnuiţi să ia în serios asemenea misiuni. Oamenii de care dispune acesta au fost selecţionaţi cu grijă de securitatea militară. Ulterior au făcut un antrenament riguros la Montlouis şi la Collioure.

Creat în 1948 pentru a servi ca pepinieră serviciului „Acţiune" al S.D.E.C.E., Batalionul 11 şoc a devenit o unitate de elită, bine perfecţionată, capabilă să rivalizeze cu vînătorii de munte. Specialişti în sabotaje, în lupta de guerilă, buni schiori sau scafandri, cei din Batalionul 11 şoc sînt pregătiţi pentru orice acţiune de comando.

De la începutul războiului din Algeria, ei străbat ţinuturile Kabyliei întinzînd curse ori risipind cartuşe trucate, care, găsite de rebeli, distrug armele acestora. Ei se infiltrează în grupuri mici, noaptea, în satele izolate, îi hărţuiesc pe şefii politico-administrativi, descoperă filierele de sprijinire ale luptătorilor din maquis-uri.

Cei mai buni oameni din Batalionul 11 șoc fac parte din G.L.I. Ei au fost aleși, unul cîte unul, după o examinare minuțioasă a calităților lor. Grupul de 30 de oameni este condus de Krotoff ajutat de Duruy și d'Anglade.

Chiar de la sosirea sa în regiunea Aurès, G.L.I. s-a adaptat rapid noilor condiții de existență. Implantați la postul de la Menaa pe o stîncă apropiată de formațiuni aparținînd Brigăzii 13 a Legiunii străine, așa-zișii concentrați transmisioniști au fost incluși în dispozitivul general al gărzilor și patrulelor sectorului. În fiecare zi, ei participă fără elan în patrulele de rutină, ce se învîrt în jurul postului și în văile înconjurătoare. După cîteva zile de condescendentă suspiciune, legionarii erau convinși că vecinii lor sînt, într-adevăr, militari concentrați.

Uneori însă parașutiștii, mai ales în cursul „discuțiilor ambuscadă" purtate la un pahar de băutură consumată la popota Legiunii, se desconspiră. Krotoff ia însă măsuri la timp.

— De acum înainte se dublează efectivele care merg la bufetul popotei : unii beau și alții au grijă de aceștia, pe rînd...

În coloană cîte unul, G.L.I. se întoarce de la instrucție la Menaa. Ajunși în cantonament, Nicollet, radiotelegrafistul, aleargă spre Krotoff :

— Mesaj de la bază.

În timp ce Krotoff parcurge cele cîteva rînduri, Nicollet mormăie :

— Ne cer să le comunicăm pînă la 10 martie o situație a păturilor. Mă întreb de ce a fost nevoie să cifreze așa ceva. Am pierdut aproape o oră.

Krotoff nu răspunde. Acest mesaj este fraza convențională pe care o aștepta. În clar mesajul înseamnă că maiorul Lesurques a terminat la Paris ceea ce avea de făcut și că postul de radio emisie-recepție trucat va fi trimis la 10 martie.

7

La 9 martie 1956, într-o ciocnire cu rebelii, căpitanul Krotoff este ucis. Succesorul său la comanda G.L.I., căpitanul Evrard, preia misiunea. El îi prezintă șefului său situația succint :

— Mostefa Benboulaid, unul din stîlpii rebeliunii, este singurul care a reușit să liniștească una din zonele cele mai dezbinate : în regiunea Aurès oamenii din văi diferite se războiau între ei. El i-a unit împotriva noastră.

Instruit și inteligent, Mostefa Benboulaid, victimă a mizeriilor făcute de un administrator francez, a hotărît să lupte pentru libertatea patriei sale. Victoria sa din 1946 în alegerile cantonale pe lista Partidului Popular Algerian a fost anulată de o hotărîre oficială. În 1952, intră în clandestinătate și ia parte la pregătirea insurecției din 1 noiembrie 1954. Capturat de jandarmi la frontiera cu Tunisia în octombrie 1955, Benboulaid a evadat de curînd din închisoarea din orașul Constantine. Este aproape sigur, continuă Evrard, că el s-a instalat în regiunea Aurès care va deveni din această cauză din ce în ce mai puțin controlabilă pentru noi.

Evrard sosește la Menaa la 11 martie. După o recunoaștere a terenului, a doua zi, mută G.L.I. la cîțiva km spre nord-est, la confluența rîurilor Abdi și Bouzina. De acolo, adresează, la 14 martie, către baza de la Tipasa, mesajul convențional care anunța începerea misiunii. Parașutarea este confirmată de bază pentru 15 martie, în jurul orei 17.

Tot în ziua de 14 martie, căpitanul Evrard se deplasează la punctul de comandă al sectorului și se adresează cu aceste cuvinte colonelului comandant al zonei :

— Aș dori să nu existe nici o mișcare de oameni sau de patrule pe direcția Tamchet-Menaa-Nara în după-amiaza și seara zilei de mîine. În plus, vă cer să fiți pe recepție radio în permanență începînd de la ora 17. Voi avea negreșit nevoie de oamenii dv. în zorii zilei de 16 martie.

Contrariat de o asemenea cerere, colonelul îi ripostează cu ton de superioritate căpitanului de transmisiuni ce pare că îi dă ordine :

— Pot să știu cu ce drept îmi cereți...

— Iată ordinul meu de misiune și cel de serviciu prin care sînteți pentru 48 de ore la dispoziția directă a președinției consiliului.

— Eu depind mai întîi de comandamentul zonei Aurès-Nementchas.

— Știu, dar sînt obligat să vă cer să faceți abstracție de aceasta. Totul trebuie să rămînă strict secret. Dealtfel, nu cu-

nosc care vor fi urmările operației. V-aș fi îndatorat dacă veți proceda cum v-am spus.

Întors la Nara, Evrard convoacă șefii secției :

— Mîine, patrule de rutină. Nimic deosebit.

Evrard nu a spus nici un cuvînt despre misiunea de a doua zi. Pentru el este important ca subordonații să se comporte natural.

În această optică, Evrard anulează a doua zi ordinul din ajun : vrea să accentueze impresia oamenilor că este inutilă înfățișarea lor de militari concentrați care pierd timpul. Nu se va mai patrula. Căpitanul Evrard contează pe prezența rebelilor la pîndă, pentru succesul operației.

La ora 17, Evrard iese din birou :

— Niort, constituie o echipă de balizaj : ni se parașutează material.

— Rebelii nu vor pierde nimic din spectacol, intervine Labrisse.

Avionul, un „Dakota", nu întîrzie să apară. Se înclină ușor într-o parte și alta și face un viraj larg, care îl aduce paralel cu dîra roșie fumigenă de balizaj.

În combinație a fost prevăzut să se facă trei lansări consecutive. Pentru ca acțiunea să pară veridică, este indispensabil ca postul de radio să fie parașutat separat. Între echipajul avionului și echipa de recuperare a celor trei colete ce vor fi parașutate se angajează prin radio o conversație menită să deruteze eventualele urechi indiscrete.

Privind pe fereastra postului, Evrard surîde. Cele două colete deja parașutate sînt colete-test : ele conțin orez și vor da o idee despre rapiditatea cu care reacționează rebelii. Orezul a căzut în vale. Duse de vînt, coletele au ieșit din raza de vizibilitate a francezilor.

„Dakota" a revenit pentru a lansa ultimul colet, cel cu aparatul de emisie-recepție.

De această dată se pare că lansarea este mai dificilă.

— Coletul s-a agățat de roata de aterizare din spate, anunță echipajul avionului.

Aparențele sînt ale unui incident tehnic. În realitate a fost blocat cablul de deschidere automată a parașutei, ceea ce face ca coletul să atîrne fără să poată cădea. Avionul se înclină cînd într-o parte, cînd în cealaltă ca și cum ar vrea să se

descotorosească de colet. Reușește în cele din urmă, dar la peste un km de post.

În acest timp, Evrard alertează sectorul prin radio, plasînd versiunea oficială a evenimentelor :

— Cred că este prea tîrziu în astă-seară pentru a trimite patrulele după colete. Mîine în zori le vom găsi negreșit.

Parașutiștii lui Evrard se duc totuși în vale și dau de urma primelor două colete, cele cu orez. Recuperate de rebeli și ascunse împreună cu parașutele, francezii le descoperă sub niște căpițe de fîn. Mai rămîne de găsit ultimul colet.

Scena de a doua zi este regizată de multă vreme. Evrard respectă în amănunțime detaliile. În zori el alertează punctul de comandă al sectorului :

— Dacă se descoperă coletul nu-l deschide nimeni, ci mă anunțați imediat pe mine.

A doua zi avionul revine. Rolul său constă de astă dată în a îndepărta patrulele Legiunii. În nici un caz nu trebuie ca legionarii să-i împiedice pe rebeli să transporte postul de radio.

Cu o echipă ușoară, Evrard a plecat pe drumul cel mai scurt spre locul de lansare a aparatului de emisie-recepție. Acesta a intrat deja în mîinile destinatarilor. În noroi se văd urmele tălpilor de încălțăminte special fabricată în Franța.

— Regretabil, conchide Evrard cu o grimasă de mîhnire care ascunde un zîmbet de satisfacție. Ne întoarcem la post.

Încă cîteva zile, G.L.I. își continuă activitățile de rutină. Trebuie să ducă jocul pînă la capăt. După patru zile, „Dakota" revine și parașutează, de astă dată fără incidente tehnice, un alt post de radio. Spre sfîrșitul lunii martie, Evrard pleacă împreună cu comandoul său în Kabylia.

La 16 iunie se cunosc urmările operației. Trădînd revoluția, Adjoul, unul din șefii militari ai regiunii I relatează :

— La 15 martie Benboulaid a aflat că francezii au pierdut un aparat de emisie-recepție și a cerut ca deîndată să-i fie adus la postul de comandă.

După două zile, acesta este pus în funcție. Într-o violentă explozie, au murit Benboulaid împreună cu alți trei oameni și au fost răniți încă vreo zece.

COMERȚUL CU ARME

8

Intrînd în biroul lui Gérard Larzac, la etajul al III-lea al cazărmii Tourelles, locotenent-colonelul Grassi etalează pe masă, cu un gest de prestidigitator, vreo zece fișe de carton :

— V-am adus de lucru, un tip care ne interesează.

— Cine ?

— Aveți de ales.

Grassi ia o fișă la întîmplare și citește :

— Messaoud Meziani, apatrid musulman, pașaport nr. 020009, din Cairo, strada Ibrahim-Pacha-Naguib, nr. 5.

— Nu-l cunosc.

— Iată altă fișă : Rhida Ben Amor, cu domiciliul la Tripoli, în Libia, sau poate preferați pe Maazi Saadoun cu pașaportul egiptean nr. 11492. Nu vă mai gîndiți, este vorba de unul și același individ : Ahmed Ben Bella.

— Ia te uită, a ieșit din nou la suprafață ? Credeam că a dispărut după atentatul de la Tripoli...

— Se pare că nu se dă bătut. Agenții noștri din Cairo ne-au informat că Ben Bella pregătește ceva. Tocmai de aceea am venit : vrem să știm ce pregătește și pentru cînd. Cred că este vorba de arme, adică de resortul dumneavoastră.

Rămas singur, Larzac ia o foaie de hîrtie și începe să redacteze o cerere de anchetă asupra activității lui Ben Bella, pe care o încheie astfel :

„...A fi urmărit cu atenție. Ținînd seama de creșterea efectivelor rebele în Algeria, este de așteptat ca el să întreprindă, în curînd, demersuri spre a obține aprovizionarea cu arme, echipament militar sau chiar și întărituri de sabotori și operatori radio. Insist asupra caracterului prioritar al acestor informații".

Adresat în aceeași seară diferitelor antene ale S.D.E.C.E., mesajul lui Larzac nu avea să rămînă mult timp fără răspuns. Două zile mai tîrziu, la telefon cineva îi propune discret o întîlnire într-un bar liniștit, situat undeva aproape de Champs-Elysées. Este căpitanul Ben S., trimisul *Mossadului*, secția militară a serviciilor secrete israeliene :

— Ben Bella pregătește cu ajutorul lui Fathi Ed Dib livrarea unei importante cantități de arme. Omul ales pentru a efectua tranzacția cu furnizorii este numitul Ibrahim En Nayal, cetățean sudanez, deja identificat ca paravan al egiptenilor.

Larzac e convins că pista este serioasă. Din motive de securitate, israelienii — pentru care a fi informați despre lumea arabă este o problemă de supraviețuire — au pătruns în serviciile secrete egiptene și oră de oră sînt la curent cu evoluția situației. De la naționalizarea Canalului de Suez, Tel Avivul știe că conflictul deschis este inevitabil. De aceea, el are nevoie de sprijinul francezilor și englezilor și din acest motiv îi și informează.

La 22 iulie, S.D.E.C.E. din Cairo primește o confirmare : „Ibrahim En Nayal duce tratative de cumpărare a unui vas britanic".

Trei zile mai tîrziu, colonelul Mercier, reprezentantul serviciilor franceze în Elveția, operînd sub acoperirea de atașat comercial la Berna, transmite : „Un virament de origine necunoscută a fost făcut într-o bancă din Zürich în contul lui Ibrahim En Nayal, în valoare de 7 milioane lire egiptene".

La 26 august, S.D.E.C.E. află prin intermediul *Mossadului* că armele, de origine britanică, au fost cumpărate în Italia pentru Pakistan.

— Nu-i de mirare, spun israelienii, guvernul de la Karaci este dispus să dea certificatul „end use certificate" în schimbul a 7% din valoarea comenzii.

A doua zi Larzac redactează o fișă de operații, în care sugerează un număr de soluții, eșalonate în timp, prima constînd în tentativa de intimidare a lui Ibrahim En Nayal, iar ultima în eliminarea acestuia. Împotriva ultimei soluții se ridică însă obiecția că dispariția unui om deja identificat va duce la apariția altuia, care va trebui descoperit, ceea ce necesită timp.

Maiorul Lesurques a realizat o minibombă disimulată într-un ambalaj înflorat destinat pentru pachete-cadou. Ea nu

trebuie să producă stricăciuni mari, ci să sperie. Numai că agentul care urma să lase pachetul la locuința sudanezului a preferat să încredințeze sarcina unui șofer de taxi. Consecința a fost că minibomba a explodat în mașina acestuia. Jurnalele din Cairo emiteau a doua zi ipoteza unei răfuieli între ciprioți : șoferul taxiului era grec.

9

După avalanșa de informații care l-au inundat pe Gérard Larzac pe tot parcursul lunii august 1956, liniștea ce s-a lăsat deodată pare mai îngrijorătoare. Șeful secției „Trafic de arme" trebuie să recunoască faptul că urma comerciantului sudanez s-a pierdut.

La 12 septembrie, însă, israelienii anunță :

— Ibrahim En Nayal a fost văzut la hotelul Riviera din Beirut împreună cu Fathi Ed Dib și cu reprezentantul F.L.N. la Damasc, Abdelhamid Mehri. Cei trei au recepționat vasul englez „Saint Briavels".

La 13 septembrie, Larzac află prin intermediul serviciilor militare italiene că la Milano s-a efectuat livrarea a 2000 puști „Emfield", destinate Pakistanului.

El știe că în momentul în care puștile vor ajunge pe „Saint-Briavels" este timpul să acționeze.

Trimis la Beirut, un observator francez semnalează la 19 septembrie : „Azi «Saint-Briavels» a părăsit Libanul".

Dornic să evite Ciprul, unde staționează trupele franco-britanice, vasul ocolește și ajunge la Alexandria după patru zile în momentul în care, ca din întîmplare, soldați egipteni descarcă 2000 puști „Emfield" sub supravegherea securității militare și a serviciilor secrete. Nu lipsește nici Ben Bella, ce atribuie vasului un alt nume : „Athos".

„Alegerea e logică, gîndește Larzac. Operația trebuie să rămînă secretă, este necesar deci un nume care să nu atragă atenția sau, în orice caz, să nu indice naționalitatea vasului."

Dealtfel, Fathi Ed Dib participase la recrutarea echipajului vasului și-l numise căpitan pe un oarecare Vassilief, de naționalitate greacă, titularul unui pașaport britanic. El a avut grijă să nu angajeze nici un marinar arab. Printre cei angajați

se află și radiotelegrafistul Nicolas Cocavessis, informator al serviciilor franceze. La 2 octombrie, el alertează antena din Cairo : „Athos ridică ancora la noapte, la ora 23...".

Pe vas se află și Ibrahim En Nayal. Rolul său este dublu. El trebuie să se asigure că livrarea se va face potrivit instrucțiunilor primite la Cairo, să încaseze suma de 600 milioane franci pe care o caravană de catîri o va aduce prin Maroc pînă în portul de debarcare, Melilla. Totodată, el este investit și cu misiunea de a declanșa un dispozitiv de autodistrugere a vasului în cazul interceptării sale de către marina franceză.

Timp de zece zile, „Athos" plutește spre destinație. De două ori pe zi radiotelegrafistul emite mesaje convenționale : „vînt calm" înseamnă că totul este în regulă și „temperatura apei este de 20°" indică o schimbare de direcție.

La 15 octombrie, un avion de recunoaștere al supravegherii maritime reperează vasul în largul coastelor Algerului. Ghidat prin radar, pornește imediat în întîmpinarea lui „Athos" un vas de război. La 16 octombrie, „Athos" este interceptat. În cală sînt descoperite 400 lăzi. Căpitanul Vassilief se vede nevoit să se îndrepte spre Oran, unde se face inventarul încărcăturii : 80 tone de arme (2000 puști engleze „Emfield", 190 puști diverse, 100 puști „Hown", 250 automate „Beretta", 50 puști mitraliere „Bren" și 6 mitraliere „Vickers", un milion de cartușe, 500 grenade, 5000 obuze de mortier și materiale de întreținere).

10

Gabriel Bardin trage grilajul de fier ce protejează ușa de la intrare a magazinului său și încuie cu grijă. Este un gest pe care îl face în fiecare seară de zece ani, de cînd are magazin.

Bardin este un tip vioi, preocupat de forma sa fizică, ce și-o întreține prin antrenamente de judo și tenis, precum și prin cele militare periodice, din care nu lipsesc lansările cu parașuta. Puțini din foștii săi tovarăși din batalionul de șoc știu că el urmează cu asiduitate cursurile ținute undeva în regiunea Orléans de către ofițerii serviciului „Acțiune". Așa se explică faptul că, în ciuda înfățișării sale de negustor pros-

per, Bardin a rămas un redutabil membru de grup comando ce nu ignoră nimic din tehnicile sabotajului sau din cerințele vieții clandestine. Elev al lui Krotoff și al locotenentului Tourenne, expert în curse, mine și explozivi, trăgător de elită, Gabriel Bardin este socotit de centrală ca unul dintre voluntarii cei mai străluciți.

Respectînd secretul pe care s-a angajat să-l păstreze, Bardin nu a spus nimănui cum își petrece un mare număr de weekend-uri. Surîzător, glumeț, atent cu femeile, prietenii din Bordeaux îl consideră cuceritor de inimi. Bardin se ferește să restabilească adevărul și, chiar dacă reputația sa de om serios suferă pe nedrept, preferă să treacă drept un seducător viguros decît un agent superantrenat.

Bardin se îndreaptă spre mașina sa, garată nu departe de magazin. Atenția îi este însă atrasă de lumina scurtă și repetată a două faruri pe care o vede la circa 50 de metri. Se apropie și recunoaște la volan silueta familiară a căpitanului Pallay, unul din conducătorii de misiuni în cadrul serviciului „Acțiune". Fără surprindere, Bardin se așază în dreapta lui Pallay. Timp de cîteva secunde cei doi se observă în tăcere.

Apoi Pallay rezumă situația : războiul care începe, rebeliunea ce se întinde, terorismul...

— Gata, m-am lămurit, îl întrerupe Bardin. Aveți nevoie de mine în Algeria. Accept. Știu ce-mi cereți : să lupt ca soldat într-un război cu bandiți, cu metode de asasin !

În aceeași zi, la 600 km, într-un bar din strada Ponthie din Paris, un alt ofițer din serviciul „Acțiune", căpitanul Duruy, intră în legătură cu un alt fost parașutist din Batalionul 11 șoc. Din punct de vedere fizic, Robert Tibika este opus lui Bardin. Originar din nordul Africii, cu părul și pielea neagră, măsurînd 1,99 m, el ascunde, printr-o comportare amabilă, o forță brutală și vioiciunea unor reflexe fulgerătoare. În puține cuvinte, Duruy prezintă aceleași argumente ca și Pallay și, tot ca și Bardin, Tibika răspunde scurt :

— De acord.

În cîteva zile, cam pretutindeni prin Franța, un mic număr de oameni siguri sînt cooptați de foștii lor camarazi.

11

Avionul execută bucla mare care-l va aduce pe pista de aterizare a aeroportului Tunis-El Auoina. La nivelul inferior al avionului rezervat celor cu punga modestă, vreo şaizeci de arabi ameţiţi de altitudine şi de zgomotul asurzitor al motoarelor aşteaptă să ajungă cît mai repede la destinaţie. Majoritatea sînt muncitori care lucrează în străinătate şi se întorc acasă în concediu sau fiind expulzaţi. Poliţia franceză nu este deloc blîndă cu cei ce se lasă convinşi de F.L.N.

Undeva în spate, Ali Madani se preface că doarme. În acest fel a putut să scape la escala din Marsilia de curiozitatea vecinului său, un anume Terbouche, care s-a recomandat organizator al Federaţiei din Franţa a F.L.N. Terbouche a încercat să-i atragă atenţia relatînd acţiuni de-ale sale, dar, dezamăgit de tăcerea încăpăţînată a lui Ali Madani, s-a dat bătut :

— Nu eşti decît un berbec bun de tăiat. Într-o bună zi ţi-o fac eu...

Madani nu a răspuns. Creadă ce-o vrea acest fanfaron. El însă trebuie să tacă, să treacă cît mai neobservat. Despre ceea ce îl aşteaptă în Tunisia, în afară de faptul că are un loc în dispozitiv, nu ştie nimic.

— Ţi se vor da ordine în amănunţime la faţa locului, îi spusese căpitanul Pallay la plecare. În limbajul centralei, Ali Madani este un agent „torpedo“, adică un agent solitar trimis să îndeplinească un rol bine precizat şi să se întoarcă după terminarea misiunii.

O zmucitură arată că avionul a luat contact cu solul. Sunetul motoarelor slăbeşte, apoi încetează. Se aude doar zgomotul bagajelor trase de dedesubtul scaunelor. Valize jalnice de carton, unele legate cu sfoară, şi boccele. Din acest punct de vedere, Ali Madani nu se deosebeşte de vecinii săi de călătorie. La Paris, Tourenne şi-a făcut datoria. Nu a uitat nimic, nici măcar covoraşul de rugăciuni destul de uzat : Madani este un bun musulman.

Ieşit din aerogară, el îşi găseşte legătura la volanul unei „Ariane“ verde. O namilă cu pielea măslinie şi cu o magnifică barbă de berbec. Madani surîde. El l-a recunoscut, dar are obligaţia să rostească parola. După cîţiva km, îndreptîndu-se spre oraş, Madani remarcă :

— Nu știam că „Boulaya“ ești dumneata, căpitane.

Căpitanul Boulin (zis Boulaya, „Bărbosul“) rîde bucuros :

— Surpriză reciprocă, bătrîne Bardin. Habar n-aveam că ai fost activat. Mai ales cu înfățișarea asta.

— Prietenul nostru Pallay mi-a spus că de mine depinde soarta războiului... De fapt ce trebuie să fac ?

— În mare, situația este următoarea : se pare că, arestîndu-l pe Ben Bella, am comis o mare gafă. Am lăsat mînă liberă celor duri din interior, coloneii comandanți de regiuni din Algeria. Pe vremea lui Ben Bella existau neînțelegeri între egipteni și ceilalți, partizani ai independenței față de „țările surori“. Fără Ben Bella nu se mai ceartă între ei. Vara trecută șefii s-au întîlnit într-o vale din Kabylia și au redactat „Carta Algeriei independente“. Un document militar și politic. Dacă, de obicei, sîntem la curent cu problemele și intențiile algerienilor descifrînd mesajele lor radio, pentru adunarea aceasta rețeaua lor de transmisie a fost mută. Din motive de precauție ei preferă să se întîlnească în exterior, mai ales aici, la Tunis. Dealtfel, au și instalat un delegat, un tip dur, Omar Ouamrane. Un tip solid, cu mutră de criminal.

— Și misiunea mea... ?

— Ei bine, acest Ouamrane a organizat viitoarea reuniune a șefilor F.L.N., regrupați sub inițialele C.C.E., adică Comitetul de coordonare și execuție, cea mai înaltă instanță a rebelilor. De două zile sînt aici cei mai importanți : Abane Ramdane, Boussouf, Bentobbal și Krim Belkacem. Și, bineînțeles, Ouamrane. Ei se întîlnesc în localul din strada Es Sadikia, nr. 22, pus la dispoziție de Bourguiba. Vom arunca în aer acest imobil cînd toți șefii F.L.N. vor fi înăuntru.

Automobilul căpitanului „Boulaya“ s-a oprit și cei doi au intrat într-o curte în fundul căreia se află un garaj. Acolo, în jurul unei mașini cu capota motorului ridicată, trebăluiesc cîțiva oameni.

Un bărbat iese în întîmpinarea lui Madani-Bardin. Este căpitanul Henry, fost instructor transmisionist în serviciul „Acțiune“.

— Vom fi gata îndată. Facem o ultimă verificare.

La mașină mai lucrează un tînăr european, îmbrăcat în combinezon de mecanic, și un tunisian.

— Nu vor fi probleme, intervine mecanicul. Sistemul de aprindere a fost testat la Paris de către Lesurques. Va trebui

numai ca cel ce va sta la pîndă să fie atent să nu se interpună nimic între el și mașină.

Bardin nu înțelege. Henry explică :

— Operația constă în a gara mașina cît mai aproape de clădire. Cînd șefii F.L.N. vor veni mîine, mașina va exploda. Aprinderea este declanșată de un receptor miniaturizat, care funcționează prin impulsuri radio-electrice. O telecomandă manipulată de tine...

În același timp, el îi întinde lui Bardin un mic cub de bachelită neagră prevăzut cu un buton și un cîrlig de siguranță :

— Rolul tău este să apeși pe buton. Dar ai grijă să nu fie nici un obstacol între tine și mașină. Altfel frecvențele joase nu trec. Vom pleca de aici pe la 4 dimineața. Tu, „Madani", mergi direct la postul de pîndă. Mașina va fi acolo în zori.

Bardin a părăsit garajul și se îndreaptă, pe străzile pustii la această oră, spre locul unde va acționa. Abia a parcurs un km cînd o explozie fantastică răsună dinspre cartierul din care tocmai plecase. Mai mult alergînd, el face cale întoarsă. De departe vede strada devastată ca de un ciclon : geamuri sparte, moloz și cărămizi. Partea din față a mașinii este complet pulverizată. Nici urmă nu se mai vede din cei doi oameni care ocupau locurile din față. A scăpat numai Boulin, aflat pe bancheta din spate.

Explozia prematură este inexplicabilă.

— Mașina ieșise din garaj, relatează mecanicul cu voce tremurată. Eu închideam poarta și priveam cum tocmai vira pe alee spre a ieși în stradă. Apoi n-am mai văzut decît o enormă flacără roșie.

Mai tîrziu, tot căutînd o explicație, el își va aminti :

— O motocicletă a trecut prin intersecție în clipa cînd mașina ieșea din curte. Fie că avea aprindere magnetică, fie că bujiile erau prost reglate și emiteau pe joasă frecvență...

Nimeni nu a putut explica ce se întîmplase. Procedeul fusese verificat, nu trebuia să funcționeze decît sub impulsul emițătorului. O întîmplare cu totul imprevizibilă a intervenit și i-a ucis pe căpitanul Henry și pe tunisian.

În aceeași seară, cu avioane diferite, cei trei supraviețuitori — Boulin, mecanicul și Bardin — se reîntorc în Franța. Evident, nu se pune problema reeditării imediate a unei tentative asemănătoare.

Misterioasa explozie de la Tunis a fost luată în serios de conducătorii F.L.N. Ei organizează o nouă reuniune, prudenţi, la Cairo. Ouamrane, ca vechi specialist al clandestinătăţii, părăseşte imobilul din strada Es Sadikia pentru a instala sediul delegaţiei într-o somptuoasă vilă situată lîngă ambasada Franţei. Mai mult, el acceptă protecţia unui gardian pus la dispoziţie de Egipt, un anume Yahya Mahmoud. De acum încolo, Ouamrane nu mai iese în oraş decît însoţit de credinciosul său paznic şi adeseori escorta sa este dublată de prezenţa unui alt personaj, „maiorul" Idir Mouloud, în realitate locotenent-colonelul Cherif Mahmoud.

În afară de funcţia sa de gardian, Yahya Mahmoud o îndeplineşte şi pe aceea de legătură între F.L.N. şi negustorii de arme.

12

Din biroul său, aflat la etajul I al vilei situate pe bulevardul Paris, Ouamrane vorbea la telefon cu o voce triumfătoare.

— Am obţinut fonduri de la banca din Tunis. Directorul Abdelaziz Matari este prietenul nostru...

La celălalt capăt al firului, tînărul avocat Ait Ahcène era satisfăcut. De acum încolo afacerile aveau să ia o altă întorsătură. Intrat de puţin timp în F.L.N., Amédiane Ait Ahcène fusese trimis în Germania pentru a asigura o legătură permanentă cu negustorii de arme. Titular al unui paşaport tunisian, el beneficia de un statut diplomatic şi locuia la ambasada Tunisiei în oraşul Bad Godesberg, lîngă Bonn.

În ajun el expediase o destul de lungă telegramă codificată şefilor săi pentru a le explica situaţia cu care se confrunta.

Ahcène rămase cîteva clipe gînditor, rememorînd demersurile întreprinse în ultimele zile. Nu-i mai rămînea decît să vorbească cu Springer :

— Am obţinut fondurile, îi spuse el interlocutorului. Consideraţi că operaţia de livrare poate începe ? Cînd scontaţi să ne furnizaţi „rachetele de tenis" şi „crosele de golf" ? Sub aceste cuvinte de cod se ascundeau pistoalele automate şi carabinele, îndeosebi arme „Mauser 98 K", considerate ca fiind cele mai bune şi mai ieftine.

Afacerea angajată cu algerienii fiind de proporţii, Springer se asociase cu unul dintre prietenii săi, avocat din Hamburg, Fritz Peter Krüger. Valoarea comenzii se ridica la un milion de mărci, ceea ce însemna pentru cei doi asociaţi un beneficiu de aproape 150%.

Gérard Larzac ridică capul şi închise dosarul roşu privind traficul de arme al cărui conţinut îl citise cu voce tare celor ce se aflau în încăpere :

— Iată în ce stadiu ne aflăm. Avem dovada contactelor algerienilor cu Springer.

În jurul mesei ovale unde se desfăşurau şedinţele zilnice de informare, diferiţii şefi de serviciu rămăseseră tăcuţi. În cele din urmă interveni Bercheny, de puţină vreme adjunct la conducerea serviciului de cercetări, un nou organ de coordonare înfiinţat de generalul Grossin. Bercheny spuse :

— Eu nu mă pot substitui agenţilor serviciului „Acţiune", după cum nici nu ţin să-mi desconspir sistemul de informatori şi onorabili corespondenţi cu migală recrutaţi în alte scopuri, numai pentru a-i convinge pe Krüger sau Springer să abandoneze tranzacţia cu algerienii. Totuşi, continuă el surîzînd cu subînţeles, dacă aveţi să-i transmiteţi vreun mesaj lui Krüger, aş putea...

Acţiunilor violente Bercheny le prefera pe cele ce implicau viclenie şi capcane sofisticate. Era obişnuit să întindă adversarilor săi curse subtile, ţesînd cu răbdare de păianjen plasa în care voia să-i atragă. Sub înfăţişarea sa de gentlemen britanic distins şi flegmatic, ascundea o subtilitate de japonez asociată cu machiavelismul specific jucătorilor de şah.

Bercheny găsi mijlocul de a-i transmite lui Krüger un mesaj prin care îi cerea să înceteze orice comerţ cu membrii F.L.N. sau să furnizeze francezilor toate informaţiile utile. În caz contrar, sănătatea sa risca să fie prematur compromisă. Krüger înţelese argumentele.

La 11 septembrie, Krüger îl anunţa pe Springer că lăzile cu arme au fost încărcate în tren cu destinaţia Viena, de unde

aveau să fie preluate cu autocamioanele și duse în portul iugoslav Peroj. De aici un vas urma să le transporte în portul sirian Latakia.

În aceeași seară, doi agenți ai serviciului „Acțiune" părăseau Parisul cu avionul și ajungeau după o oră și jumătate la Viena. Posesori ai unor pașapoarte italiene, ei primiră imediat un tichet de muncă și a doua zi dimineața erau deja angajați ca hamali în gara de mărfuri.

Cînd camioanele sosiră în portul Peroj, o echipă de docheri plătiți gras începu imediat transbordarea lăzilor cu arme în cala cargoului. După o oră însă, un detașament al jandarmeriei își făcu apariția în port.

— Avem ordin să oprim plecarea vasului.

Springer, care protestase prea zgomotos împotriva acestei măsuri, fusese reținut de organele de poliție.

După două zile, căpitanul cargoului se prezentă la Springer :

— Compania de navigație mi-a dat ordin să părăsesc imediat portul Peroj : armatorii nu-și pot permite imobilizarea vasului atîta vreme.

În aceeași seară, Springer primea vizita lui Krüger.

— Eu mă întorc la Hamburg. Acolo voi putea acționa cu mai multă eficacitate pentru rezolvarea situației. Ai încredere și răbdare.

Krüger se ținu de cuvînt. După trei săptămîni, Springer era repus în libertate. Jandarmii îi înapoiară pașaportul și încărcătura. Numai că acum nu mai avea cu ce s-o transporte.

De la Hamburg, Krüger rezolvă și această problemă. După zece zile un alt vas încărca lăzile cu arme în portul Peroj și pornea spre Latakia, avîndu-l la bord și pe Springer.

Călătoria se desfășură fără incidente și la 11 octombrie 1957 cargoul ajungea în largul coastelor siriene.

În port aștepta un ofițer egiptean însărcinat de algerieni să recepționeze încărcătura. Springer coborî și ieși în întîmpinarea ofițerului, dar acesta îl primi cu un ton oficial :

— Înainte de descărcare, vreau să verific armele.

Springer găsi normală dorința și îl conduse pe egiptean în cala vasului.

— Deschideți lada aceasta ! ordonă egipteanul.

Springer execută ordinul și rămase mut. Lada conținea într-adevăr carabine „Mauser 98 K", bine unse, dar armele

erau descompletate : lipseau majoritatea chiulaselor și înălțătoarelor sau aveau percutoarele sparte.

— Nu înțeleg, îngăimă germanul.

O examinare minuțioasă scoase la iveală un adevărat dezastru. Toate armele fuseseră defectate prin scoaterea paturilor de lemn, deformarea țevilor sau corodarea lor cu acid sulfuric. Încărcătura era o grămadă de fier vechi.

— Refuz să iau în considerație o asemenea porcărie, hotărî egipteanul.

— Și cheltuielile mele ?

Egipteanul dispăru fără măcar să-l mai privească.

La Paris, necazurile lui Springer treziră surîsuri complice. Oamenii trimiși de Larzac la Viena făcuseră treabă bună, iar Krüger nu avea motive să regrete faptul că se dovedise înțelegător atîta vreme cît, pe lîngă comisionul primit, beneficia și de o sănătate necompromisă prematur de nici un „accident".

Măcinat de gînduri sumbre, Springer se întoarse la Würzburg, jurîndu-și să recîștige încrederea algerienilor.

13

Căpitanul Féral examină arma și rămase surprins. Literele S.O.L.A. gravate pe ea arătau că provine din Luxemburg. Era un automat din cele capturate de un grup de comando francez ce acționa în Algeria, lîngă frontiera marocană. După zece ore, arma se afla la Paris pe biroul maiorului Larzac. Începea afacerea „cutiilor de prăjituri".

În realitate filiera „cutiilor de prăjituri" funcționa de mai de mult, în condiții de totală discreție. După răsunătorul eșec al asociației sale cu Krüger, Springer încercase din răsputeri să intre din nou în grațiile emisarilor F.L.N. Comerciantul german îl căutase pe Bouchafa, trimisul lui Abdelhafid Boussouf, și îi arătase algerianului o armă automată în perfectă stare, robustă și simplu de întreținut :

— Sînt în măsură să vă furnizez în fiecare lună cîte o mie de asemenea arme pe care vi le livrez în Maroc. Ca dovadă a bunei-credințe, mi le plătiți după recepționare.

Bouchafa privi lung arma :

— Dacă știu bine, S.O.L.A. înseamnă Societatea luxem-

burgheză de armament ? Aveam impresia că S.O.L.A. refuză să vîndă arme furnizorilor noștri.

— Este adevărat, confirmă Springer, Luxemburgul ține la relațiile sale de bună vecinătate cu Franța. Tocmai în aceasta constă valoarea combinației mele : nefiind bănuit, Luxemburgul nu este sever supravegheat de agenții francezi.

După aproape o lună, cele 1000 arme ajungeau la Rabat, pe adresa concesionarului german al unei întreprinderi de mașini agricole. Piesele detașate ale armelor ambalate în cutii mici de tablă cu inscripția „piese de schimb" trecuseră prin oficiile vamale fără a fi descoperite.

Gérard Larzac, informat de germani cu privire la activitatea lui Springer, avea în mînă ambele capete ale firului. Trebuia să descopere întreaga filieră spre a o neutraliza. O anchetă efectuată pe lîngă guvernul Luxemburgului confirmase totala inocență a uzinei S.O.L.A. Trebuia căutat în altă parte.

Larzac detașă pe unul din cei mai abili anchetatori, care se prezentă la Springer :

— Fac parte din Mișcarea Națională Algeriană. Probabil știți că noi luptăm în Franța împotriva rivalilor noștri din F.L.N. Pentru aceasta avem nevoie de arme. Ne puteți ajuta ?

Springer răspunse afirmativ și încă cu entuziasm. Ce este mai minunat pentru un negustor decît să aprovizioneze cu arme doi adversari. Profitul devine de proporții astronomice. De aceea, el propuse așa-zisului trimis al M.N.A. un exemplar din arma fabricată de S.O.L.A.

Omul mulțumi și plecă. După opt zile, el lansă o comandă fermă : 500 arme automate. Trei săptămîni mai tîrziu, ele erau livrate cu punctualitate la frontiera belgiană, ambalate cu grijă în cutii de tablă.

În acest timp, direcția uzinei de armament proceda la o anchetă discretă. Zilnic piesele fabricate de S.O.L.A. erau examinate cu atenție, verificate și testate de o echipă de ingineri specialiști, ce respingeau fără cruțare pe cele care prezentau chiar și cea mai mică imperfecțiune. Aceste rebuturi erau stocate și expediate lunar la topitorie.

Era deci suficient ca un inginer să manifeste un plus de exigență pentru ca numărul pieselor respinse să crească. Acestea, depozitate separat, puteau apoi fi vîndute unui traficant care le asambla ușor.

Detectivilor uzinei le trebuiră ceva timp pînă să-l descopere pe vinovat. Era vorba de un tînăr de 30 de ani, Joseph

B. Acesta mărturisi că este îndrăgostit nebunește de Corinna von S., care avea gusturi disproporționate în raport cu salariul unui simplu inginer.

— Corinna mi-a spus că mă părăsește dacă nu-i fac rost în fiecare lună de piese așa-zis defecte care să poată fi asamblate în 1000 de arme.

Tînăra Corinna nu era o necunoscută pentru agenții S.D.E.C.E. Ei știau că fata lucrează pentru Springer, care folosea atracțiile fizicului ei pentru seducerea clienților sau furnizorilor săi.

Pentru trecerea frontierei dintre Luxemburg și Germania, Corinna alegea, de preferință, un post de vamă aglomerat la sfîrșitul unui week-end. În portbagajul mașinii sale sport erau îngrămădite cutiile. Vameșii însă păreau atrași mai mult de conturul armonios curbat al picioarelor cu prisosință descoperite decît de obiectele transportate.

De la vamă Corinna se îndrepta direct spre un garaj izolat din împrejurimile orașului Trèves, unde o aștepta Springer. De aici cutiile luau drumul capitalei Belgiei. Un avion Sabena le prelua și le lăsa la Casablanca.

S.D.E.C.E. hotărî să intervină la Bruxelles. La 5 octombrie 1959, în timp ce încărca un avion Sabena cu destinația Maroc, un hamal „nou angajat" lăsă să cadă din cîrligul macaralei o cutie metalică destinată sucursalei unei firme de mașini agricole. Căzută de la cinci metri pe pista de beton, cutia se sfărîmă lăsînd să se împrăștie „piesele de schimb". Din nefericire, cutia căzuse la piciorul unui vameș recent lăsat la vatră. Surprins, el identifică chiulase, țevi și încărcătoare de arme. Filiera „cutiilor de prăjituri" era definitiv destrămată.

Fără îndoială că Springer nu ar fi acordat prea multă importanță acestui incident, fără urmări directe asupra activității sale, dacă, cîteva zile mai tîrziu, nu ar fi primit un mesaj telefonic misterios :

„Pentru viitorul prețioasei dv. sănătăți, i se explica politicos, ar fi de dorit să nu vă mai interesați de cauza algeriană, care ar putea să vă compromită viitorul. Veți constata dv. neplăcerile ce vi s-ar putea întîmpla verificîndu-vă atent motorul mașinii. Veți descoperi sub capotă o mașină infernală care, fără îndoială, vă va da de gîndit. S-ar putea să nu vă mai prevenim, dacă s-ar pune cumva problema unei noi ocazii de acest fel..."

Springer constată prezența unei bombe plasată sub capota mașinii. Nu era un erou și nici nu avea motive să facă prea mare publicitate în jurul acestui incident. Din clipa aceea el se îndreptă spre o altă clientelă. Înțelesese că amenințările nu erau zadarnice. În cursul lunilor precedente, o stranie epidemie de atentate atinsese numeroși colegi sau concurenți de-ai săi care ajutaseră prea fățiș F.L.N. și refuzaseră să ia în serios avertismentele date de emisarii organizației numite în Germania *Mîna roșie.*

Legenda acestei redutabile și misterioase organizații secrete începuse în urmă cu doi ani, la 16 iunie 1957, la München.

14

— Domnul Wilhelm Beissner ?

— Da !

Solid așezat în fotoliu, omul de afaceri german nu este prea vorbăreț, nici curios. Și dacă a acceptat această insolită întîlnire la München a făcut-o mai mult pentru a pune capăt la ceea ce el numește o „stupidă comedie" mai degrabă decît din nevoia de a se justifica.

— Domnule Beissner, reluă necunoscutul, sînt însărcinat să vă transmit un mesaj și să vă fac o propunere.

— Vă ascult.

— Cunoaștem activitatea dv. Ea ne displace. Totuși sîntem dispuși să v-o îngăduim, la nevoie facilitînd chiar tranzacțiile ce le încheiați, cu condiția să ne țineți la curent.

— Și ce veți face ?

— Nimic care să vă deranjeze : Vom avea grijă ca mărfurile furnizate de dv. să nu ajungă la destinație sau, dacă ajung, să nu mai poată fi folosite.

Wilhelm Beissner clatină capul și rîde fără a fi vesel :

— Îi credeți imbecili pe clienții mei ? Nu vor întîrzia să înțeleagă de unde le vin necazurile și atunci voi avea eu neplăceri.

— Este posibil, domnule Beissner. Vă atrag atenția, totuși, că dacă vreți să scăpați de neplăcerile cauzate de F.L.N., acestea vor veni din partea noastră. Nu cred că aveți de ales. Trebuie să abandonați.

— Aflați, domnule... domnule...

— Spuneți-mi Durieux, zise căpitanul Duruy.

— Aflați, domnule Durieux, că anumite curiozități pot fi foarte periculoase...

— Și anumite activități.

Apăsat, Beissner bate cu pumnul în masă :

— De fapt, cine sînteți, ca să vă închipuiți că mă intimidați ?

Duruy are o inspirație de moment. El scoate din buzunar un pachet de țigări și-l aruncă pe masă :

— *Rote Hand* [1]...

Germanul încruntă sprîncenele, ia pachetul de țigări pe care este desenată o mînă roșie, îl strînge în pumn și-l bagă în buzunar :

— *Mîna roșie,* da ? Povești, povești de prost gust, domnule Durieux. Așa ceva nu există...

A doua zi, 16 iunie 1957, Wilhelm Beissner era găsit pe Blütenstrasse, în fața domiciliului său, cu picioarele sfărîmate, printre resturile mașinii sale care explodase.

Transportat de urgență la spitalul municipal, traficantul avea să fie salvat printr-o desperată intervenție chirurgicală [2].

Scotocindu-i buzunarele, polițiștii au descoperit pachetul de țigări și l-au interpretat ca „semnătură“ a autorilor atentatului.

Imaginația ziariștilor a făcut restul, astfel încît în cîteva luni, în fața valului de atentate care s-a abătut deasupra Europei de Vest, legenda *Mîinii roșii* nu a încetat să capete proporții.

Printr-o coincidență extravagantă, banalul pseudonim Durieux, folosit la întîmplare de căpitanul Duruy, corespundea cu numele unui fost colaborator al poliției judiciare din Oran. Acest real Durieux, un tip slăbuț și nervos, avea să acrediteze în mod magistral mitul *Mîinii roșii.*

Căutat și găsit de ziariștii germani, Durieux nu dezminți nici una dintre acuzațiile ce i se aduceau lui și „organizației“ sale. Mai mult, mitoman sadea, el își publică „confesiuni“ și ținu conferințe de presă, acceptînd cu bucurie să joace rolul de „creier“ al *Mîinii roșii.* El dădu amănunte privitoare la desfășurarea atentatelor, explică „structura organizației“, inventă sprijinitori bogați, puternici, secreți și furniză chiar o listă a viitoarelor sale victime.

---

[1] Mîna roșie — l. germană. (N.T.)

[2] După restabilire, Beissner și-a schimbat numele și s-a retras în Maroc. (N.A.)

Era atît de sigur de el și, într-o anumită măsură, atît de bine informat, încît poliția franceză îl luă în serios.

Christian Durieux constituia pentru serviciile franceze un paravan, o acoperire atît de bună încît acestea îi comunicau detalii autentice pe care el le făcea publice.

Abil, vorbăreț, Durieux căpătă repede gustul notorietății, acceptînd cu modestie prefăcută pseudonimul de „mic Napoléon", cum îl numeau ziariștii germani.

Pentru serviciul „Acțiune", acest personaj însemna o adevărată mană cerească, deoarece era în drumul anchetatorilor germani o fantastică pistă falsă pe care aceștia se rătăceau adeseori.

Măsurile luate de serviciile franceze în spatele acestui paravan au dus la interzicerea traficului de arme din Europa de Vest în favoarea F.L.N. Din acel moment *Mîna roșie* putea dispare. Ceea ce s-a și întîmplat.

15

Încet, în grupuri pestrițe, spectatorii părăseau sala cinematografului „Luxor". O sală jalnică, unde rulau numai filme americane de mîna a doua, destinate publicului sărac din mahalalele Tangerului.

Ieșind din sală, Pedro aruncă priviri în stînga și în dreapta și apoi zîmbi fetei pe care o ținea de mijloc. Filmul nu fusese decît un pretext pentru a se întîlni.

— Tata s-a întors ieri, începu Marina Puchert. Cred că a primit noi instrucțiuni. Din puținele cuvinte ce mi le-a spus am înțeles că a fost numit un fel de responsabil al armamentului armatei algeriene.

Pedro își exprimă mirarea :

— Este ca un fel de ministru ! Dar de ce l-a ales tocmai pe el ?

Marina îi aruncă o privire scurtă, pe jumătate surprinsă, pe jumătate vexată :

— Pentru că este singurul om care poate să ducă la bun sfîrșit o asemenea misiune.

Marina Puchert spunea adevărul. În cursul reuniunii șefilor F.L.N. de la sfîrșitul lunii aprilie 1958, se luase hotărîrea de a se unifica eforturile de înarmare a trupelor în vederea unei mai bune aprovizionări. Într-adevăr, pînă atunci prea marea diversitate a armelor și calibrelor impunea comandanților militari acrobații de logistică pentru a obține un nivel acceptabil de randament operațional.

Așa cum avea să-i confirme Georg Puchert lui Pedro, principala sa misiune consta în a echipa în mod uniform întreaga armată algeriană :

— Dacă reușesc, viitorul nostru este asigurat și voi ști să-mi amintesc de adevărații prieteni. Algerienii mi-au promis, odată cu cucerirea independenței, postul de ministru al comerțului maritim.

La 17 mai, Puchert părăsea Rabatul într-un avion cu destinația Frankfurt, unde urma să negocieze cumpărarea unui stoc de arme. La aerodrom, el nu remarcă omul cu impermeabil gri-bej ce îl urmărise pas cu pas.

În ajun, prin intermediul corespondentului său la Toulouse, Pedro își avizase șeful, pe Gérard Larzac, despre plecarea lui Puchert și misiunea cu care acesta fusese învestit.

Larzac adulmecase vînat gras și nu ezită să plece la Frankfurt pentru a amorsa supravegherea traficantului. Dacă pînă atunci algerienii se aprovizionaseră cu arme meșteșugărești, odată cu Puchert ca intermediar, aprovizionarea avea să se facă în ritm industrial.

16

În luna august 1958, antena serviciului francez de informații din Madrid făcea cunoscut cazărmii din Tourelles un mesaj laconic : „Kamal este în Spania".

Kamal nu era un necunoscut pentru serviciile franceze. Sosirea sa la Madrid putea fi legată de călătoria lui Puchert în R. F. Germania.

Totul începuse în toamna anului 1957, odată cu sosirea la Rabat a unui individ de vreo 50 de ani, cu alură de ofițer prusac în rezervă, cu părul scurt și ochi albaștri, îmbrăcat cu eleganță. Se recomanda „colonel von Wimmer" și pretindea

a fi acreditat de un consorțiu internațional pentru construirea, lîngă frontiera algero-marocană, a unei uzine de armament.

Franz von Wimmer, fost ofițer în Waffen S.S., purtase gradul de locotenent-colonel în Legiunea arabă. Manierele urbane, cadourile și florile cu care le copleșea pe soțiile demnitarilor marocani îi deschiseseră lui Wimmer toate ușile anticamerelor ministeriale.

Consorțiul, al cărui trimis se pretindea Wimmer, exista realmente. El se compunea pe jumătate dintr-o societate creată în Liechtenstein, numită „Nawiland", cuvînt curios, format din prima silabă a numelor celor trei asociați : doctorul Natlacen, industriaș austriac, fabricant de produse de întreținere și detergenți, Wimmer și August Landtwig, industriaș elvețian specializat în produse cosmetice. Nimic deci care să aibă ceva comun cu construirea unei uzine de armament.

Cei trei se uniseră atrași de perspectiva unor cîștiguri fabuloase pe care le-o făcuse să strălucească Hans Joachim Seidenschenur. Acesta conducea cea de-a doua jumătate a consorțiului și era reprezentantul la Bonn al uzinelor de armament belgiene. Bun orator, om de viață, seducător, Seidenschenur îi convinsese repede pe cei trei să participe la această afacere colosal de avantajoasă.

Pentru a-i determina să-și investească fondurile, Seidenschenur obținuse girul unui personaj „foarte influent", doctorul Muermann, fost consilier ministerial al guvernului federal.

Wimmer fusese delegat să întreprindă demersuri de obținere a autorizațiilor guvernului marocan sau, în caz de nereușită, a unor comenzi de armament.

Lăsînd să se înțeleagă că în spatele consorțiului se află importante trusturi americane, pentru a-și liniști eventualii clienți, el arăta mostrele uzinei germane „Rheinmetal Werke" din Düsseldorf, ce se oferea să construiască o fabrică de mitraliere „M.G. 42", arme care își dovediseră calitățile în război. Din nefericire pentru asociați, marocanii, deși interesați de proiect, trebuiră să renunțe, fiind legați prin acorduri cu Franța, care le impunea să se aprovizioneze numai cu armele sale.

Wimmer nu se dădu bătut, gîndind că nimic nu împiedica Rabatul să cumpere aparate de emisie-recepție, muniție, mine. Pentru a-și atinge mai repede scopul, el seduse pe tînăra soție franceză a unui demnitar din Rabat, blonda Catherine S. Ea se achită cu atît mai bucuroasă de misiunea ei de „convingere" cu cît germanul se dovedi mai galanton cu cadourile.

În cele din urmă, marocanii acceptară tîrgul dar, pentru a avea acoperire față de vechea lor protectoare, îl sfătuiră pe Wimmer să negocieze prin intermediul unui anume Kamal, cetățean american, născut la 4 ianuarie 1914, la Denver, în Colorado.

Acesta se afla instalat din 1955 la Casablanca și prezida firma „Kamal Transit Corporation". Teoretic era un oficiu de import-export, în realitate însă constituia o acoperire comodă pentru recepționarea armelor destinate F.L.N.

Wimmer și Kamal au căzut repede de acord asupra primei comenzi. Pentru a evita riscurile unei interceptări maritime, ei convenіră să utilizeze avioanele directe Frankfurt-Casablanca. Imediat, Hans Joachim Seidenschenur și Muermann aranjară transportul cu o filială Lufthansa.

Wimmer nu știa însă că amănuntele acestor aranjamente erau cunoscute serviciilor franceze. Din ordinul contraspionajului, Catherine acceptase rolul delicat de soție-metresă și, chiar dacă își influența soțul potrivit instrucțiunilor primite de la Wimmer, nu scăpa nici o ocazie de a ține la curent legătura franceză din Rabat.

La sfîrșitul lunii ianuarie 1958, la Frankfurt prima încărcătură era gata de zbor. Avionul nu decolă. Un puternic detașament de polițiști blocă aparatul cu ferma intenție de a face să se respecte interdicția pronunțată de guvernul de la Bonn. Prin reprezentanța franceză la N.A.T.O., țările membre fuseseră avizate despre natura încărcăturii. La insistența francezilor, N.A.T.O. luase hotărîrea de a declara Marocul „zonă de tulburări" și rugase Bonnul să interzică orice expediere de materiale militare.

Pentru consorțiu mai întîi și pentru Kamal apoi, care investise fonduri, această interdicție era neplăcută.

Kamal se hotărî să găsească totuși o soluție. El descoperi chiar în birourile N.A.T.O., prin intermediul unui inginer elvețian, un funcționar competent să elibereze un „end use certificate", document ce permitea exportarea mărfii cu acte în regulă. Așa se face că încărcătura fu expediată pe adresa trupelor britanice din Cipru. La 16 martie, cargoul danez „Bornholm", de 2 800 tone, părăsea Copenhaga cu destinația Alexandria. În realitate el făcu escală la Casablanca, unde încărcătura dispăru misterios, „furată de contrabandiști".

Marina franceză nu putuse interveni în afara apelor sale teritoriale. Reuşita operaţiei era datorată şireteniei unui om hotărît, Kamal, un adversar periculos.

Imediat fu întocmită o fişă privitoare la Kamal, dar agenţii echipei de „pregătire" opiniară că, practic, este imposibil cuiva să se apropie de american. Vila sa din Casablanca era păzită milităreşte, iar el nu ieşea fără o impresionantă escortă înarmată. Pentru a interveni, trebuia deci să se aştepte ca traficantul să părăsească Africa.

De aceea, cînd la începutul lunii august 1958 postul din Madrid a transmis un mesaj către centrală, aceasta a luat imediat hotărîrea. O echipă „Acţiune" urma să părăsească Parisul la 19 august şi să se întoarcă imediat după terminarea misiunii.

17

Maşina, un „Seat" gri, închiriat, cu numărul MA 126 24, făcuse de două ori ocolul grupului de clădiri. Acum staţiona la colţul bulevardului, cu farurile stinse. La ultima întîlnire, la 7 seara, Ruiz, şeful echipei de intervenţie, reamintise consemnele imperative de acţiune :

— Obiectivul primeşte invitaţi seara tîrziu. Menajera nu părăseşte vila decît după plecarea ultimului musafir. Aşa încît, asiguraţi-vă de plecarea ei înainte de a suna la intrare.

Cei doi agenţi aşteptau. La Madrid, în luna august, dacă temperatura ridicată goleşte străzile în timpul zilei, în schimb răcoarea serii umple trotuarele şi terasele localurilor.

Acest fapt constituia chiar o garanţie suplimentară de siguranţă pentru echipa „Acţiune" : nimănui nu avea să-i pară suspectă prezenţa ei pe bulevardele animate după ieşirea oamenilor de la cinematografe, teatre şi cabarete.

Aşezat alături de şofer, Gabriel Bardin îşi privi cascheta şi îşi aminti amuzat surpriza costumierului care îi furnizase, cu două zile în urmă, întreaga panoplie de „Guardia civil" : ghete negre, costum verde, tunică... şi celebrul bicorn.

Bardin, pentru a intra mai bine în rol, neglijase să se radă şi dormise îmbrăcat în tunică, astfel încît aceasta, mototolită şi mirosind a transpiraţie, să pară mai naturală.

Ruiz îşi privi ceasul :

— Zece și jumătate. Mai facem un tur. Știi ce ai de făcut ?

Bardin repetă o ultimă dată instrucțiunile memorate în ultimele patru zile în tabăra de lîngă Versailles. În dosarul „Homo“, găsise fișele care-l prezentau pe Kamal : american, traficant de arme, născut la 4 ianuarie 1914 la Denver, în Colorado. O față osoasă cu maxilare puternice, cu ochi proeminenți și ochelari cu ramă groasă, specifici oamenilor de afaceri.

Nu deținea multe informații, dar ajungeau. El era un soldat care pătrunde la inamic și-l omoară.

Mașina încheie turul și se opri lîngă trotuar. Foarte aproape, luminată de un felinar, poarta grădinii, neagră pe fondul alb al zidului îl fascină pe Bardin : acolo avea să bată peste cîteva minute.

— În principiu, reluă Ruiz, Kamal nu primește pe nimeni după plecarea menajerei. Noi am încercat să intrăm la el, dar n-am reușit. Are un interfon și o comandă electrică de deschidere a porții. Omul este bănuitor, însă sper să nu respingă un polițist. În Spania nu se fac asemenea lucruri.

Bardin aprobă în tăcere în timp ce introducea în buzunarul tunicii pistolul cu surdină și strecura sub brațul stîng servieta de piele în care se afla „pompa de bicicletă“.

— Intri și-l lichidezi imediat, hotărîse Ruiz. Dacă „pompa“ nu merge, scoți pistolul. Clar ?

„Pompa“, o invenție a serviciilor tehnice conduse de maiorul Lesurques constituia, potrivit spuselor fabricantului, arma silențioasă absolută. Sistemul era foarte simplu : un cilindru metalic de circa 30 cm lungime, care propulsa o mică săgeată de oțel de mare calibru. Propulsia era asigurată de un arc puternic menținut strîns cu ajutorul unui cioc de siguranță, ce constituia partea cea mai sofisticată a armei.

„Singurul inconvenient, gîndea Bardin, este că niciodată «pompa» nu a fost experimentată în condiții operative“. Unica victimă fusese un porc, sacrificat cu acest prilej.

Cu servieta sub brațul stîng, Gabriel Bardin traversă strada și apăsă butonul soneriei.

— Cine este ? întrebă prin interfon o voce aspră.

— Poliția. Aveți o contravenție, replică Bardin, cu o voce mai puțin neplăcută.

— Aduceți-o mîine !

Bardin fusese ales deoarece cunoștea perfect limbajul popular spaniol, pe care-l învățase în cartierele din mahalaua Oranului. El își exprimă deci sentimentele de polițist obișnuit să dea ordine și adăugă :

— Dealtfel, trebuie să dați o semnătură pe procesul-verbal de contravenție. Ordinul comisarului...

Un zgomot ușor anunță că poarta este descuiată. Bardin o împinse și intră în grădină. La capătul aleii pavată cu dale, se aprinse o lumină la intrarea în vilă. În trecere, Bardin încercă să înregistreze elementele decorului, repetînd rețeaua aleilor și apoi a culoarelor. După operație, nu avea de pierdut nici o secundă.

Ajunse într-un hol mare și înțepeni. În fața lui nu se afla Kamal, ci o servitoare, o bătrînă cu înfățișare arțăgoasă. Ea răspunsese la interfon, dar vocea ei deformată de difuzor păruse masculină, creînd o confuzie ce putea avea grave consecințe.

Principalul consemn era de a nu acționa decît în prezența obiectivului singur. Bardin nu mai putea da înapoi. Bătrîna, dealtfel, i se adresă cu voce iritată :

— Domnul vă așteaptă. Mai repede, că și așa nu este în toane bune.

Bardin o urmă, perplex, neștiind ce atitudine să adopte. Un agent al serviciului „Acțiune" nu are voie să ia nici o inițiativă și, dacă situația nu este conformă cu ceea ce s-a avut în vedere în faza de pregătire a operației, el trebuie obligatoriu să abandoneze. Nimeni nu-i precizase ce să facă în situația în care se afla. Pentru moment nu avea decît să vadă ce mai urmează.

Făcîndu-i semn cu mîna, femeia îl invită să aștepte, în timp ce ea intră într-un salon. Pentru ultima oară Bardin verifică unghiul servietei astfel încît țeava să fie bine orientată dacă avea să se prezinte o ocazie favorabilă.

Ușa se deschise și femeia îl îndemnă să intre.

Bardin păși cu hotărîre, trecînd pragul cu emoția unui parașutist ce se aruncă în gol. Apoi se opri și simți că i se oprește inima. Căzuse într-o cursă.

Cu cîteva minute mai devreme, împreună cu Ruiz, văzuse ieșind din curtea vilei invitații urmați aproape imediat de menajeră. Dar fișa de observație din dosarul „Homo" nu menționa nimic despre prezența unei servitoare în vîrstă, care, fără îndoială, nu părăsea niciodată vila. Și, culmea ghinio-

nului, nu toţi invitaţii plecaseră. În faţa lui Bardin se aflau şase bărbaţi ce-l scrutau cu priviri lipsite de bunăvoinţă.

Bardin îl identifică imediat pe unul dintre ei, Tayeb Bouhlarouf, de fel din Oran, emisarul personal al lui Boussouf în Italia şi Spania. Ceilalţi îi erau toţi necunoscuţi.

Bardin fu fulgerat de un gînd : „Am opt cartuşe în pistol şi am şansa să dobor jumătate din ei dacă se dovedesc periculoşi. Cu panica ce se va produce poate scap teafăr".

Şi apoi o constatare : „Seamănă toţi şi în afară de Bouhlarouf ceilalţi nu ştiu cine sînt, dar care o fi Kamal ?!"

Într-adevăr, cei şase indivizi din salon erau toţi bruneţi, aveau mustaţă, părul negru, costume închise şi purtau ochelari cu ramă groasă.

Această fracţiune de secundă de ezitare nu scăpă stăpînului casei, dar o puse pe seama timidităţii poliţistului.

El înaintă brusc spre Bardin şi îi smulse din mînă contravenţia pe care o citi la repezeală.

— Un fleac, comentă el. Nu înţeleg de ce comisarul mă deranjează la 11 seara pentru asta !

— Trebuie o semnătură, domnule !

Bardin îşi juca pînă la capăt rolul de poliţist disciplinat. Dacă nu ar fi insistat, poate că lui Kamal i s-ar fi părut suspectă lipsa de insistenţă.

Americanul examină cu atenţie procesul-verbal de contravenţie. Actul era ireproşabil, imitaţia, operă a serviciilor tehnice, nelăsînd nici un dubiu privitor la autenticitate.

— Lasă-mi hîrtia, hotărî în sfîrşit, voi vorbi eu cu comisarul. Nu fi îngrijorat, îmi este prieten şi-ţi promit că nu vei avea neplăceri. Bună seara...

Pentru o clipă Gabriel Bardin nu putu să ştie dacă se simte decepţionat sau uşurat. Decepţionat de a fi ratat misiunea ce ar fi putut-o îndeplini foarte simplu dacă situaţia ar fi fost conformă cu cea studiată. Uşurat de a fi scăpat teafăr dintr-o situaţie la care nu se aştepta. Rămase nemişcat cîteva secunde, nerealizînd faptul că totul s-a terminat.

Cei şase îl priveau fix, aproape ostili, în orice caz dornici să-l vadă plecînd.

Bardin ezita să scoată pistolul, dar era numai reflexul unui soldat în defensivă.

— Ce aştepţi ? reluă Kamal cu voce iritată. Pleacă ! Şi spune-le şi colegilor dumitale să nu mă mai deranjeze cu asemenea fleacuri.

Bardin își reveni gîfîind pe bancheta automobilului.

— Am ratat. Erau șase !

— Trebuie să găsim altceva. A doua oară nu mai merge cu polițistul.

Trecînd pe podul Manzanares, Bardin aruncă pistolul și „pompa", conform ordinului primit la Paris.

A doua zi, el expedie o ilustrată care reprezenta gara centrală. Pe verso scria : „Bunica se simte mai bine. Nu a mai fost necesară operația".

Restitui mașina închiriată și se îndreptă spre aeroport. Trecînd podul Manzanares, Bardin avu o mare surpriză : din apă ieșeau pistolul și „pompa" perfect vizibile, abia cufundate în mîl. Ofițerul care-l instruise uitase că vara fluviul era aproape secat.

18

În timp ce Bardin se afla în avion zburînd spre Paris, Ruiz, potrivit instrucțiunilor primite, rămas la Madrid, lua legătura prin telefon cu Kamal. Larzac fusese de părere ca această tentativă eșuată să fie exploatată pe plan psihologic.

— Domnul Kamal ?

— Da.

— Este inutil să mă prezint. Mă cunoașteți. Sînteți în suficientă măsură la curent cu treburile serviciului de informații pentru a fi înțeles că polițistul ce s-a prezentat la dumneavoastră aseară era omul nostru.

— ...

— Dacă nu credeți, vă putem trimite prin poștă fotocopia așa-zisei contravenții pe care v-a adus-o. Agentul era înarmat și avea cu ce să-i lichideze pe toți cei șase oameni aflați în salonul dumneavoastră.

— De ce nu a făcut-o ?

— Nu pentru asta se afla acolo. Am vrut să vă demonstrăm că putem ajunge la dumneavoastră. Avem mijloace să reluăm operația. De-adevăratelea, de această dată. Ați înțeles ?

— Firește. Ce vreți, de fapt, de la mine ?

— Abandonați-vă preocupările actuale. F.L.N. este un mediu extrem de nociv. Părăsiți Madridul. Înapoiați-vă în Statele Unite. Acolo aveți o piață vastă. În fond, ați cîștigat

destul în afacerea cu cargoul danez „Bornholm“ ! Încercați să trăiți cît mai mult pentru a profita de avere !

Cîteva clipe Kamal rămase tăcut :

— Cînd trebuie să vă dau un răspuns ?

— Aveți patru zile la dispoziție. Dar nu încercați să ne păcăliți !

Timp de patru zile Kamal arătă că ține seama de avertisment.

— Domnul Kamal ? Mă recunoașteți ?

— Da. Așteptam telefonul dv. Sînt de acord și mă întorc în țară. Totuși, aș fi vrut să întîlnesc un reprezentant al... organizației dv. Mi-ați făcut o favoare și vreau să mă revanșez.

— Contați pe mine. Vă sun eu și vă comunic în ce condiții ne putem întîlni.

Întîlnirea fu fixată pentru aceeași seară la barul „Chicote“, local frecventat în egală măsură de îndrăgostiți, fete frumoase și amatorii de coride.

Sosit primul, Kamal s-a așezat la o masă într-un colț întunecos, cu fața spre intrare. Afară, o echipă de protecție era deja în dispozitiv spre a evita o cursă.

La bar, Ruiz aștepta acordul centralei prin telefon. Cînd avu aprobarea, el se apropie de american :

— Vă ascult.

Ceea ce-i mărturisi Kamal depășea orice așteptare a serviciilor franceze. Era vorba de o informație foarte prețioasă. Kamal relată despre contactele pe care Puchert le avusese la Bonn cu un anume Hans Joachim Seidenschenur, reprezentant al industriei de armament belgiene. La 16 iunie precedent, la hotelul „Dreisen“, din Bad Godesberg, Georg Puchert comandase 40 tone de trinitrotoluen și 1,5 milioane cartușe de infanterie, calibru 9 mm.

— De unde cunoașteți ? întrebă Ruiz.

— Pentru că eu l-am pus pe Seidenschenur în legătură cu un industriaș norvegian, în măsură să furnizeze cele 40 tone de exploziv.

Și Kamal dădu numele și adresa norvegianului : Raf Ragnar Lie din Drammen.

— Ce vă determină să ne dați aceste informații ?

Kamal schiță un zîmbet discret :

— Este penibil pentru un comerciant ca mine să mărturisească că a fost tras pe sfoară. Am aflat de puțină vreme că Seidenschenur, cu care am fost asociat în afacerea „Bornholm“,

a păstrat pentru el toată suma vărsată de marocani pentru transportul armelor. Pentru mine acest gest înseamnă o pierdere de 45 000 dolari, sumă investită în afacere. Cum nu pot să-i fac nimic, vi-l predau. Ca răsplată, dacă vreți, pentru faptul că „polițistul" dumneavoastră s-a mulțumit să-mi lase „contravenția".

Raportul, transmis lui Larzac, fu examinat cu grijă. Exista obiceiul de a nu se accepta nici o informație fără a fi atent verificată.

Lansați pe urmele lui Puchert, informatorii confirmară informațiile furnizate de Kamal, dar pista traficantului era greu de urmărit. Puchert se deplasa mult și își schimba des identitatea, ceea ce complica și mai mult filarea lui.

În dosarul de pe biroul lui Larzac informațiile arătau că Puchert comandase diverșilor săi furnizori germani mai multe ambarcațiuni și vedete rapide, 100 lansatoare de grenade, 10 000 grenade, 2 000 pistoale automate cu 3 milioane de cartușe, 2 000 pistoale de 9 mm cu 2 milioane de cartușe, 10 000 grenade de mînă și 200 tone de exploziv.

— Comanda făcută lui Seidenschenur nu reprezintă nici un sfert din totalul comenzilor, remarcă Larzac. Trebuie să descoperim toate filierele, toți furnizorii.

Nu era o treabă ușoară.

La 6 septembrie, Puchert se afla la Geneva. Filarea lui scoase la iveală legătura sa cu Marcel Léopold, figură cunoscută pentru S.D.E.C.E. Om cu față pașnică, îmbrăcat modest, cu obișnuințe orare de mic funcționar, Marcel Léopold era în realitate un aventurier cu trecut dubios și activități desfășurate în numeroase țări. Născut la Geneva în 1902, el își descoperise repede vocația de negustor de arme. În 1923, ajuns într-un oraș din Asia, își instalase o mică ceasornicărie în care uneori vindea și repara ceasuri. Fiind specialist în mecanica de precizie, nu i-a fost greu să se ocupe de fabricarea unor sisteme de întîrziere pentru bombe. Așa se face că în cele din urmă a ajuns să livreze produsul finit, adică nu numai mecanismul, ci și ambalajul și explozivul.

Om de afaceri avizat, Léopold își dădu repede seama că în acest fel avea să obțină beneficii mai substanțiale. De asemenea el află că, spre deosebire de alte materiale militare,

explozivii nu se stochează, ci se fabrică la comandă, fapt care elimină intermediarii și amatorii.

În 1949, Léopold este închis și trei ani are timp să mediteze la trecutul său. Cînd este eliberat, pleacă de îndată în Elveția unde, fiind amestecat în niște afaceri dubioase, intră în atenția poliției.

Trebuia deci să-și caute ocupație în altă parte. În primăvara lui 1955, ajunge la Cairo și se împrietenește cu șeful serviciilor speciale egiptene, Fathi Ed Dib. Léopold avea un atu major : era elvețian și, în consecință, vecin cu fabrica elvețiană de explozivi „Chemo Impex" din Berna.

Filiala se închegă repede și începu să funcționeze cît se poate de legal. Cu atît mai mult cu cît pentru autoritățile elvețiene însărcinate să acorde licențele de export explozivii erau vînduți... Franței ! Era un vicleșug descoperit de Léopold. El se folosea de serviciile filialei franceze a unei societăți americane, „Africa-Asia Trading Company" din Los Angeles, al cărei director, titular al unui pașaport francez, era algerianul Ahmed Bioud, care motiva că descarcă dinamita în portul Alexandria pentru a putea degaja canalul în eventualitatea unei obstruări datorate epavelor unor vase. Motiv fantezist, fără îndoială.

După o lungă și profundă investigație, S.D.E.C.E. aflase despre aceste intenții și, în luna mai 1956, vasul pe care urma să se întîlnească Marcel Léopold cu Fathi Ed Dib lovi o mină plutitoare pe Nil.

De fapt, un submarin francez depusese undeva pe coasta egipteană doi specialiști ai serviciului „Acțiune" pregătiți în centrul Arzew de lîngă Oran. Din fericire pentru cei doi, ei nu se aflau pe vas în momentul exploziei.

Dar la întoarcerea sa în Elveția, la presiunile serviciilor franceze, Léopold era invitat de poliția locală să-și înceteze comerțul dincolo de Mediterană.

Léopold a promis și s-a ținut de cuvînt. Nici nu-l deranja prea mult atîta timp cît adulmecase o afacere mai bună, un fabulos contract cu un anume Georg Puchert, care îi cerea 40 tone de dinamită.

Gérard Larzac întrerupse lectura raportului venit din Elveția și constată placid :

— Acest Puchert este un om viclean, el nu pune toate ouăle sub aceeași cloșcă.

Informaţiile arătau că preţul oferit de client pentru tona de exploziv era de 19 000 mărci.

— Şi beneficiul este 100%, observă căpitanul Seyez. Acum înţeleg discreţia manifestată de Léopold de cîteva luni. Aproape că nici nu mai iese din casă şi nu-l vizitează decît asociatul său Léo Geiser. Probabil că foloseşte telefonul zi şi noapte.

Timp de o săptămînă la baza din Tourelles nu sosi nici o informaţie din Elveţia. Apoi, la 10 septembrie, o frază laconică : „Léopold pe cale să încheie tîrgul cu fabrica de explozivi «Spinas»". În dosarul roşu al lui Larzac, această informaţie se materializă într-o fişă „Homo" cu ştampila „urgent operaţii". A doua zi, fişa se întoarse avînd, în plus, o mică cruce verde. Pentru Larzac, ca şi pentru şeful serviciului „Acţiune", această cruce însemna că şeful îşi dăduse acordul. De acum încolo era rîndul unei echipe „Acţiune".

La 16 septembrie, Léopold şi asociatul său Geiser îl întîlneau pe Puchert în restaurantul chinezesc „Balaurul de aur" pentru a uda cu şampanie acordul pe care-l semnaseră. Fără îndoială că Puchert îl încunoştinţase pe Léopold că vasul ce trebuie să transporte încărcătura se află în portul Hamburg şi se numeşte „Atlas".

În acea seară, gînditor sau poate prea satisfăcut de mersul afacerilor sale, Léopold nu remarcă camioneta albă a furnizorului de lapte care staţiona în faţa domiciliului său. În camionetă, în schimburi de 8 ore, oamenii unei echipe de recunoaştere pîndeau printr-un orificiu toate deplasările sale.

În acelaşi timp, la Paris, serviciul „Acţiune" studia febril modalităţile de a pune definitiv capăt activităţii negustorului de explozivi.

Situaţia era încordată : la Alger, în timpul pregătirii referendumului privitor la noua constituţie a celei de-a V-a Republici, F.L.N. îşi intensificase acţiunile. Se putea uşor imagina ce s-ar fi întîmplat dacă cele 40 tone de dinamită promise de Léopold ar fi ajuns în Algeria.

După studierea dosarului, serviciul „Acţiune" hotărî încă o dată să folosească o armă silenţioasă, şi anume „pompa de bicicletă".

Obişnuitele sfaturi date lui Léopold telefonic de a abandona afacerea se dovediseră zadarnice. La 17 septembrie, un agent îl acostase pe stradă, dar nu obţinu decît un refuz şi un sfat :

— Mi-am luat precauţii. Nu încercaţi nimic, altfel vă veţi căi. Nu sînt singur.

Informaţiile începură să afluiască, toate de natură tehnică : orele de ieşire din locuinţă şi de întoarcere a traficantului, obişnuinţele şi faptul că el deschidea uşa de la intrare ori de cîte ori primea pe cineva.

La 18 septembrie, o primă echipă „Acţiune" s-a prezentat la locuinţa lui. Era compusă din căpitanul Seyez şi din subofiţerul poreclit Willy Roşcatul. În servietă, ultimul ţinea „pompa de bicicletă" la nivelul pieptului. Sună.

Léopold deschise fără teamă. Willy apăsă pe buton dar nimic nu se petrecu. Fără a-şi pierde sîngele rece, agentul îşi ceru scuze :

— M-am înşelat, caut dentistul.

La fel de politicos, Léopold îi răspunse :

— Nu-i nimic, domnule. Dentistul se află la etajul de deasupra.

Prima echipă este rechemată la Paris şi în aceeaşi seară alta pleacă spre Geneva. De această dată „pompa" funcţionează şi Léopold moare fulgerat în pragul locuinţei. Era ora 19 şi 30 a zilei de 19 septembrie 1958.

Cauza morţii lui Léopold fu cunoscută repede, întrucît „pompa" rămăsese la locul dramei. Poliţia şi ziariştii explicară incidentul ca fiind opera *Mîinii roşii.*

Dar afacerea explozivilor nu fu abandonată, deoarece Geiser, la gîndul de a nu mai împărţi cu nimeni cele 300 milioane de franci beneficiu, găsi resurse să înfrunte pericolul la care se expusese fostul său asociat.

După trei zile, cargoul „Atlas", ancorat la Hamburg, era anunţat de Puchert printr-o telegramă să fie gata să preia o încărcătură de 40 tone dinamită ce avea să sosească pe calea ferată în ziua de 26 septembrie.

Destinaţia finală a încărcăturii se numea portul Monrovia din Liberia, unde urma să servească chipurile la degajarea portului de eventuale epave. La 27 septembrie, seara, „Atlas" era încărcat, gata să-şi ridice ancora a doua zi, în zori.

În timpul nopţii însă un iaht de agrement depuse la cîteva mile de bazinul comercial o echipă de patru scafandri care pătrunse în port, aşa cum făcuse cîndva în Tanger în cursul atacului „Vrăjitoarei roşii". Cei patru erau perfect informaţi asupra poziţiei „Atlasului" şi, în ultima săptămînă, repetaseră cu grijă în portul Brest cum vor acţiona.

În liniște, ei agățară de o parte și de alta a cargoului, la nivelul calei, o serie de mine magnetice a căror explozie urma să deschidă spărturi suficient de mari pentru ca vasul să se scufunde. Amplasamentul minelor fusese minuțios studiat de specialiști, în așa fel ca cele 40 tone de dinamită să nu explodeze simultan.

La ora 4 dimineața, în ziua de 28 septembrie, o explozie surdă zgudui portul Hamburg, urmată de o enormă jerbă de apă care provocă un val gigantic. Cînd se risipi fumul, „Atlas" era pierdut și se scufunda cu prețioasa încărcătură.

La 20 noiembrie, un trăgător de elită îl omora pe Geiser în plină stradă.

19

Explozia „Atlasului" în mijlocul bazinelor portului Hamburg îl determinase pe primarul orașului, deputat socialist în Bundestag, să ceară o anchetă.

Nu credea în existența *Mîinii roșii* și învinovățea guvernul francez. El determină consiliul municipal să voteze o hotărîre ce interzicea oricărui vas sub pavilion francez să intre în portul Hamburg.

Poliția interogă în zadar cîțiva docheri și reținu cîteva zile un marinar de pe „Atlas", bănuit de a se fi arătat prea vorbăreț. Ea conchise că era vorba de un atentat pus la cale de necunoscuți. Strîngîndu-se unele rămășițe, se putuse identifica forma, puterea și mecanismul minelor magnetice. Mai mult, s-a întreprins și analiza vopselei ce acoperea minele. Dacă ar fi fost imposibil de precizat proveniența materialului din care erau confecționate ele, în schimb despre vopsea se putea stabili cu precizie ce origine are. Aceasta trebuia să corespundă unor cerințe tehnice specific marine. Ea nu putea proveni decît din depozitele armatei. Or, în Franța o singură uzină fabrica acest tip de vopsea și lucra exclusiv pentru armată.

În consecință, este imposibil ca o anchetă de laborator să nu-i fi lămurit pe polițiștii germani cu privire la originea exploziei. Cu toate acestea, niciodată rezultatele anchetei nu au fost date publicității și nu au servit pentru a se formula niște acuzații precise.

La sfîrşitul lunii septembrie 1958, deşi se stopase aprovizionarea de către Léopold cu explozivi, Puchert reuşise să se strecoare nestînjenit.

După mărturisirile lui Kamal, serviciile franceze aveau două nume : Seidenschenur şi Raf Ragnar Lie. Din păcate, firul de legătură între aceşti doi oameni nu era încă vizibil. În plus, trebuia descoperită toată organizaţia.

La 30 septembrie, se ivi miracolul. Ca toate miracolele, el apăru acolo unde nu-l aştepta nimeni, sub forma unei scrisori anonime expediată din Germania, în modul cel mai banal, adică prin poştă. În interiorul plicului era un raport dactilografiat pe şase pagini ce relata cu amănunte biografia lui Puchert, modul cum şi-a petrecut timpul de la sosirea sa la Bonn, la 19 mai, locurile de întîlnire şi identitatea persoanelor respective, precum şi comenzile de arme făcute de traficant.

Un singur nume lipsea, cel al lui Hans Joachim Seidenschenur. Numele lipsă semna în mod evident scrisoarea, care în acest fel înceta să mai fie anonimă.

— Interesaţi-vă îndeaproape de Seidenschenur, ordonă deîndată şeful contraspionajului francez. Încercaţi să aflaţi motivul trădării.

Două detalii importante reţinuseră atenţia S.D.E.C.E. din denunţul venit din Germania. Primul relata despre un „grup danez“ ce finanţa pe jumătate comenzile de explozivi lansate de Puchert furnizorilor săi. Al doilea detaliu risipea misterul în legătură cu originea valului spectacular de atentate teroriste care însîngera Franţa metropolitană.

Într-adevăr, din noaptea de 24 august 1958, Federaţia din Franţa a F.L.N. trecuse la ofensivă : atacuri la posturile de poliţie ; eliminarea algerienilor recalcitranţi sau a membrilor M.N.A., fracţiune rivală a mişcării naţionaliste algeriene, etc.

Mai mult, cam pretutindeni în Franţa depozitele de benzină erau sabotate, uzinele incendiate, trenurile deraiau, pe vase explodau bombe. În cîteva săptămîni, au fost săvîrşite 242 atacuri şi 56 sabotaje. La 15 septembrie, în plin Paris, doi indivizi îl mitraliau pe cel care în ochii F.L.N. încarna Algeria franceză, ministrul informaţiilor, Jacques Soustelle.

Întrebarea ce şi-o punea poliţia era cu privire la provenienţa armelor. Seidenschenur dăduse răspunsul în scrisoarea sa : erau armele procurate de Puchert, alias „căpitanul Morris“.

În cîteva săptămîni de ședere pe teritoriul R. F. Germania, traficantul își dăduse seama de o anomalie administrativă pe care o putea exploata în interesul său. În cursul unui week-end, el observase că mica stațiune estivală Jungholz din Tyrol ține de R.F.G. din punct de vedere economic și vamal, dar depinde de Austria pe plan juridic. Era tentat să facă contrabandă.

În luna iulie, în urma sfaturilor lui Boussouf, cu care rămăsese în legătură prin intermediul avocatului Ahcène, reprezentantul F.L.N. la Bonn, Puchert luase legătura cu Federația F.L.N. din Franța, al cărei reprezentant în R.F.G. era Abdelkader Nouasri.

Ahcène și Nouasri îi explicară lui Puchert că se hotărîse lansarea algerienilor din Franța în război și trebuie să li se procure de urgență arme, explozivi și muniții.

— Vreau 30 dolari pentru un pistol și 34 pentru un automat.

Potrivit celor relatate de Seidenschenur, Puchert cîștigase în numai cîteva săptămîni suma de 175 500 dolari.

Sosirea lui în R. F. Germania coincidea cu o recrudescență a traficului. Francezii erau hotărîți să întreprindă măsuri urgente împotriva lui, dar și împotriva tuturor asociaților săi. Printre aceștia, figura și Otto Schlüter.

Negustorul de arme din Hamburg nu apărea pentru prima dată în evidențele S.D.E.C.E. De mai mult de un an Schlüter avea un dosar roșu în arhivele localului din Tourelles.

Schlüter, un onorabil comerciant cu multe magazine, exporta în țările din Orientul Mijlociu „carabine de sport". În realitate acestea erau carabine „Mauser 98 K" descompletate de accesorii (aparatul de ochire și port-baioneta). Exportul era permis, ele fiind considerate ca arme de vînătoare.

Serviciile de vamă ar fi putut, probabil, să se întrebe cum se explică această pasiune subită a africanilor pentru vînătoare. Comerțul lui Schlüter aparent era deci perfect legal. Nu același lucru s-ar fi putut spune despre pachetele expediate de traficant la aceleași adrese ca și „armele de vînătoare", prin poștă, care conțineau accesoriile militare demontate mai înainte de pe armele „Mauser 98 K".

Firma „Otto Schlüter" prospera. Abandonînd mizerabilele depozite de la periferia orașului, negustorul de arme se instalase în centrul Hamburgului, la nr. 43 pe Osterbeckstrasse.

Chiar dacă dosarele întocmite la serviciul lui Larzac conțineau numeroase date despre Schlüter, guvernul francez avea

nevoie, pentru a putea interveni pe lîngă cel de la Bonn, de dovezi materiale, adică conturi bancare, date, valoarea viramentelor, extrase din registrele contabile.

Contraspionajul începu deci să facă eforturi pentru a infiltra un agent în apropierea lui Schlüter.

Evident, nu se putea pune problema ca cineva să pătrundă ca un hoț în locuința germanului sau în birourile Băncii Martin Friedberg. Mai rămînea o soluție : operația clasică de seducere a tinerei secretare a lui Schlüter, Waltraut Jünke. Aceasta nu s-a lăsat mult rugată cînd i s-a cerut să împrumute dosarele patronului. Însă, cu toate fotocopiile prezentate de Ministerul de Externe francez, guvernul de la Bonn a refuzat să ia măsuri împotriva lui Schlüter.

Timpul trecea. Otto Schlüter pregătea un nou lot de patru mii de carabine cu 11 milioane de cartușe.

La 16 septembrie 1956, coborînd din „Mercedesul 220" alb, Schlüter fu întîmpinat de un individ :

— Domnul Otto Schlüter ?

— Ce doriți ?

— Să vă propun o afacere.

Bănuitor, Schlüter înaintă spre ușa imobilului. Nu-i plăcea să fie acostat în stradă, și cu atît mai puțin de francezi.

— Veniți în birou să discutăm.

În realitate, el voia să fie la adăpost, apărat de cei doi vlăjgani cu reflexe iuți pe care îi angajase.

— Nu este necesar, continuă francezul. Afacerile dumneavoastră îi jenează considerabil pe compatrioții mei. Dar sîntem dispuși să vi le facilităm dacă acceptați să ne informați asupra lor.

Schlüter clătină capul. Nu-și putea permite să se lase șantajat, deoarece aceasta ar fi însemnat pierderea încrederii algerienilor și el știa că F.L.N. nu glumește cu cei indiscreți sau vorbăreți. Ziarele erau pline cu relatări privitoare la pedepsele administrate de F.L.N. De aceea, preferă să tergiverseze :

— Vă dau răspunsul peste opt zile.

Schlüter nu pierdu timpul. El își reorganiză propriul serviciu de securitate și își alese din eșantioanele de arme ce le comercializa un „P. 38" de care își propuse să nu se mai despartă.

La 24 septembrie, un alt francez îl întreba :

— Răspunsul dumneavoastră, domnule Schlüter ?

— Este negativ. Fiecare își apără afacerile, eu pe ale mele, dumneavoastră pe ale dumneavoastră. Dealtfel, ale dumneavoastră nu mă interesează.

La 26 septembrie, la birourile „Waffen und Sporthaus City" se prezentă cineva :

— La cererea domnului Schlüter, am venit să verific extinctoarele.

Faptul nu a trezit nici o bănuială în rîndul personalului. De cîteva zile patronul se ocupa personal de buna funcționare a instalațiilor de siguranță. Muncitorul procedă la verificare și declară că totul este perfect, cu excepția extinctorului din anticamera cu lavabouri.

— Înlocuiesc cartușul cu spumă carbonică.

La 9 și jumătate el părăsi imobilul.

Otto Schlüter sosi la ora zece și primi un negustor suedez. Cinci minute mai tîrziu o puternică explozie pulveriza peretele care despărțea încăperea lavabourilor de biroul lui Schlüter, fisura fațada și spărgea geamurile caselor din cartier pe o rază de 200 metri. Imediat alertată, poliția sosi repede și-l găsi pe Schlüter livid, în comă, dar viu. Singura victimă era suedezul.

În primăvara lui 1957, în reședința lui Schlüter de la țară exploda o mică bombă. Apoi, la 3 iunie, îi lua foc „Mercedesul" garat în fața casei. Acest ultim atentat l-a făcut pe Schlüter să se gîndească să întrerupă legăturile cu F.L.N., dar dorința de cîștig se dovedi mai puternică decît frica.

Un al patrulea atentat avu loc la 3 octombrie 1958. Schlüter conducea mașina cu 140 km pe oră pe autostrada care ducea la Lübek. Deodată explodă pneul din față, de pe dreapta. Mașina se răsturnă, alunecă pe șosea cu roțile în sus și se opri într-un taluz de pămînt.

La cîteva sute de metri în spate, un „Porsche" alb frînă și se opri. În el se afla căpitanul Seyez, care venise să constate eficacitatea noului mecanism montat cu o seară înainte pe roata „Mercedesului". O mică mașinărie ce exploda imediat ce viteza vehiculului atingea 140 km pe oră.

Seyez avu totuși ocazia să fie mai uimit decît prevăzuse. Prin geamul spart al portierei din față, încerca să iasă Schlüter. Cu fața însîngerată și piciorul stîng zdrelit făcea eforturi, sprijinindu-se în mîini, să se salveze. Era viu, oricît de necrezut ar putea să pară.

Nici unul din agenții serviciului „Acțiune“ nu pomenise atîta noroc cît se părea că are acest Schlüter.

— De acum încolo îl lăsăm în pace, hotărî șeful serviciului. Este prea norocos și sînt sigur că se va gîndi că nu trebuie să forțeze mîna destinului. Fără îndoială, se va potoli.

Într-adevăr, Schlüter rări tot mai mult întrevederile cu clienții din F.L.N.

La 5 noiembrie, la ora 8 dimineața, mașina „Peugeot 403“ neagră, înmatriculată în Franța, condusă de Ait Ahcène părăsea Bonnul îndreptîndu-se spre Bad Godesberg, unde se afla ambasada Tunisiei. În clipa în care se pregătea să intre pe aleea ce ducea spre vilă, un „Volkswagen“ aflat în față viră brusc la dreapta, interzicîndu-i manevra. Surprins, Ahcène frînă fiind atent la „Volkswagen“.

În spatele „Peugeotului“, un „Mercedes“ verde oliv se puse în mișcare și începu o manevră lentă de depășire. La volan se afla Gabriel Bardin, iar pe bancheta din spate Seyez cu un automat mascat de o enormă jerbă de flori. Se auzi o rafală scurtă, înăbușită de surdină, iar apoi cele două mașini dispărură.

Grav rănit, Ait Ahcène fu transportat în aceeași zi la Tunis unde muri după zece zile.

20

În timp ce poliția germană încerca să găsească autorii atentatului împotriva lui Ahcène, oamenii serviciului francez de informații continuau să caute urma lui Puchert. Nu era ușor deoarece traficantul se deplasa fără încetare, iar francezii trebuiau să procedeze cu circumspecție.

Nu trecea zi fără ca F.L.N. să nu atace vreo mașină sau vreun suspect.

Constrînși de D.S.T., combatanții se refugiaseră în R.F.G., care semăna tot mai mult cu Chicago din anii 1930. Răfueli ale membrilor F.L.N. cu membrii M.N.A., execuții de „trădători“ sau suspecți erau tot mai frecvent menționate în ziarele germane

În jurul agenţilor F.L.N. din R.F.G. se creă un climat de simpatie care permise organizarea activităţii lor la dimensiunile unei adevărate administraţii.

Succesorul lui Ahcène, Abdelhafid Malek, continuă dezvoltarea reţelei. Intelectual strălucit, polemist redutabil, el se ocupase mai întîi de relaţiile organizaţiei cu cercurile studenţeşti europene şi cele politice progresiste.

Lui Malek i-a urmat Mouloud Kassim, un tînăr ce vorbea curent franceza, engleza şi germana şi care a contribuit mai mult la dezvoltarea reţelelor de sprijinire a F.L.N.

În cursul lunii decembrie 1960, un agent din Stockholm semnală că pe aeroport este stocată o importantă comandă de arme. Nu era decît o informaţie vagă, care nu-i preciza lui Larzac că armele sînt destinate F.L.N.

După patru zile, un agent libanez comunica : „Un avion D.C. 3 Air-Liban, înmatriculat O.D.A.D.K., a fost închiriat de Idir Mouloud pentru un transport de la Stockholm".

Alertat, corespondentul din Stockholm confirmă a doua zi sosirea avionului şi mai transmise : „Avionul pleacă mîine. Destinaţia : Casablanca, via Zürich şi Genova".

Larzac privi harta Mediteranei. Axa de zbor Genova-Casablanca scotea avionul în afara zonei de acţiune a aviaţiei franceze. Puşi în gardă de interceptarea avionului în care se aflase Ben Bella, algerienii evitau să mai decoleze din Italia centrală.

Stockholmul semnală decolarea a doua zi dimineaţa. După trei ore, corespondentul din Elveţia anunţă, la rîndul lui, tranzitul, cu o rectificare. „Piloţii au primit ordin să aterizeze la Roma, aeroportul de la Genova fiind impracticabil din cauza vremii".

De la Paris, S.D.E.C.E. alertă avioanele de vînătoare din Alger. Avionul „D.C. 3" fiind reperat de radar, două aparate îl interceptară şi îl obligară să aterizeze la Oran.

Şeful antenei, căpitanul Féral, transmise : „Armele au ajuns. Îl avem şi pe Pollemann". Transferat la Paris, Pollemann explică faptul că el nu este decît un intermediar a cărui participare se limita la finanţarea asigurării şi transportului. Armele fuseseră plătite suedezilor de către Georg Puchert.

Această afacere se adăuga celorlalte, care ticseau dosarul roşu privitor la „căpitanul Morris". Şi totuşi, ancheta nu progresa. Apoi, deodată, la 11 octombrie, totul se schimbă. Trei informaţii capitale sosiră la Paris.

Prima se referea la Seidenschenur și explica de ce acesta își denunțase fostul său asociat. A doua dezlega misterul „grupului danez", despre care pomenise Seidenschenur, posesorul unei jumătăți din acțiunile societății „Astramar", societatea lui Puchert.

Ultima relata despre primele contacte stabilite în Norvegia cu industriașul însărcinat să cumpere dinamita pentru F.L.N. De această dată, S.D.E.C.E. putea acționa.

Făcînd sinteza pieselor din dosar, Gérard Larzac nu-și putu reține un surîs ironic. Între traficanți nu era vorba numai de afaceri, ci și de o intrigă demnă de subiectele unor comedii cu tot felul de încurcături.

Cînd fusese abordat de Puchert, Seidenschenur intuise marea afacere a vieții sale. Dacă informațiile se dovedeau exacte, „căpitanul Morris" avea să-i pună pe tavă o avere. Patruzeci de tone de dinamită însemnau un beneficiu de aproape jumătate miliard de franci !

Larzac înțelegea bine febrilitatea negustorului în timp ce se pregătea pentru întîlnirea istorică cu Puchert. Seidenschenur se gîndi că o primire fastuoasă a lui Puchert avea să-l favorizeze la încheierea afacerii. De aceea, el nu neglijă nici un detaliu și chiar își aduse aminte că avusese cîndva o soție, Elsa, pe care o părăsise de cîțiva ani. Aceasta trăia modest la Frankfurt, într-un apartament de trei camere de pe Lindenstrasse, unde se ocupa cu croitoria.

Cu două zile înainte de întîlnire, Seidenschenur îi telefonă Elsei și-i ceru să-i facă un serviciu, să-l ajute să obțină bunăvoința lui Puchert. Fără îndoială că soția abandonată primise cu răceală această rugăminte. Sigur este însă că pentru a o hotărî, fostul soț îi trimise imediat după convorbirea telefonică un mandat telegrafic de 800 mărci.

Seidenschenur era poate bun tactician, dar nu și competent psiholog, deoarece dacă prezența fostei sale soții la hotelul „Dreisen", unde se afla Puchert, avusese asupra acestuia o influență favorabilă, urmarea depăși previziunile. Georg Puchert se îndrăgosti subit de frumoasa Elsa. Mai mult, el se instală într-un apartament de pe Lindenstrasse și o aduse și pe fiica sa Marina.

Seidenschenur ar fi admis pînă la urmă această situație ; în fond, se despărțise de Elsa. Dar două știri neplăcute îl loviră din plin. Află de la avocatul său că Elsa cerea divorțul. Se

îndrăgostise oare de Puchert ? Seidenschenur se îndoia. Bănuia mai degrabă că ea voia să pună mîna pe avere. Dealtfel, avea să se convingă de aceasta la 16 septembrie, cînd primi un telefon prin care era anunțat laconic că Puchert nu mai are intenția să trateze cu el.

Seidenschenur nu se încurca în scrupule. Odinioară încasase fără să clipească beneficiile operației „Bornholm", eliminîndu-și cu cinism asociații. Nu admitea însă să i se întîmple și lui asemenea neplăceri, cu atît mai mult cu cît lovitura îi era dată prin intermediul soției sale.

Își aminti, totodată, că comisese cea mai mare stîngăcie din cariera sa, prezentîndu-i lui Puchert legătura sa norvegiană, Raf Ragnar Lie din Drammen. „Căpitanul Morris" nu ezitase : îl înlăturase, hotărînd să trateze direct cu Lie.

Neștiind să piardă, Seidenschenur procedase în maniera lui Kamal : îl trădase pe Puchert, fără însă să menționeze legăturile lor și nici „afacerea" cu Elsa.

Cît despre grupul danez care, potrivit lui Seidenschenur, participa cu fonduri la societatea lui Puchert, „Astramar", fișa stabilită de postul de contraspionaj din Copenhaga dădea un singur nume : Niels Erik Wilhelmsen.

La serviciul de contraspionaj exista un dosar cu acest nume. Din el rezulta o întîmplare interesantă, nici prea morală, nici prea edificatoare, dar fără îndoială susceptibilă să constituie intriga unui roman în care norocul, frumusețea și averea ajungeau împreună în brațele unui bărbat.

Totul începuse banal în vara anului 1954 pe Coasta de Azur printr-o sordidă ceartă între doi soți. După 20 de ani de comerț făcut cu brînzeturi la Copenhaga, Niels Erik Wilhelmsen socotise că a venit timpul să-și realizeze unul din cele mai vechi visuri ale sale : să petreacă o lună la Nisa. Practică, modestă, econoamă, soția consimțise la această vacanță cu condiția să nu cheltuiască mai mult de o anumită sumă. La 45 de ani, cu părul puțin argintiu, încă prezentabil, Niels Erik era prins poate în mrejele unei iubiri tomnatice. Fișa nu spunea nimic în acest sens. În schimb relata cum negustorul de brînzeturi riscase nebunește bugetul vacanței pe postavul verde al cazinoului. Mai interesant era faptul că el cîștigase o sumă considerabilă, 22 000 coroane, adică aproximativ 5 milioane de franci. Fericit și puțin grăbit să suporte reproșurile soției pentru faptul că riscase, Wilhelmsen oferise șampanie

vecinilor de joc, dar mai ales uneia dintre vecine, o creatură de vis, căreia înainte de a cîştiga nu ar fi îndrăznit nici măcar să i se adreseze. Fu răsplătit cu un surîs şi, încurajat, începu cucerirea tinerei femei. Şi o duse atît de bine la bun sfîrşit încît, devenind un jucător asiduu şi, nefiind ocolit de noroc, fu în măsură, la sfîrşitul vacanţei pe Coasta de Azur, să-i cumpere tinerei femei o cochetă garsonieră situată pe Promenade des Anglais.

Dar, întors la Copenhaga, îşi dădu seama că vînzarea brînzeturilor, chiar dacă îi permitea să trăiască fără griji, nu-i asigura suficiente beneficii pentru a întreţine un alt cămin, mai ales pe Coasta de Azur. El împărtăşi această frămîntare tinerei sale cuceriri şi aceasta îi replică :

— Tocmai bine, un prieten algerian, soţul unei verişoare este în căutare de oameni care să-i servească drept intermediari pentru a cumpăra mărfuri, haine militare, medicamente. Au bani mulţi şi vei putea sta cu mine...

Fericit, danezul se gîndi că banii cîştigaţi în acest fel nu trebuiau să intre în registrele contabile oficiale şi acceptă.

Încetul cu încetul, Niels Erik îşi dădu seama că vînzarea de brînzeturi îl împiedicase să ducă viaţa luxoasă printre femei frumoase pentru care era făcut. Îmbinînd utilul cu plăcutul, el îşi instală cuceririle din ce în ce mai tinere şi mai încîntătoare în principalele oraşe în care înfiinţa noi birouri. La Roma era o artistă ce descoperise pentru el un important stoc de arme în bună stare, accesorii abandonate în urma turnării unui film de război. Wilhelmsen le cumpără : 30 tunuri „D.C.A." germane, calibrul 88 mm, 46 tunuri britanice „Bofors" şi 40 tunuri de 20 mm cu suma derizorie de 15 000 dolari.

El le revîndu lui Ouamrane, cu care intrase în legătură prin intermediul „vărului" primei sale cuceriri, pentru enorma sumă de 16 milioane dolari !

Ca răsplată, actriţa italiană deveni stăpîna unei fastuoase vile de pe malul lacului Maggiore.

Hora continua. Wilhelmsen înfiinţă birouri la Zürich, Triest, Hamburg. Particularitatea acestora o constituia faptul că toate erau conduse de femei tinere, frumoase, blonde.

În nici patru ani, danezul deveni miliardar. Această reuşită explica cum ajunsese să aibă jumătate din acţiunile societăţii „Astramar" din Tanger.

Gérard Larzac aprinse nervos o ţigară şi se gîndi cu privirea pierdută. Ceea ce ştia despre Wilhelmsen îi permitea să stabilească tactica necesară. Danezul nu era nici fanatic nici desperat după cîştig. Fiind un om de afaceri avizat şi prudent, i se putea uşor indica limita ce nu trebuia s-o depăşească. Norocos pînă acum, el nu avea motive să forţeze soarta.

Larzac scrise concluziile la care ajunsese. Direcţia urma să hotărască.

A treia informaţie era scurtă. Ea emana de la un corespondent din Frankfurt şi încăpea în trei rînduri : „Raf Ragnar Lie — 50 ani — norvegian, reprezentant al firmei «Dynamit Nobel» din Drammen. A sosit ieri seară la Bonn, hotelul «Koenigshof»".

Larzac ridică receptorul şi se adresă secretarei :

— Reţine-mi un loc în primul avion ce pleacă spre Cologne sau Aix-la-Chapelle. Cît mai repede.

Pentru a intra în legătură cu norvegianul, Larzac făcu apel la unul din oamenii „Biroului 7" din Leroy-Finville, însărcinat cu operaţiile clandestine speciale fără caracter militar. „Biroul 7" îl desemnă pe Jean-Paul Leblanc.

21

Fiecare minut conta. Miza era acum prea importantă pentru a nu încerca. De aceea, Larzac îşi asumase riscul de a cere intervenţia lui Leblanc. Acesta sosi la Bonn seara şi se instală la hotelul „Koenigshof" sub numele de Jean-Paul Mesmer, industriaş. Un reprezentant al contraspionajului îl aşteptă şi îl conduse la barul hotelului unde Raf Ragnar Lie îşi petrecea seara în faţa unui pahar de whisky împreună cu o frumoasă blondă.

— Aş putea să vă vorbesc ? întrebă Mesmer.

— Desigur.

— Ceea ce vreau să vă spun este... confidenţial.

Blonda înţelese şi se îndepărtă. Leblanc atacă direct :

— Vă cunosc bine, domnule. Ştiu că sînteţi un industriaş şi că nu acţionaţi nici din ideal nici din simpatie activă faţă

de clienții dumneavoastră. Vă vorbesc deci ca unui om de afaceri.

— Pe cine reprezentați ?

Leblanc schiță un ușor surîs și continuă fără să răspundă :

— Ne sînt cunoscute amănuntele tranzacțiilor dumneavoastră cu Georg Puchert. De la bun început este cazul să știți că ele ne displac.

— Trebuie să înțeleg că îmi sugerați să rup legăturile cu Georg Puchert și cu societatea „Astramar" ?

— Într-adevăr, ar fi mai bine. Este necesar să știți că sînteți supravegheat și că nu ignorăm nimic cu privire la tranzacțiile referitoare la mai multe zeci de tone de dinamită. Poate nu știți cui sînt destinați acești explozivi ?

— Ați spus deja, replică Lie. Nu acționez nici din ideal, nici din simpatie pentru clienții mei. Nu sînt decît un comerciant ce își vinde marfa. Trebuie însă să adaug că soluția pe care o preconizați mă mîhnește profund : dacă abandonez, sufăr o importantă pierdere financiară. Am investit deja 50 000 mărci, iar beneficiul ce sper să-l am se cifrează la circa 250 000 mărci. Găsiți-mi un motiv care să justifice pretențiile dumneavoastră și sînt dispus să-l examinez.

Leblanc își aprinse o țigară și răspunse cu un aer de indiferență :

— Marcel Léopold...

Lie tresări. Își aplecă capul și reflectă cîteva clipe. Cînd începu să vorbească, debitul său verbal era accelerat.

— Aș vrea să știți că nu întotdeauna poate fi neutralizat un om. Totuși, admit că sînteți în măsură să mă eliminați, dar acest fapt ar putea să nu influențeze hotărîrea mea. Față de profitul colosal pe care-l scontez din vînzarea explozivilor, îmi pot permite să risc. Face parte din riscurile meseriei.

Leblanc aprobă :

— Vreți să ne imaginăm puțin viitorul ? Vă lăsăm să continuați. În schimb ne informați cu privire la mersul tranzacțiilor. Să zicem despre data sosirii dinamitei, vasul ce o transportă, data plecării... Noi acționăm fără să vă compromitem.

Raf Ragnar Lie aprobă :

— De acord. Voi avea grijă să mi se plătească în momentul livrării... pe vas.

Se spusese totul. De aceea, Leblanc se ridică și adăugă înainte de a pleca :

— Notați numărul de telefon la care mă puteți găsi în caz de urgență la Paris. Maillot 91—81. Întrebați de Jean-Paul Mesmer [1].

Întors la Paris, Leblanc raportă lui Larzac, iar acesta întocmi o fișă de sinteză și concluzionă : „Dacă Raf Ragnar Lie își respectă angajamentul, vom fi în măsură să interceptăm încărcătura. Totuși este necesar să menținem dispozitivul de supraveghere a sa".

Pe tabla de șah a partidei în care se afla, Raf Ragnar avea un loc bine determinat. Piesa cea mai importantă din joc rămînea, totuși, Georg Puchert. Și Gérard Larzac nu renunțase la ideea de a lua legătura cu el. Nimic nu lăsa să se presupună că acesta va accepta să renunțe la activitatea sa atît de bănoasă, dar era necesară o încercare.

A imagina o întîlnire cu „căpitanul Morris" era una, iar a o pune în practică era alta. Exista marele risc ca acest om de acțiune să-și atragă în cursă adversarul. Oricum, traficantul putea fi extrem de greu de găsit și, deci, de întîlnit în secret. O ultimă dificultate, și, nu dintre cele mai mici, consta în aceea că Puchert era apărat cu străşnicie de o echipă a maquis-urilor algeriene, comandată de ofițerul Abdennour Mourad, specialist în activitatea de comando. În fața atentatelor *Mîinii roșii*, F.L.N. socotise necesar să asigure securitatea celor care-l serveau. Trebuia filat, deci, încontinuu și găsit momentul cel mai favorabil pentru a-i vorbi fără să aibă posibilitatea de a reacționa sau de a permite intervenția oamenilor din garda personală.

Într-o primă fază, o echipă începu supravegherea domiciliului din Frankfurt. Zilnic soseau la Paris rapoarte privind deplasările și legăturile sale, obișnuințele orare, numărul mașinii, un „Mercedes" alb, înmatriculat 140 Z 3274.

Cea mai mare surpriză o constitui telegrama primită la Paris, în 26 noiembrie 1958, care suna astfel : „Sîntem în posesia dublurii cheilor de la mașină".

Lațul se strîngea din zi în zi. Larzac hotărî să treacă la acțiune. El trimise un om cu misiunea de a stabili contactul cu traficantul. Emisarul nu fusese ales la întîmplare : un colos de 1,90 m, priceput la bătaie și trăgător de elită. Era indispen-

[1] Numărul de telefon era al unui bar de lîngă Arcul de Triumf unde Leblanc putea fi găsit adesea. (N.A.)

sabil să se poată impune în fața acestui om de acțiune, ce se părea că nu respectă decît forța brutală.

A doua zi după sosirea sa la Frankfurt, Joseph Hadjadj găsi fisura în dispozitivul de protecție. Puchert intrase într-un cinematograf însoțit numai de metresa sa Elsa Seidenschenur. Hadjadj reperă locurile lor, se instală lîngă Puchert și-l întrebă :

— Putem discuta în liniște în altă parte decît aici ?

Puchert nu avea nevoie de explicații suplimentare. Profesionist al serviciilor speciale, el analiză instantaneu situația. Se știa în mîna necunoscutului și nu putea da decît un răspuns.

— Vă urmez...

Într-o braserie din apropiere, în fum și gălăgie, Puchert ascultă argumentele lui Hadjadj. Fața lui nu exprima decît o profundă agasare cînd replică :

— Să abandonez ?! Nicidecum. Pentru că îmi dați ocazia, să terminăm odată. Orice mi-ați spune nu prezintă interes pentru mine. Am ales să ajut Algeria pentru că este în interesul meu. Nimic nu mă poate determina să-mi schimb părerea.

— Este ultimul cuvînt ?

— Da. Și vă dau un sfat : v-am lăsat să vorbiți, nu mai reluați niciodată discuția...

Hadjadj se întoarse la Paris și raportă. Fără să fie surprins, Larzac scrise în partea de jos a fișei lui Puchert : „Acțiune «Homo» în perspectivă".

La rîndul său, Puchert reflectă. El se știa riguros supravegheat de francezi și, prin urmare, trebuia să accelereze încărcarea dinamitei. De aceea, îi telefonă lui Raf Ragnar Lie :

— Doresc să vă văd cît mai urgent. Trebuie să luăm măsuri importante.

Norvegianul sugeră ziua de 8 decembrie, dar Puchert insistă pentru 7 decembrie :

— Vă întîlnesc în holul hotelului „Koenigshof" din Bonn, preciză el.

În aceeași seară la Paris, în micul local de lîngă Maillot sună telefonul :

— Maillot 91—81. Pe cine căutați ?...

— Jean-Paul Mesmer.

Căpitanul Duruy era acolo. Numele cerut era implicat în afacerea Puchert. De aceea, răspunse el :

— Vă ascult.

— Aici directorul Lie. Puchert pare nervos. A fixat întîlnirea noastră cu vreo zece zile mai înainte decît fusese fixată inițial. Presupun că vrea să urgentăm tranzacția. Ce să fac ?

Duruy se gîndi. Puchert luase deci în serios intervenția lui Hadjadj. Se părea că vrea să precipite lucrurile.

— Încetiniți tratativele. Spuneți-i că ați fost contactat de francezi, că vă avem la mînă, și că vă este frică să nu vă riscați viața. Precizați-i că trebuie să vă întîlniți cu noi la Paris, vineri 12 decembrie, în holul hotelului „George V.".

— Bine, spuse Lie. Mi-e frică însă ca nu cumva să-mi ceară expedierea mărfii mai devreme.

— Ce vas a fost angajat ?

— „Granita".

— Vă mulțumim pentru această dovadă de încredere. Va fi bine dacă urmați instrucțiunile noastre. N-aveți de ce vă teme de Puchert...

Duminică 7 decembrie, Puchert se prezentă în holul hotelului „Koenigshof" nervos dar hotărît să obțină adeziunea lui Lie, care i se păruse ezitant la telefon.

Nervozitatea traficantului creștea din minut în minut, pe măsură ce timpul trecea și norvegianul nu sosea la întîlnire. După trei sferturi de oră, cel așteptat veni. De la prima vedere nu era greu de înțeles că avea un necaz :

— Ce este ? Vă îngrijorează „Granita" ? întrebă Puchert.

Lie răspunse abătut că a fost contactat de francezi.

— Fără îndoială, este vorba de *Mîna roșie*, preciză el. Știu totul.

Apoi adăugă că dacă nu abandonează, viața îi este în pericol.

— Ați refuzat, bineînțeles ?

— Ezit. Aștia nu glumesc. M-au obligat să-i întîlnesc sîmbăta viitoare la Paris, la hotelul „George V.".

Deși cuprins de mînie, Puchert se stăpîni. Avea nevoie de norvegian, cel puțin pînă la îmbarcarea lăzilor cu dinamită pe „Granita". Era foarte important să nu compromită situația pînă atunci.

— Ascultați-mă, începu el conciliant, este foarte bine că mi-ați spus. Nu sînteți singurul om necunoscut și acostat de

Mîna roșie. Și eu am fost obiectul unor presiuni. Numai că eu nu am motive să cedez. Vă cer să nu luați nici o hotărîre în contactul cu ei : cîștigați timp, informați-i dar la intervale din ce în ce mai mari. Pentru noi este important să-i ducem cu vorba pînă pleacă dinamita...

Raf Ragnar Lie ezita. Puchert își puse în joc toate mijloacele de convingere, vorbind de bani, beneficii etc. În cele din urmă, norvegianul consimți să-l asculte.

— Iată ce veți face. Aveți numărul de telefon al legăturii de la Paris. Chemați-o și amînați întîlnirea cu 4—5 zile pentru a cîștiga timp. Propuneți să vă întîlniți cu acest Mesmer în Elveția, la Zürich, de exemplu. Esențialul e să le dați iluzia că le faceți jocul. Credeți-mă, ei se laudă cînd spun că spionează cea mai mică mișcare a dv. Dovada este că sînt obligați să aștepte telefonul dv.

Urmat de Puchert, care acum nu-l mai scăpa din ochi de teama unei noi schimbări de poziție, Raf Ragnar Lie ceru legătura telefonică cu Parisul :

— Jean-Paul Mesmer ? Aici directorul Lie. V-am sunat să vă comunic că au intervenit în ultimul timp niște probleme ce mă împiedică să vin. Vă sugerez să ne întîlnim pe 15 decembrie în holul hotelului „Schweitzerhof" din Zürich. La ora 11. De acord ?

În spatele lui, Puchert nu pierdea nici un detaliu al conversației. El reținuse și numărul de telefon.

— Alo, Maillot 91—81 ? Aș vrea să vorbesc cu domnul Mesmer.

— Vă ascult...

Gérard Larzac încruntă sprîncenele.

Ar fi trebuit să recunoască vocea puțin nazală a norvegianului. Omul care vorbea la telefon avea un timbru aspru și ritmul vorbirii lent. El derulă din nou banda de magnetofon pe care Jean-Paul Leblanc înregistrase convorbirea.

— Vă sun din partea domnului director Lie. M-a rugat să vă comunic regretul său de a nu putea veni la Zürich în ziua de 15 decembrie. Vă va suna dînsul astă-seară pentru a fixa o altă dată...

Larzac privi calendarul. O altă amînare prin care norvegianul părea că vrea să sporească șansele lui Puchert.

El ascultă din nou banda, după care îl chemă pe Hadjadj :

— Ai putea să recunoști o voce dacă o asculți înregistrată pe bandă ? îl întrebă Larzac.

— Să încerc.

După cîteva secunde, spuse cu siguranță.

— Fără îndoială, cel care vorbește la telefon este Georg Puchert.

Aceasta era și părerea lui Larzac, care îl chemă pe Leblanc și-i ordonă :

— Încearcă să fii convingător ! Ia și magnetofonul.

Leblanc promise cu un surîs ambiguu. El luă primul avion spre Bonn și, întîlnindu-l pe norvegian, puse magnetofonul în funcțiune.

— Ce înseamnă această manevră ? întrebă Lie.

— Puchert vrea să cîștige timp și nu ezită să vă compromită. Imaginați-vă ce s-ar fi întîmplat dacă am fi aflat că dinamita a părăsit Hamburgul fără ca dumneavoastră să ne preveniți ! După părerea mea, traficantului nu-i pasă de viața dumneavoastră. Vrea pur și simplu să vă constrîngă să-i faceți jocul.

— Bine ! Vă spun totul. Dinamita a părăsit fabrica din Drammen la 12 decembrie, pe 13 seara a fost încărcată pe vasul „Granita“ care va părăsi portul Hamburg pe 14. Se știe că se va îndrepta spre Monrovia, dar în mod sigur se va opri la Casablanca.

Puchert acționase astfel încît să împiedice o acțiune de sabotaj în portul Hamburg, analoagă cu cea care-i scufundase „Atlasul“.

— Cred, continuă norvegianul, că nu veți putea acționa...

— Ne privește, replică scurt Leblanc. Sper că vă dați seama cu cine ați colaborat.

— Contați pe mine. De acum înainte îmi voi orienta activitatea în altă direcție.

Itinerarul „Granitei“ fu urmărit cu cea mai mare atenție de posturile de supraveghere maritimă, atîta timp cît vasul navigă în largul coastelor franceze.

La 16 decembrie, vasul era în Marea Nordului, la 22 în golful Gascogne, iar în ziua de 26 decembrie în dreptul Lisabonei.

La 27 decembrie „Granita“ fu luat în primire de navele serviciului de supraveghere maritimă din Oran, care alertară vasele de război franceze.

A doua zi, în „apele teritoriale franceze“, în extremitatea de vest a coastelor portugheze, „Granita“ era interceptat și condus la Oran.

22

Sosit la Paris cu o oră în urmă, Pedro se grăbea să ajungă la barul unde avea întîlnire, acum în ultimele zile ale anului 1958, cu Gérard Larzac. De la plecarea lui Puchert, cu șase luni în urmă, Pedro nu-și mai justifica prezența la Tanger.

— Marina a plecat și ea la Frankfurt, îi explică el lui Larzac. După cîte mi-a spus ea, Puchert intenționează să facă o călătorie în insulele Canare sau undeva în insulele grecești.

Larzac nu-l mai văzuse pe agentul din Tanger de aproape doi ani. Acum i se părea că are o înfățișare bizară, un aer blazat, mai puțin hotărît. De aceea, intui motivul ce-l adusese în Franța :

— Îndrăgostit ?

Pedro aplecă capul și făcu un gest vag :

— Nu știu. Mă plictisesc grozav singur...

Pe Larzac nu-l interesau stările sufletești decît în măsura în care acestea dăunau eficacității activității.

În gîndul său el îl șterse pe Pedro de pe lista efectivelor de agenți. Nu-l putea însă blama, deoarece era convins că trebuiau nervi de oțel pentru a rămîne multă vreme cu o asemenea ocupație.

— Se impune să te odihnești. Mergi cîteva zile în Pirinei, de exemplu, sau pe Coasta de Azur.

— N-ar fi posibil să merg la Frankfurt ?

Larzac i-ar fi putut interzice lui Pedro să plece în Germania. Îi spuse totuși :

— Trebuie să știi că Puchert este cel mai eficace furnizor al F.L.N. și cel mai periculos. Cum îi vei explica prezența ta la Frankfurt ?

Pedro ridică din umeri nehotărît :

— Am să încerc să-i vorbesc. Ține mult la fiica lui și va accepta poate să înceteze activitatea de traficant dacă îi explic că fericirea fetei depinde de el...

Larzac era sceptic :

— Te expui unui risc destul de mare, dar știu că orice ți-aș spune, nu vei renunța să-l întîlnești. Dacă crezi că-ți ajută, spune-i că aparții de serviciile noastre... vreau să spun de *Mîna roșie*.

Pedro mulțumi și se ridică.

Gînditor, Larzac îl privi îndepărtîndu-se. Agentul Pedro nu mai prezenta siguranță. Din clipa aceea orice legătură cu el era ruptă. Mai mult, Pedro avea să fie inclus în lista celor supravegheați. Trebuia să se cunoască cît mai urgent intențiile și demersurile sale.

Lîngă gara din Frankfurt, tramvaiele își croiau drum cu greu prin animația de sfîrșit de an.

Pedro ajunse pe Lindenstrasse la nr. 3. O scurtă privire pe plăcuța de aramă îi confirmă că ajunsese : „Elsa Seidenschenur, casă de mode, etajul 3“. Dedesubt, mai discretă, o altă plăcuță indica : „Georg Puchert, Astramar“.

Pedro urcă scara și sună. Ușa se deschise puțin, fiind blocată de lănțișorul de siguranță. Marina era la ușă, dar refuza s-o deschidă complet.

— Eu sînt, Pedro.

— Tata mi-a interzis să primesc vreo persoană. *Mîna roșie* vrea să-l ucidă. Dealtfel, a și blindat ușa.

— Unde este tatăl tău ?

— Cu Elsa, în oraș. Îl găsești la braseria „Bavaria“, are acolo o întîlnire...

Pedro mulțumi și plecă promițîndu-i că se va întoarce cu autorizația părintească.

— Fii prudent, îl sfătui Marina. Din cauza oamenilor *Mîinii roșii*, tata este păzit de doi gardieni ce au misiunea să-i neutralizeze pe necunoscuții care s-ar apropia cu gînduri rele.

— Pedro ! Ce dracu faci la Frankfurt ? Nu-ți mai priește aerul din Tanger ?

Puchert era, într-adevăr, surprins.

— Trebuie să vă vorbesc urgent.

— Dă-i drumul, repede. Nu am timp. Sau mai bine să fixăm o întîlnire, după sărbători...

— Este prea tîrziu.

Fața roșcată a lui Puchert deveni aproape brună. Sprîncenele i se uniră deasupra nasului. Era mînios. Îl apucă de braț pe agentul francez și se răsti printre dinți :

— Și tu ?

— Să vă explic...

— Nu-i nevoie, am înțeles. „Vrăjitoarea roșie" este opera ta ?

— Da, lucrez pentru serviciile franceze.

— Minciună ! Ești în solda *Mîinii roșii.* Ticălosule, șterge-o !

Pedro încercă un argument suprem :

— Veți fi ucis...

Puchert nu-l ascultă. Cu pași mari, el se îndreptă spre ieșirea din local. Desigur, urma să-și alerteze gardienii care se aflau pe trotuar. Pedro se strecură pe ușa furnizorilor.

A doua zi, fără a fi surprins excesiv, Pedro citi în ziar că i se imputa atentatul săvîrșit asupra lui Ahcène.

Nouasri, avertizat de Puchert, realizase repede sinteza informațiilor ce le avea și lansase cei mai buni agenți pe urmele lui Pedro.

În aceeași zi, Pedro încercă să vorbească la telefon cu Marina care îl insultă și îi închise telefonul. El insistă încă de cîteva ori pînă cînd, în cele din urmă, auzi la telefon vocea traficantului.

— Aici Puchert. Ai avut noroc că nu au pus mîna pe tine oamenii mei. Dar te vor prinde. Prietenii tăi mi-au interceptat încă un vas, „Granita". Un sfat : să nu te mai văd. Am dat ordin oamenilor mei să tragă fără somație. Și eu am un „Beretta" de care m-aș servi cu plăcere.

Nu exista nici o ieșire. Puchert își continua jocul periculos. Deprimat, Pedro rătăci încă cîteva zile prin Frankfurt, pînă cînd antena contraspionajului îl repatrie discret.

La Paris își dădu demisia și plecă în sud, unde se stabili definitiv.

La 1 martie, în anul următor, o violentă explozie zgudui casele și vasele din portul Ostende. Un cargou egiptean, „Alkahira", încărcat cu dinamită, explodase din cauza unei mine.

Georg Puchert află știrea la Frankfurt. În ajun, se întorsese dintr-o scurtă călătorie făcută la Bonn. Obosit și puțin răcit, se sculă totuși. La ora 9 și 12 minute, cînd făcu contactul „Mercedesului", bomba magnetică lipită sub caroserie explodă.

Georg Puchert era lichidat și odată cu el dispărea și întregul sistem pe care-l pusese pe picioare. Niels Erik Wilhelmsen, asociatul său și principalul acționar al societății „Astramar", confiscă pur și simplu fondurile defunctului său prieten și-și retrase societatea din circuitul traficului de arme făcut în folosul F.L.N.

ALIANȚĂ ȘI DISCORDIE

23

În ultima vreme, căpitanul Combette vorbise cu mai mulți soldați din M.N.A. [1], comandați de un anume Bellounis, ce se pretindea general și afirma că luptă numai contra F.L.N., împotriva căruia voia să treacă de partea francezilor.

Combette raportase superiorilor despre aceste discuții și aștepta urmările pe care Bellounis înțelegea să le dea propunerilor de raliere.

Ofițerul francez nu-și făcea iluzii. În ciuda rivalității lor sîngeroase, F.L.N. și M.N.A. aveau un obiectiv comun : independența totală a Algeriei. Rămînea doar să se vadă dacă interesele diferite ale celor două organizații sînt în măsură să le facă să uite scopul comun amintit. Cu alte cuvinte, dacă Bellounis este dispus să renunțe la independență și să se alieze cu francezii spre a se bate cu F.L.N.

Într-o bună zi, în fața lui Combette apare un soldat din M.N.A., care îl anunță :

— Generalul Bellounis vă așteaptă.

Combette se suie în jeep împreună cu un tînăr căpitan, delegat de Biroul din Alger.

Volubil, generalul le explică celor doi francezi convingerile sale, relatează luptele duse împotriva F.L.N. și insistă asupra spaimei pe care el o inspiră inamicului.

---

[1] Mișcarea Națională Algeriană, născută în 1954 din sciziunea M.T.L.D. (Mişcarea pentru Triumful Libertăților Democratice) din care au mai rezultat C.R.U.A. (Comitetul Revoluționar de Uniune şi de Acțiune) și F.L.N. (1 noiembrie 1954). De la 1 noiembrie 1954 M.N.A. și F.L.N. au început lupta pentru a fi recunoscute ca „singurul interlocutor valabil". (N.A.)

— Accept să mă raliez, zice Bellounis. Vă pun la dispoziție armata mea, dar vreau asigurarea că Franța nu va trata niciodată cu F.L.N. sau cu comuniștii.

Combette nu se simte competent :

— Nu pot angaja cu nimic pe șefii mei, dar vă promit că voi transmite propunerile și dorințele dv. De acum înainte veți trata cu autoritățile din Alger.

Pentru Combette misiunea s-a încheiat. Fusese autorizat să facă legătura numai pînă la ralierea generalului. Începea afacerea Bellounis, ce avea să dureze un an.

24

În micul birou din Alger de unde conduce antena S.D.E.C.E., colonelul Lallemand nu se simte în apele lui. Nu este prima dată cînd își pune în pericol unul din subordonați, dar de obicei lucrurile sînt mai clare, misiunile mai precise, cadrul mai strict delimitat. În fața lui, locotenentul Hesmes îl urmărește cu atenție :

— Înțelegi, reia Lallemand, tot cartierul general își amintește de nenorocirea întîmplată cîndva maquis-ului „Pasărea albastră". Ții minte ?

— Vag...

— Pe atunci „capetele pătrate" din Biroul 2 al regiunii a X-a militară avuseseră ideea să creeze în Kabylia un contramaquis, acționînd în spatele F.L.N. Din nenorocire, s-a omis faptul că o contragherilă trebuie comandată și controlată fără încetare. Ceea ce era normal să se întîmple s-a întîmplat : contramaquis-ul conceput de intelectuali și polițiști, cunoscut sub numele de „Pasărea albastră" sau „Forța K", a fost imediat capturat de F.L.N. Krim Belkacem nu a scăpat ocazia să se folosească de paravanul acestui așa-zis maquis pentru a se aproviziona cu arme și muniții pe seama noastră. De atunci, Lorillot și apoi Salan deschid ochii mari de tot cînd este vorba să aprobe sprijinirea unor armate paralele.

Locotenentul îl ascultă pe colonel fără să comenteze. Oricum, cu sau fără scrupule, colonelul îi va ordona ce are de făcut și Hesmes nu-i dispus să-i faciliteze sarcina.

— Iată despre ce este vorba, continuă colonelul. Am primit cu cîteva zile în urmă oferta de raliere a unui important șef al M.N.A. Un anume Bellounis care își zice general comandant al trupelor „Armatei naționale populare algeriene" și, implicit, dușman al F.L.N. Numai că el a pus două condiții : Franța să nu trateze niciodată cu F.L.N. sau cu comuniștii. A doua condiție : cere ca armata lui să nu fie integrată în armata franceză, ci să fie considerată ca un aliat. În schimb, el garantează că toate forțele F.L.N. din sud vor fi măturate și că în zona sa de acțiune francezii vor putea circula în siguranță. La cel mai înalt eșalon al nostru această raliere este apreciată ca o „experiență" căreia i se poate pune capăt în orice moment. Cu alte cuvinte, acceptăm ajutorul lui Bellounis atîta timp cît el merge spre același scop ca al nostru.

— Dacă înțeleg bine, intervine Hesmes, Bellounis nu renunță să lupte pentru independență. El vrea doar să elimine un concurent care, deocamdată, este dușmanul nostru. Riscăm așadar ca la un moment dat să-l avem dușman pe Bellounis.

— Riscul va fi mai mic dacă vom putea controla eficace „Armata națională populară algeriană". Tocmai în aceasta constă misiunea dumitale.

Hesmes a înțeles jena colonelului și rezervele statului-major din Alger de a avea un aliat incomod. Încredințîndu-l pe Bellounis serviciilor speciale, Algerul își declina răspunderile.

— În realitate, reia Lallemand, misiunea dumitale va fi cam aceea a unui ofițer de legătură. Vei dispune de un aparat de emisie-recepție pentru a fi permanent în contact cu noi. Dealtfel, două sute de oameni din Batalionul 11 șoc vor fi afectați acestei operații. Misiunea lor va consta în încadrarea cît mai riguroasă a forțelor bellouniste, astfel încît să le poată obliga să execute ordinele de operații.

— Înțeleg. Nu i se cere oficial lui Bellounis să se integreze total în armata franceză, lăsîndu-i impresia că este independent, dar se are în vedere folosirea lui ca un pion pe tabla de șah. Ciudat echilibru ! Credeți că îl veți păcăli multă vreme ?

— Nu are nici un motiv să fie bănuitor. La urma urmei, Bellounis este un om realist și această situație nu-i oferă decît avantaje. În primul rînd pe plan psihologic. Nu renunță la nici

una din pretențiile sale, iar pe de altă parte primește sprijinul nostru împotriva dușmanului său, F.L.N.

Locotenentul Hesmes rămase tăcut. El bănui rolul ce-i revenea. Sub aparențele unui consilier, va fi mai mult un agent de transmisiuni pentru ordinele date din Alger.

— Pentru moment, reluă Lallemand, Bellounis trebuie să apară ca un rival al F.L.N., independent față de noi. Este singurul mod de a fi crezut de către populația care crede în ideea națională algeriană.

— Bine, accept misiunea, spuse Hesmes cu voce gravă. Nu-mi fac însă nici o iluzie cu privire la această „experiență". Obiectivul militar cred că va fi atins în scurtă vreme. Adevărata problemă însă se va pune ulterior, mai devreme sau mai tîrziu.

— Ce vrei să spui ?

— Să admitem că Bellounis gonește F.L.N. de pe tot teritoriul algerian. Aceasta nu va însemna că „Franța a cîștigat războiul", ci pur și simplu că reprezentantul autorizat al naționaliștilor algerieni este M.N.A. Dacă reușește să-și învingă adversarul, Bellounis va simți că-i cresc aripile și, în mod fatal, într-o bună zi, ne vom afla într-o dilemă analoagă celei pe care ne-o pune F.L.N., adică să negociem sau să luptăm.

25

Din punct de vedere militar, zona controlată de Bellounis se întinde din zi în zi. Dacă „generalul" nu dispunea decît de aproximativ 300 de oameni în momentul ralierii, foarte repede efectivele sale s-au înzecit. La sfîrșitul lui octombrie, el poate alinia 3 600 soldați ce controlează o zonă de circa 60 000 km pătrați, a șasea parte a teritoriului algerian.

Ofițerii francezi din Batalionul 11 șoc constată zi de zi că nu pot face față sarcinilor cu efectivele lor foarte reduse. Numai subofițerii sînt mulțumiți, deoarece supraveghează unități algeriene ale căror efective nu sînt cu mult mai mari decît ale lor.

La punctul de comandă, locotenentul Hesmes își întărește tot mai mult convingerile. Bellounis a fost nevoit să se ralieze.

Epuizînd munițiile, fusese pus în imposibilitate de a mai lupta. El se arată hotărît și știe să găsească argumente potrivite pentru a atrage populația arabă de pe înaltele platouri presahariene. Se folosește mai ales de trei argumente : F.L.N. este un paravan al comunismului, deci un inamic al islamului. În al doilea rînd, F.L.N. este animat de kabyli, care nu sînt numai străini, ci și necredincioși. În sfîrșit, deoarece Franța nu va recunoaște niciodată F.L.N., ea va trata cu M.N.A.

La 6 decembrie are loc la Djelfa, unde Bellounis și-a instalat reședința de iarnă, o întrevedere ultrasecretă, la care participă și reprezentanți ai regiunilor vecine. Este Djoglali Tayeb, fost ajutor al lui Ouamrane, Dehiles Slimane, comandantul regiunii a IV-a, și Drine Ben Ali, succesorul lui Boussouf la conducerea regiunii a V-a. Scopul întrevederii este de a negocia eventuala raliere a acestor regiuni la mișcarea lui Bellounis.

Drine Ben Ali, tînăr luptător devotat revoluției, care abia a împlinit 25 de ani, este discipolul lui Boussouf :

— Demonstrează-mi, îi cere el lui Bellounis, că francezii sînt gata să te considere interlocutor serios și trec de partea ta. Altfel nu mă angajez...

Bellounis îl asigură că așa stau lucrurile, pentru că nimeni nu a încercat să-i spulbere speranța ce o nutrește de a fi recunoscut oficial șef al „Armatei naționale populare algeriene". El se dovedește atît de convingător încît cei trei elaborează un proiect de acțiune comună, îndreptată împotriva C.C.E., organismul suprem al F.L.N. „Înțelegerea" prevede într-o primă etapă ralierea tuturor regiunilor Algeriei cu excepția Kabyliei socotită „puțin sigură", iar apoi, printr-un atac masiv, declanșat asupra bastionului Kabyl, să se zdrobească baza materială a F.L.N. În final, cu sprijinul francezilor, urmează să fie lansată ofensiva împotriva bazelor din Tunisia.

Prin intermediul lui Hesmes, Bellounis face cunoscute Algerului pretențiile sale. Algerul, cît și Parisul, răspund cu o negație categorică. Franța nu acceptă ca interlocutor M.N.A. Rămîne în vigoare doar acordul militar : participarea M.N.A. la lupta împotriva F.L.N.

Bellounis înțelege, reflectează cîteva zile și apoi acceptă rolul de aliat tolerat. La 12 decembrie, fără a mai face vreo

aluzie la Algeria independentă, el își angajează serios trupele în lupta împotriva „frontiștilor".

— Vedeți, îi spune statul-major al regiunii militare a X-a lui Hesmes. Bellounis a acceptat.

Locotenentul este departe de a împărtăși optimismul statului-major. El îl cunoaște pe Bellounis și-și dă seama că, chiar dacă acesta a renunțat să vorbească de obiectivele sale politice, aceasta nu înseamnă că a afirmat că le abandonează. Ambiguitatea s-a creat pe baza unei neînțelegeri pe care nimeni nu are interesul s-o risipească. Nici Algerul, din motive strategice, nici Bellounis, pentru motive de supraviețuire.

Pentru ultimul, anul care începe va fi dificil deoarece F.L.N. nu poate permite mult timp existența unei amenințări militare și politice în coastele sale.

26

Bellounis este condamnat. Dacă din punct de vedere militar F.L.N. nu i-a putut da lovituri decisive, în schimb a dirijat împotriva lui însemnate forțe politice, infiltrînd în armata M.N.A. propagandiști înfocați al căror scop este să zdruncine încrederea în idealul pe care acesta crede că-l servește.

— Bellounis nu este decît un agent al francezilor ! spun ei. El nu se bate pentru independență, ci numai pentru a merita cadourile ce i le face armata lui Salan.

Încep să se producă dezertări, au loc refuzuri de a intra în luptă, se intonează imnul F.L.N.

De acum încolo, o a treia forță este condamnată și Bellounis nu mai are nici un rost. În rîndul armatei lui au loc ciocniri sîngeroase.

Salan ia o hotărîre irevocabilă :

„Puneți capăt experienței Bellounis !".

Parașutiștii fostului regiment comandat de Bigeard sînt însărcinați să curețe teritoriul cuprins între Bou Saada și Djelfa.

Bellounis, asediat în postul de comandă de soldați revoltați din propria-i armată, este asasinat la 14 iulie.

Aprilie 1962. La un an după eșecul puciului generalilor, generalul Salan a ales clandestinătatea. Șeful O.A.S., hăituit de poliție, este de negăsit, fiind apărat eficace de oameni ai comandourilor „Delta".

Salan este de negăsit, dar din ascunzătoarea sa el luptă împotriva Parisului, a F.L.N. și a oricui propovăduiește abandonarea Algeriei de către francezi. El speră să găsească adeziune în rîndul unor pături ale populației algeriene, care să-l sprijine. La începutul lunii aprilie 1962, oamenii săi sînt pe cale să stabilească niște contacte în care Salan își pune cu desperare nădejdea, deoarece a aflat că un magistrat musulman de orientare M.N.A., Belhadi, ar dori să ia legătura cu el. Timp de cîteva zile cei doi se limitează la schimburi de mesaje.

La 20 aprilie, emisarul lui Belhadi intră în imobilul de la nr. 23 de pe strada Desfontaines din cartierul Telemly al Algerului. Este un fost subofițer parașutist și se numește Jean-Marie Lavanceau. Pentru a ajunge pînă la șeful suprem al O.A.S., Lavanceau a trebuit să treacă de numeroase baraje, din întîlnire în întîlnire, din control în control, deoarece sistemul de apărare a lui Salan funcționează riguros.

Lavanceau intră în mica încăpere obscură în care se află generalul. Nu scoate nici un cuvînt, întrucît nu este membru al M.N.A. De fapt, nici Belhadi nu reprezintă această mișcare. Totul nu e decît o legendă construită cu răbdare de poliție, Lavanceau fiind informatorul al cărui rol primejdios constă în a deschide drumul poliției. Aceasta a împînzit cartierul și s-a năpustit pe urmele lui Lavanceau. Generalul Salan cade în cursă numai pentru că s-a înșelat continuînd să creadă în M.N.A.

27

Lătratul cîinilor devine tot mai clar. Se aud zgomote provocate de ramurile călcate în picioare și pietricele ce se rostogolesc sub bocancii cu ținte, iar gîfîitul animalelor este tot mai apropiat.

Ghemuiți sub malul înalt al micului rîu, cei patru fugari nu îndrăznesc să facă nici o mișcare. Gardienii luminează cu

lanternele vîrfurile tufelor și acționează ca și cum ar ști unde se ascund evadații.

Bouterfa nu-și mai distinge în întuneric mîinile agățate de rădăcina de care se prinsese de cine știe cît timp. Cînd se dăduse alarma, singura soluție fusese să se ascundă în acest loc.

Dar, minune...

Lătratul cîinilor se aude din ce în ce mai slab, îndepărtîndu-se mereu. După încă vreun sfert de oră cei patru răsuflă ușurați.

— Am reușit, murmură Bouterfa, binecuvîntînd numele lui Allah.

— Am reușit, repetă și ceilalți trei, neîncrezători și uimiți.

Lagărul de prizonieri de lîngă Sétif din care evadaseră era bine păzit.

— De aici nu poate fugi nimeni, spuneau gardienii, jandarmi mobili însoțiți în permanență de cîini de serviciu.

Totuși cei patru reușiseră, după ce tăiaseră sîrma ghimpată care împrejmuia lagărul.

Bouterfa își regăsește calmul. El este șeful. Ofițer din A.L.N., acesta își alesese tovarășii în funcție de aportul ce-l puteau aduce la reușita operației. Primul pe care îl remarcase a fost Abdellatif, un cioban în vîrstă. S-a oprit la el nu atît pentru capacitățile sale de combatant, cît mai ales pentru faptul că acesta cunoștea cel mai mic colțișor al regiunii. El urma să fie ghidul.

M'rouki, în ciuda numelui său de origine marocană, fusese militar în regiunea Constantine, și patrulase ani de zile de-a lungul barajului electrificat de la Blandan. Grupul conta pe el pentru a trece prin gardul de sîrmă ghimpată alimentat cu curent, aflat la frontiera dintre Algeria și Tunisia.

Allouche trebuia să le facă legătura cu „frații" de la baza din est, adică cu armata de eliberare ce se pregătea pentru marea ofensivă generală.

Bouterfa a reușit să se impună tovarășilor săi de lagăr prin comportare, moral și educație. El este felcer militar.

— Vom merge încă o oră sau două pînă se ivesc zorile, spune acesta, iar apoi ne vom ascunde și vom continua drumul la noapte.

La aparatul de emisie-recepţie se aude o voce :

— Totul s-a desfăşurat exact. Cei patru sînt „în natură"...

— Perfect. Poţi să te întorci în lagăr.

— Şi ce-o să se spună despre noi ?

— Nimic. Dacă vi se cer totuşi explicaţii, scuzaţi-vă că nu i-aţi prins pe evadaţi.

— Or să ne creadă imbecili.

— Tot ce se poate, important este însă ca dumneata să ştii că adevărul e altul, încheie agasat căpitanul Maronier.

El se gîndeşte la şeful jandarmilor ce s-a lăsat greu convins să faciliteze evadarea celor patru.

Specialist în acţiuni psihologice şi de dezinformare, Maronier ştie că evadarea aceasta nu înseamnă decît începutul unei combinaţii complicate, cu grijă pusă la punct în săptămînile precedente.

— În cel mai rău caz, le explicase el şefilor săi, îl vom pierde pe Bouterfa şi pe ceilalţi trei, adică F.L.N. va avea încă patru luptători. Dacă reuşim însă, vom putea beneficia de informaţii care ne lipsesc de doi ani.

Încă din luna octombrie a anului 1957, căpitanul Maronier se ocupase de studierea fostului ofiţer al A.L.N.

Căzut prizonier lîngă Batna, la 7 octombrie 1957, Bouterfa s-a dovedit înţelegător încă de la începutul interogatoriului.

— Urmam cursurile universităţii din Zitouna, relatase Bouterfa. Mă pregăteam să devin jurist. La începutul lui 1957 mi s-a cerut, ca multor altor studenţi, să urmez un curs de infirmieri în regiunea I. Pe drum coloana din care făceam parte a fost capturată de un grup de rebeli. Două luni mai tîrziu mă aflam în A.L.N., deşi nu doream acest lucru. Iată ce vă propun : sau aveţi încredere în mine şi mă angajez să îndeplinesc orice misiune îmi încredinţaţi, sau mă internaţi într-un lagăr unde vă promit că voi fi un prizonier „model"...

— Ce înseamnă „un prizonier model" ? îl întrebă Maronier.

Bouterfa face cu ochiul :

— Cel mai mare scandalagiu din cîţi aţi văzut vreodată. Fiind la curent cu legile, voi protesta la nesfîrşit şi voi face din lagăr un adevărat circ...

— O.K. Te iau cu mine.

Bouterfa s-a ţinut de cuvînt. Timp de cinci luni, pînă în aprilie 1958, cei doi au lucrat împreună. În mai le-a venit ideea să încerce o infiltrare în Tunisia.

— Veţi vedea, a promis Bouterfa, îmi voi inventa o legendă rezistentă. Acum un an am fost încorporat. Rebelii m-au făcut sergent, iar A.L.N. m-a avansat. Dacă evadez şi ajung în est, mă vor face cel puţin căpitan.

Trimis provizoriu în lagăr, Bouterfa nu a rămas acolo decît două luni, adică exact atît cît avea nevoie pentru a-şi recruta echipa ce urma să-l ajute să ajungă la graniţa cu Tunisia, dar mai ales să confere autenticitate personajului pe care el dorea să-l încarneze.

La 20 iunie, la Bône, unde se instalase spre a urmări peregrinările protejaţilor săi, Maronier află că un prieten al lui M'rouki i-a întîlnit în secret pe evadaţi şi i-a dat în grija unor indivizi care trebuiau să-i treacă frontiera.

Într-un raport din 24 iunie al patrulei blindate ce supraveghea permanent barajul electric de la graniţa dintre Algeria şi Tunisia se semnala că în acesta se făcuse o breşă, undeva la nord de Toustain. Raportul preciza că se trecuse din Algeria în Tunisia.

Nu era prima oară cînd serviciile speciale franceze infiltrau agenţi printre rebeli, fie ei informatori ocazionali, fără mare importanţă, sau, dimpotrivă, elemente manipulate în vederea dezinformării adversarului, pentru a-l face să creadă, între altele, că este înconjurat de trădători.

În mişcările revoluţionare există, de regulă, obsesia trădării, ce duce adeseori la pierderea simţului realităţii şi nu rareori la fenomene de autodistrugere.

Nici F.L.N. nu a făcut excepţie şi, de la 1 noiembrie 1954, a fost scuturat de furtuni extrem de violente, ce i-au pus în pericol însăşi existenţa.

Dintre toate, cea mai gravă rămîne cea care a destrămat regiunea Kabylia-Alger. Francezii dădeau drumul unor prizonieri ce aflaseră „din întîmplare" secrete despre unii şefi rebeli. Potrivit acestor „secrete", şefii în cauză „furnizau informaţii duşmanului". Secretele, rapoartele sau corespondenţa

erau false, dar construite pe fapte autentice. De pildă, un eșec important suferit de A.L.N. se punea pe seama unui ofițer algerian și trădarea părea plauzibilă.

În luna iunie 1958 fenomenul de dezinformare este în toi. Din biroul său din cadrul Centrului de coordonare interarme (C.C.I.), antena algeriană a S.D.E.C.E., căpitanul Maronier urmărește experiența cu interes.

— Sistemul meu, afirmă el, se bazează pe o perfectă cunoaștere a organigramei inamicului : structurile, legăturile, numele șefilor. Dintre ei îl aleg pe cel mai vulnerabil, intru în legătură cu el, îi propun să treacă de partea noastră și-l las să se gîndească șase săptămîni. Dacă nu acceptă, încep să țes pînza. Mai întîi fac să se „piardă“ un cod inventat special pentru această împrejurare. După cîteva zile, las în buzunarele unui cadavru abandonat pe cîmpul de luptă o scrisoare redactată cu ajutorul codului respectiv, care este extrem de compromițătoare pentru șeful în cauză. Din scrisoare rezultă că francezii îi mulțumesc acestuia pentru informațiile furnizate, ce le-au permis să pună stăpînire pe poziția X, și că drept răsplată se va depune „penicilina“ în „ascunzătoarea obișnuită“. Sistemul nu ratează aproape niciodată. Cel vizat se supără și protestează, arătînd că este nevinovat, își iese din fire, se zăpăcește și se încurcă în explicații, în cele din urmă fiind compromis. Chiar dacă va încerca să demonstreze că este vorba de o provocare franceză nu va fi crezut, întrucît oamenii sînt convinși că unde nu e foc, nu iese fum. Suspectat și supravegheat, acesta se satură de climatul din jur și încearcă să treacă de partea noastră. De obicei tentativa nu reușește și pentru rebeli înseamnă tocmai mărturisirea așteptată.

Maronier continuă :

— Am lucrat meșteșugărește. Am avut și eșecuri, recunoaște el, dar metoda are oricum cel puțin un avantaj : ea întreține în maquis o tensiune bazată pe răzbunare și ură, deoarece prietenii acuzatului vor să-l răzbune.

Léger perfecționează metoda lui Maronier. Timp de un an dezinformarea ia proporții nescontate. Trecînd de granițele regiunii a III-a unde începuse valul de asasinate sau trădări se întinde, la sfîrșitul lui 1958, și în regiunile vecine, a IV-a și a II-a.

Culmea este atinsă în noiembrie, cînd Mourad, răspunzător de principalele execuții, își dă seama că a devenit ținta urii și setei de răzbunare a multora și din această cauză trebuie să se ralieze cu dușmanul. Nu-și va putea duce însă la capăt proiectul, deoarece va fi prins și lichidat de cei pe care îi calificase drept trădători.

Căpitanul Maronier nu-și pune mari speranțe în acțiunea întreprinsă. Întoarcerea în rîndurile A.L.N. din Tunisia a patru luptători are ca obiectiv principal infiltrarea unui informator la baza din est, întrucît din primăvara anului 1958 francezii nu mai știu nimic nici despre moralul combatanților nici despre reacția lor față de chemarea generalului de Gaulle la „o pace a celor viteji".

Maronier contează mai mult pe o serie de informații susceptibile să-i orienteze o operație de mai mare anvergură în direcția frontierelor, decît pe rezultatele spectaculoase ale lui Bouterfa Makhlouf.

El nu-și poate imagina că inițiativa sa va constitui detonatorul unei acțiuni ce va depăși în amploare tot ce se încercase pînă atunci, punînd în pericol nu numai eșafodajul militar al Armatei de eliberare algeriene din Tunisia, ci însăși existența celei mai înalte instanțe politice a revoluției, G.P.R.A. [1], succesor al C.C.E.

La sfîrșitul lunii iunie 1958, se joacă o carte mare. Nimeni nu știe că aceasta se va face prin intermediul unui felcer, fost ofițer al A.L.N., trimis de serviciile franceze, Bouterfa Makhlouf.

28

Mare, scheletică, silueta căpitanului Hubert s-a oprit în pragul ușii. El are o față delicată, ca o lamă de cuțit, o privire blîndă de miop și în creștetul capului un smoc de păr rar.

---

[1] Guvernul Provizoriu al Republicii Algeriene, constituit la 19 septembrie 1958, ca ripostă preventivă la referendumul din 28 septembrie 1958. (N.A.)

Este şeful antenei C.C.I. din est, cu baza la Bône. Sub înfăţişarea sa timidă, de om distrat se ascunde o felină a informaţiilor franceze ce pune la cale fără încetare în străinătate lovituri spectaculoase. Îl salută neglijent pe Maronier, care răsfoieşte sintezele săptămînii.

— Ia spune, Maronier, îl întrebă el, numele Si Makhlouf Oranezul îţi zice ceva ?

Maronier se întrerupe, încruntă sprîncenele şi înţelege întrebarea :

— Da, dar este o treabă veche : sînt surprins că-mi vorbeşti de el abia acum. De obicei, informaţiile tale sînt proaspete. Makhlouf a dispărut de şase luni.

— A reapărut.

De această dată Maronier se ridică de pe scaun :

— Nu, serios ? Cînd ?

— Alaltăieri, la Tunis. A lăsat un mesaj într-o ascunzătoare desfiinţată. A fost descoperit din întîmplare, deoarece de trei luni nu se mai ridicase corespondenţa.

Maronier nu răspunde imediat. El îşi rememorează toată acţiunea : combinaţia pusă la punct cu Bouterfa pentru a simula evadarea din lagăr şi apoi trecerea frontierei.

— Timp de aproape trei luni, îi explică lui Hubert, totul a decurs normal. Makhlouf venea la Tunis în fiecare săptămînă şi mă ţinea la curent cu mersul misiunii sale. Îşi lăsa mesajele în soclul unui felinar dintr-o staţie de autobuze, situată lîngă Piaţa Independenţei, nu prea departe de ambasada noastră. E vorba de ce numeşti tu ascunzătoare desfiinţată.

Apoi Maronier scoate un dosar din dulapul metalic şi se adresează interlocutorului :

— Iată rapoartele lui Makhlouf. Pe scurt, el a intrat repede în legătură cu şeful bazei din Ghardimaou, comandantul regiunii autonome Souk Ahras, colonelul Amara Bouglès, pe adevăratul său nume Laskri Amara. A avut succes deoarece acesta suferea de bronşită cronică, iar Bouterfa l-a făcut sănătos, cîştigîndu-l total pe Amara. Situaţia îi permitea să meargă săptămînal la Tunis, unde se aproviziona cu medicamente. Makhlouf îmi transmitea toate detaliile, inclusiv tratamentul pe care i-l administra. De pildă, prin cuvinte codificate, el mi-a comunicat că la baza din est ofiţerii pregăteau o „lovitură“ împotriva şefului lor, Mohamedi Said.

— Cunosc disensiunile existente între comandanții regiunilor din interiorul Algeriei și C.C.E., din exterior, reprezentat de Mohamedi Said, intervine Hubert.

— După cîte afirmă Makhlouf, acest Said își imaginează că este suficient să bată cu pumnul în masă pentru a se face ascultat. Se pare că Amara și Lamouri, șeful regiunii Aurès, nici n-au vrut să-l bage în seamă și de aceea Mohamedi s-a dus să se plîngă protectorului său Krim Belkacem. Ce s-a mai întîmplat ulterior, nu mai știu. Makhlouf n-a mai dat nici un semn de viață. Ce vrea de fapt ?

— Să reia legătura. Dar nu va fi ușor. Cu atît mai mult cu cît el nu propune nimic concret.

Maronier schițează un zîmbet forțat :

— Mi-e frică că ne supraestimează. Tunisia nu mai este la fel de permeabilă ca acum șase luni.

— Într-adevăr, faptul se confirmă zi de zi, dar mă intrigă de ce Makhlouf ne caută după atîta timp de tăcere.

— Am o idee, spune Maronier. Știi unde se află locotenentul Varenne ?

— Da. În Orania : comandă o echipă „Acțiune". De ce te gîndești la Varenne ?

— Pentru că îl cunoaște bine pe Makhlouf Oranezul, întrucît l-a instruit.

Hubert își exprimă surpriza :

— Și cum vor lua legătura ? Doar nu-l vei trimite pe Varenne la Tunis ?

— De ce nu. Știi ca și mine că în Tunisia te poți deplasa în relativă siguranță. Ras în cap, cu mustață și barbă, Varenne va fi un arab acceptabil. Mai greu va fi să-l găsească pe Makhlouf și să-l scoată din țară.

— Să sperăm că Varenne va accepta.

29

Tot la două zile, un avion militar de la baza din Bône transportă pește proaspăt cumpărat de francezi de la tunisieni.

Căpitanul Hubert se servește de multă vreme de această legătură pentru a-și trimite agenții sau corespondența.

La 15 ianuarie 1959, locotenentul Marc Varenne, avînd în buzunar acte de identitate pe numele de Touti Messacod, născut la Paris în 1930, fiul unui arab și al unei franțuzoaice, sosește la Tunis. Misiunea lui este simplă, dar trebuie să o îndeplinească cît mai repede. El are sarcina să restabilească legătura cu Makhlouf Bouterfa și să-i asigure acestuia întoarcerea în Algeria.

Varenne așteaptă pe marginea trotuarului cu fesul tras peste ochi, ca un șomer puțin grăbit să găsească de lucru, în stația de autobuze de lîngă ascunzătoarea secretă amintită. În dimineața celei de-a treia zile, cineva introduce în ea un mesaj secret în care Bouterfa comunică că nu poate veni la Tunis și fixează o întîlnire peste două zile la un băcan din Beja, localitate situată la vreo 60 km sud-vest de Tunis.

Lampa cu petrol scoate fum, proiectînd pe fețele celor doi bărbați scurte reflexe gălbui. Sosit spre seară la întîlnire, Varenne îl privește atent pe vechiul său tovarăș. Are aceeași figură jovială, dar expresia ochilor reflectă oboseală și mai ales îngrijorare. Arată ca un om hăituit.

— Nu mai știu unde să mă duc, explică Makhlouf. Mi-am asumat enorme riscuri pentru a restabili legătura. Dacă mă întorc la Tunis, sînt arestat.

Varenne își dă seama că misiunea lui va fi mult mai grea decît își imaginase. Desigur, se putea întoarce singur în Algeria, dar era hotărît să nu-l abandoneze pe cel care îi devenise oarecum prieten.

— Ce s-a întîmplat în tot acest timp ?

După vindecarea sa, pe care o punea pe seama priceperii lui Bouterfa, Laskri Amara îl prezentase pe noul său prieten celor mai activi ofițeri de la baza din est. Dintre aceștia ieșeau în evidență Lamouri, comandantul regiunii Aurès, și adjunctul lui, căpitanul Nouaraoua, un tip slăbuț, cu ochii aprinși, caustic și disprețuitor la adresa „politicienilor din Tunis“.

Prin intermediul lor Bouterfa cunoscuse și alți militari, înfocați și dinamici care visau să ajungă la sediul F.L.N., pentru a face ordine acolo.

Toți erau împotriva lui Mohamedi Said, ale cărui ignoranță și brutalitate trimiseseră la masacru sate întregi.

Bouterfa le înțelegea ranchiunul, se declara de acord cu ei și chiar îi ațîța, invocînd ocazia pierdută prin respingerea de către politicieni a „păcii celor viteji", propusă de generalul de Gaulle.

Doi astfel de ofițeri, căpitanii Ahmed Draia și Ouchria, organizaseră la 10 august la Ghardimaou, postul de comandă al lui Mohamedi Said, o manifestare spontană a soldaților care defilaseră strigînd „Trăiască de Gaulle, trăiască lăsarea la vatră !".

— Este de neconceput, urlase Mohamedi Said. Voi raporta la Tunis și voi cere ministrului de război să ordone sancțiuni.

După o oră de la manifestația militarilor, el pleca la Tunis.

Laskri Amara, Lamouri și Nouaraoua așteptau furtuna. Gata să răspundă cu forță, cei doi căpitani se duseră la unitățile lor pentru a sonda efectivele dispuse să sprijine revolta.

Bun diplomat, Krim Belkacem dezamorsă la timp criza, convocîndu-i la Tunis pe cei trei ofițeri.

— Vă înțeleg, le spuse el, motivele insatisfacției. Ați dovedit capacitate în luptă și, drept recompensă, vă numesc „trimiși speciali ai C.C.E." în țările arabe frățești. Poate că peste cîteva săptămîni veți primi funcții diplomatice mai importante.

Flatați de gest, aceștia acceptară, cerînd să fie însoțiți de cîte un „cabinet" redus. Nu trebuiră să insiste prea mult, deoarece Belkacem fu de acord, profitînd de ocazie pentru a îndepărta niște oameni prea „vioi".

În zilele următoare, Lamouri pleca la Cairo, Amara la Bagdad, iar Nouaraoua la Damasc.

Și Bouterfa Makhlouf făcea parte dintre cei trimiși. Abia sosit la Cairo, el fu contactat prin Soliman Ezzat de serviciile speciale egiptene :

— Acceptați să asigurați pentru noi legătura dintre Amara, Nouaraoua și Lamouri ?

Bouterfa apreciase cu un umor discret situația nostimă care îl făcea un agent triplu și o acceptase pentru că intra în cadrul general al misiunii sale.

El își îndeplini timp de cîteva săptămîni rolul de informator și curier între Bagdad, Damasc și Cairo.

Apoi plecă, însoțit de Ouchria și Draia, în Tunisia pentru a vedea dacă sînt condiții ca Amara, Lamouri și Nouaraoua să se întoarcă în țară.

Primirea făcută de foștii lor tovarăși fu călduroasă. Majoritatea unităților bazei din est erau gata să se revolte, nemulțumite de inactivitatea în care se aflau, nelămurite cu privire la viitorul mișcării și din ce în ce mai îndepărtate de G.P.R.A., ale cărei manevre politice nu le înțelegeau.

Agitația nu trecu neobservată. Mohamedi Said află despre conjurație și îi informă pe Krim Belkacem și Bentobbal Lakhdar. Dacă primul nu păru îngrijorat, în schimb al doilea luă complotul în serios. El merse în audiență la ministrul de interne tunisian, care îi promise ajutorul poliției și al Gărzii naționale pentru a-i potoli pe „rebeli".

În același timp, la frontiera libiană, punctele de trecere fură ocupate de detașamente de jandarmi ce aveau misiunea să-i aresteze pe cei trei ofițeri.

Era însă prea tîrziu, întrucît Amara, Lamouri și Nouaraoua intraseră deja în Tunisia și puneau la punct ultimele detalii ale puciului.

Aceasta se petrecea în noaptea de 16 spre 17 noiembrie 1958 într-o căsuță situată la numai cîțiva km de Ghardimaou. În jurul lor se aflau majoritatea comandanților de batalioane din baza de est.

Lamouri propuse plecarea spre Tunis, fără să mai aștepte acordul celorlalți șefi de regiuni, dar Amara nu fu de acord.

Discuția se prelungea, partizanii unuia se certau cu adepții celuilalt și confuzia era în toi în clipa cînd răsunară focuri de armă. Ușile fură sfărîmate și în încăperi pătrunseră soldați tunisieni.

— Lăsați să scape „peștele mărunt", ordonă Bentobbal, care dirija operația.

Aproape 50 de complotiști putură astfel să se întoarcă discret la unitățile lor. Pentru șefi însă situația era diferită. Ei fură duși imediat la Tunis, torturați și aduși în fața unei curți marțiale.

Bouterfa și-a terminat relatarea și privește îngrijorat și întrebător spre Marc Varenne care simte nevoia să-l încurajeze :

— Bine că ai scăpat tu. Am venit să te iau cu mine.

— Tunisul este prea periculos pentru amîndoi. Singura soluție ar fi să intru într-unul din batalioanele revoltate, ce s-au retras în munți. Acolo voi fi la adăpost și voi aștepta să se întîmple vreo minune.

Varenne reflectă și răspunse repede :

— Aș putea merge și eu cu tine. Am însă nevoie de cîteva zile pentru a lua legătura cu prietenul nostru Maronier.

— El se ocupă de operația asta ?

— Da, și ne va fi foarte util, deoarece ne va da un aparat de emisie-recepție ce ne va permite să ținem zilnic legătura cu prietenii.

30

„Marile idei strategice, gîndește Varenne cu ciudă, se concretizează, în general, prin aventura solitară a unui om pierdut în natură, fără sprijinul camarazilor".

Sînt aproape două luni de cînd și-a început misiunea și a ajuns la 200 km sud de Tunis, într-un batalion algerian autentic, unde așteaptă fără să știe ce anume.

În dimineața asta este chemat de căpitanul Ali Hambli, un tip impasibil, taciturn, cu ochii inexpresivi ascunși de pleoapele pe jumătate deschise, cu gestul lent și amplu, dar cu hotărîrea mereu imprevizibilă.

În realitate, Ali Hambli ascunde în spatele solitudinii sale majestuoase o neîncredere aproape maladivă față de oameni în general și o îngrijorare bănuitoare față de subordonații săi îndeosebi. El nu tolerează în jurul său decît pe Guiassa Amar, un tip înalt și gras care-i asigură paza, Zeroualia Nacer, în calitate de secretar particular, și Bouterfa Makhlouf, felcer, prieten și consilier totodată.

Pentru restul celor 250 de oameni din batalion, Ali Hambli nu are decît bănuieli, neîncredere și dispreț.

Varenne intră la șef. O adevărată adunare de stat-major... sau de tribunal.

Formule de politețe, complimente reciproce și primul sfert de oră al întrevederii trece. Apoi apare oala cu ceai care trece din mînă în mînă.

În sfîrșit, încet, începe discuția.

— Nu putem rămîne prea mult timp pe munte, zice Ali Hambli.

— Poate că ar trebui să plecăm, răspunde prudent Varenne.

— Nu ne vom preda, reia Ali Hambli.

— În mod cert nu o vom face.

— Dar unde să ne ducem ?

— Tu ești șeful, tu hotărăști și oamenii se supun, acesta este lucru sigur...

— Makhlouf, cu care am vorbit despre asta, mi-a spus că francezii ne-ar primi...

— Am auzit că generalul de Gaulle ar fi oferit luptătorilor „pace celor viteji".

Din nou tăcere. Conversația avansează în ritm de melc. Varenne se plictisește.

— Pentru a ajunge la francezi, reia Ali închizînd ochii, trebuie să ne batem cu cei ce înconjoară muntele.

— Indiscutabil, doar oamenii tăi au dat deja dovadă că nu se tem...

Hambli schițează un surîs de apreciere a complimentului. Dialogul este reluat șchiopătînd. Încetul cu încetul Hambli își dezvăluie proiectele :

— Vom ataca peste patru zile și ne vom întoarce în Algeria. Nu știu cine ești, dar, dacă am înțeles bine, poți să vorbești direct cu francezii.

Varenne aruncă o privire rapidă spre Makhlouf. Acesta clipește. Deci nu i se întinde vreo cursă. Bouterfa a vorbit despre existența aparatului de emisie-recepție și discuția se poartă în legătură cu folosirea lui. Ali ar dori să fie prevenite trupele franceze despre sosire, astfel încît să beneficieze de o protecție serioasă în momentele cînd vor avea de înfruntat unitățile algeriene și tunisiene ce i-au încercuit. El cere să fie pus în legătură prin radio cu... generalul de Gaulle sau, în cel mai rău caz, cu generalul Massu.

— Mă tem că nu va fi posibil, opinează Varenne. Aparatul meu este modest. Totuși, s-ar putea vorbi cu adjunctul generalului Massu...

În aceeași seară, la ora mesei, Varenne l-a alertat pe Maronier care așteaptă de o lună știri. Sînt schimbate mesaje rapide. Apoi este adus la microfon Ali Hambli :

— Mă întorc. Voi fi în Algeria peste patru zile.

— Bine faci, replică Maronier.

— Am citit un manifest lansat de voi din care rezultă că dați cîte 10 000 franci fiecărui luptător ce depune armele. Eu sînt șeful și vreau 10 000 franci pentru fiecare din combatanții pe care-i aduc...

— Cine ești ?

Ali Hambli a întins automatul spre Varenne. Cascheta căpitanului este mult lăsată pe frunte, acoperindu-i aproape ochii. În fond, locotenentul Varenne nu regretă că nu vede intensitatea privirii lui Hambli. Ceea ce ar înțelege l-ar informa prea precis despre ceea ce va urma. El are un gest evaziv și răspunde prudent :

— Un prieten al lui Makhlouf Oranezul...

— Nu cred. Ești francez.

— Și cu ce ar schimba asta situația ?

Este 16 martie 1959, ora zece. Încă din zori oamenii lui Hambli atacaseră trupele algeriene și tunisiene ce-i încercuiau. Au produs unele breșe, dar între timp sosiseră întărituri. Ajunși la poalele muntelui, rebelii își caută adăpost.

Un timp Varenne a stat singur și deodată s-a trezit cu automatul lui Ali Hambli în coaste. În spatele căpitanului mai erau Guiassa Amar și Zeroualia Nacer, acru și veninos, încîntat să traducă amenințările șefului său :

— Ești un trădător ticălos. Nu mai avem nevoie de tine...

Varenne încearcă să înțeleagă. Ali Hambli se teme ca el și Makhlouf să nu-i ia locul. Bănuiește poate că aparatul de emisie-recepție are altă destinație ? Se crede înșelat ? Sau poate nu vrea să împartă cu nimeni banii primiți de la francezi.

„Oricare ar fi motivele, gîndește Varenne, porcăria asta mă va costa viața..."

Se aud tropote. Gîfîind, apar doi oameni : Boudraa Zine și Makhlouf. Ca și cum nu ar vedea arma îndreptată spre Varenne, ei spun într-un glas :

— Francezii, francezii! Sînt aici, la 2 km, cu tancuri! Sîntem salvați!

Fără să răspundă, Ali Hambli pleacă.

În mai puțin de o jumătate de oră, supraviețuitorii unității comandate de Hambli aleargă spre tancurile franceze care au forțat încercuirea. De partea cealaltă a rîului Mellègue, militarii A.L.N. renunță la urmărire.

Varenne are fața acoperită de sudoare. Mîinile îi tremură.

Ralierea lui Hambli a fost exploatată la maximum de francezi. De două ori supraviețuitorii batalionului său au defilat pe străzile din Ouenza pentru fotografi, ziariști și operatorii de cinema. [1]

---

[1] Ali Hambli va muri în decembrie 1959 într-un misterios accident de mașină. S-a spus că ar fi încercat să negocieze reîntoarcerea sa în A.L.N. Cît despre Bouterfa Makhlouf, acesta și-a reluat numele, a urmat școala din Cherchell și a intrat în armata franceză. (N.A.)

URZEALĂ ȘI DEZINFORMARE

31

Căpitanul Hubert, instalat comod în avionul care se îndrepta spre Bône, privește pe fereastră, undeva în zare, fără să vadă ceva precis. De fapt, se gîndește la ceea ce a sesizat pe aeroportul din Tunis la plecare. Încearcă să găsească o soluție și are senzația că este foarte aproape de ea. Ajuns la Bône, el îi spune șoferului care îl aștepta :

— Întoarce-te la vilă și transmite la Alger un mesaj radio. Comunică-le că iau primul avion ce zboară spre Alger și voi fi acolo peste două ore. Să mă aștepte Pallay.

Intrînd în biroul lui Pallay, Hubert începu direct :

— Închipuiește-ți că la Tunis avionul care transportă zilnic pește proaspăt este garat nu departe de un avion D.C.A. al companiei „Alitalia", ce face legătura cu Roma. Am remarcat o camionetă a F.L.N. care transporta pachete mari cu destinația Maroc. Acum legăturile între Tunis și Casablanca sau Rabat trec pe la Roma.

— Ce era în pachete ?

Hubert luă o înfățișare misterioasă și șopti :

— Am intrat în vorbă cu echipajul italian și astfel am putut citi numele expeditorului și al destinatarului. Pachetele conțin șpalturile săptămînalului „El Moudjahid" (Luptătorul), ce aparține A.L.N.

— Șpalturi ?

— Da. Decît să trimită 25—30 000 de exemplare, ceea ce ar însemna cheltuieli mari pentru a fi transportate cu avionul, ei preferă să trimită șpalturile. În Maroc se continuă procesul de tipărire.

— Și ce-i cu asta ? Dacă le confiscăm un transport, data viitoare vor găsi alt mijloc.

— Așa am gîndit și eu la început, dar pe drum mi-a venit altă idee. Din păcate însă nu putem acționa singuri, ci avem nevoie de sprijinul B.E.L. (Biroul de studii și legături).

Înființat de generalul Challe la începutul anului 1959, Biroul de studii și legături este un organism de informații și război subversiv subordonat comandamentului general, un super Birou 2 operativ, a cărui sarcină principală constă în utilizarea trădărilor pentru dezinformare. La comanda B.E.L. se află colonelul Jacquin, specialist al Biroului 2.

Raporturile dintre B.E.L. și S.D.E.C.E. sînt bune, chiar dacă colonelul Simonneau, unul din șefii săi, are păreri diferite cu privire la evenimentele în curs. Jacquin ține seama de raporturile de forță existente în Algeria, iar Simonneau este obligat să fie de acord cu el.

Una din acțiunile cele mai spectaculoase reușite de B.E.L. a fost aceea de a asigura, timp de aproape patru luni, comanda efectivă a regiunii a V-a.

Eliminîndu-l pe comandantul acestei regiuni, colonelul Lofti, Jacquin a intrat în posesia aparatului de emisie-recepție și a codurilor. În acest fel el a ținut legătura cu șefii de sectoare și de cartiere, pe care i-a manipulat cu pricepere, contribuind la demoralizarea lor. Mai bine de un trimestru, pînă ce a fost descoperit de serviciile de interceptare ale inamicului, Jacquin a însemnat pentru rebeli „colonelul Lofti".

De aceea, Hubert contează pe cooperarea cu B.E.L. în acțiunea pe care a plănuit-o.

— Iată ce propun, se adresează el căpitanului Maronier. Vă aduc la Alger șpalturile publicației „El Moudjahid". Treaba voastră este să contrafaceți textul și fotografiile sau să scrieți articole defetiste. Îmi restituiți șpalturile „aranjate" și eu le pun a doua zi în avionul ce zboară spre Roma. Publicația va sosi la Rabat mai tîrziu cu 24 de ore, dar tipografii vor crede că a întîrziat la Roma.

Sedus de idee, Maronier aprobă și întrebă :

— Cînd începem ?

— Îmi trebuie o săptămînă. Pentru a pune la punct sistemul de transfer al coletelor, am nevoie de complicitatea italienilor.

Maronier și-a procurat un exemplar din săptămînalul „El Moudjahid“ și l-a arătat lui Rouy, șeful publicațiilor militare.

— Ai noroc, spune Rouy. „El Moudjahid“ este de același format ca publicația noastră „Bled“. Se va lucra după aceleași norme. Probleme ridică găsirea literelor de același caracter. Oricum, am nevoie de cel puțin 24 de ore, întrucît tipografii mei nu sînt profesioniștii de la „Figaro“.

— Ne vom limita pretențiile.

Sistemul a funcționat cinci luni. Numai un observator atent, care ar fi avut ambele ediții, și-ar fi putut da seama de diferențe.

Cu punctualitate, miercurea la prînz, avionul ateriza la Bône, aducînd șpalturile împachetate în ambalajul original. După două ore de zbor ajungeau la Alger, în localul publicației „Bled“. Aici, ziariștii și specialiștii acțiunii psihologice din cadrul B.E.L. contrafăceau articolele, fotografiile și desenele. Lucrau cu atenție pentru ca totul să pară verosimil. Maronier substituia cifre, substantive, adjective.

De pildă, evocînd moartea în luptă a vreunui șef important, el înlocuia „glorioasă împrejurare“ cu „misterioasă împrejurare“. Adjectivul „evident“ devenea adeseori „îndoielnic“, iar pentru „forțe coloniale“ folosea „forțe franco-algeriene“.

Fără a minimaliza pierderile cauzate adversarului, Maronier umfla cifrele referitoare la rebeli. Nici bilanțurile financiare nu scăpau nemodificate. La „Cheltuielile de ajutor social destinate combatanților frontului“, Maronier adăuga un zero :

— Combatanții frontului nu sînt idioți. Știu exact ce se face pentru ei și, dacă citesc în loc de 25 milioane 250 milioane, se vor întreba pe ce a fost cheltuită o asemenea sumă.

După „aranjare“, șpalturile erau împachetate cu grijă în aceleași ambalaje. La ora 11, miercurea seara ele ajungeau la Bône și erau urcate din nou în avion, iar în zori ajungeau la Tunis, unde doi subofițeri francezi, deghizați în soldați de intendență, le încredințau echipajului avionului ce zbura spre Roma.

În martie 1960, serviciile de securitate algeriene încep o anchetă serioasă. De această dată, imaginația lui Maronier este pe punctul de a declanșa o criză între Maroc și G.P.R.A. În pagina din mijloc „El Moudjahid“ publică harta Algeriei inde-

pendente. Un anumit detaliu din ea pare inexplicabil guvernului marocan : frontiera sudică a Algeriei se întindea pe o porțiune a teritoriului marocan.

Autoritățile de la Rabat cerură imediat explicații guvernului provizoriu al Republicii Algeriene, care la început nu înțelese și, pentru a-și dovedi buna credință, trimise la Rabat un emisar cu un exemplar original al ziarului. În mod oficial, sultanul acceptă explicațiile algerienilor, dar rămase cu o oarecare îndoială.

32

Bărbatul este înalt, zvelt, are frunte lată, nas arcuit și o mustață mică. Îmbrăcat cu eleganță de bun gust, are înfățișarea unui funcționar important. Își privește drept în față interlocutorul și i se adresează :

— Am plăcerea să vă întîlnesc, domnule Deltheil. Am făcut multe demersuri pentru a obține această întîlnire în condiții acceptabile de discreție.

— Probabil că și dv., ca și noi, ați avut motive să solicitați întîlnirea, domnule Kouara. Precizez, de la început, că nu discutăm oficial, ci este vorba doar de o simplă luare de contact.

Kouara încuviințează și soarbe încet o înghițitură de ceai fierbinte. Conversația se desfășoară lent, fiecare din cei doi străduindu-se să-și măsoare partenerul fără a vorbi mai mult decît trebuie.

— Ați dorit să întîlniți un emisar francez. Am fost ales eu și vă voi transmite mesajul. Nu am nici măcar calitatea de a hotărî dacă prezintă sau nu interes.

— Cred. Iată despre ce este vorba : Mă numesc Mabrouk Kouara și fac parte din guvernul provizoriu al Republicii Algeriene. Socotesc că lupta nu mai are nici un rost. Revoluția algeriană a ridicat problema și generalul de Gaulle a rezolvat-o prin autodeterminare. G.P.R.A. deformează sensul acestei autodeterminări, nefiind sigur că dacă o acceptă ar mai fi ales. Rapoartele din interiorul țării evidențiază că guvernul provizoriu nu este nici iubit, nici tolerat. Convingerea mea este că G.P.R.A. nu se reprezintă decît pe sine însuși.

Musulmanul lasă interlocutorului său timpul necesar să mediteze asupra celor spuse, iar apoi conchide :

— Sînt gata să repet oficial ceea ce v-am spus.

— Cum ?

— Întorcîndu-mă în Algeria.

De cînd Deltheil se ocupă de acțiuni militare clandestine de o parte și de alta a frontierelor, este prima dată cînd intră în contact cu un membru al guvernului advers, care vrea să treacă la francezi.

— Ce funcție dețineți în G.P.R.A. ?

— Sînt secretar de stat la interne.

— De ce aveți nevoie de noi ? Puteți să vă retrageți cînd doriți. În fiecare zi pleacă avioane în Europa. Și apoi, Bizerte nu este departe.

— Eu sînt „șeful poliției" și aceasta înseamnă că nu am voie să părăsesc Tunisul fără autorizație. Dealtfel, șoferul meu este un informator, fie al lui Boussouf, fie al lui Bentobbal. Nu vreau să pățesc ca cei trei ofițeri împușcați anul trecut. Pe de altă parte, nici nu am destulă forță ca să pun mîna pe putere. Nevoind nici să mă supun nici să demisionez, nu-mi rămîne decît să vă cer ajutorul.

Deltheil se întreabă dacă nu cumva este vorba de vreo cursă în care să cadă „un reprezentant francez". Desigur că pașaportul său belgian este autentic, dar lucrase prea mult la Bône pentru a nu figura undeva pe o fișă a poliției.

— Iată cum puteți lua legătura cu noi : în fiecare zi între 12 și 12 jumătate să vă plimbați prin apropierea Pieței Franței. Un „prieten" vă va aștepta lîngă un chioșc de ziare. Nu va vorbi cu dv. decît dacă veți ține sub brațul drept publicația „El Moudjahid". În caz că sînteți supravegheat, băgați ziarul în buzunar.

— În fond, conchidea a doua zi locotenentul Martin, adjunctul căpitanului Hubert, înțeleg că doriți să mascăm trădarea lui Kouara Mabrouk printr-o răpire ?

— Exact.

Martin, un tip mai solid decît Hubert, cu părul negru tuns perie și fața rotundă, pare molatec dar ascunde mult curaj. Tovarășii săi îl consideră un om fără inimă. De fapt, avem de-a face cu un militar rece și lucid, care se dăruie în întregime luptei.

La 30 martie, planul este pus la punct. A doua zi, la ora 12 și jumătate, locotenentul Martin, devenit Hafid, importator libanez, îl așteaptă pe Kouara Mabrouk.

Punctual, membrul G.P.R.A. apare în curînd cu ziarul sub brațul drept.

— Sîntem dispuși să vă ajutăm să plecați, spune Hafid cu voce slabă, mergînd la doi pași în urma secretarului de stat.

— Mulțumesc. Ce trebuie să fac ?

— Cînd vreți să plecați ? Diseară ?

— Nu, mai am de pus la punct unele lucruri. Vă propun mîine sau mai bine poimîine.

— De acord. Atunci ne întîlnim poimîine aici, la aceeași oră, după același consemn.

— Curios, îi spune Martin lui Hubert, tipul mi se pare sincer. Se află, probabil, sub imperiul fricii și, de aceea, și-a luat două zile de răgaz. Părerea mea este să forțăm.

Hubert nu stă mult pe gînduri. Dă aprobarea pentru ca operația să fie executată în aceeași seară.

În jurul orei cinci după-amiaza, o mașină oprește în apropierea vilei în care se află sediul serviciilor administrative ale G.P.R.A. Un bărbat cu pielea brună, îmbrăcat într-un costum bleumarin, așa cum au șoferii oficiali, coboară din autoturism și se îndreaptă spre locul oficial de parcare. Știa exact unde merge. O recunoaștere prealabilă i-a permis să identifice „Mercedesul" negru al secretarului de stat. Se îndreaptă spre el și îi spune șoferului :

— Bună ziua, frate, sînt șoferul personal al excelenței sale ministrul Boussouf. Mașina mea este afară. Trebuie să te duc la Ministerul Comunicațiilor... Celălalt nu pare surprins. Se arată chiar foarte încîntat că a fost remarcat de o persoană atît de influentă. Fără teamă, iese din mașină.

— Va dura mult ? întreabă el. Șeful meu termină pe la 6 și 30.

— Cel mult 25 de minute.

Cei doi ies în stradă și se îndreaptă spre un „Citroën" D.S. negru, garat puțin mai departe. Șoferul lui Kouara nu are timp să realizeze că a căzut într-o cursă, deoarece Martin, cu forța celor 90 kg, îi aplică o lovitură fulgerătoare.

— Este rîndul tău, Miloudi.

Numitul Miloudi își pune pe cap cascheta șoferului și se duce la „Mercedes", nu înainte de a lua cheile mașinii din buzunarul celui leșinat.

Ora 6 și 30. Kouara Mabrouk a ieșit din clădire, dar mai întîrzie pe scările de la intrare. Apoi, cu pas vioi, se îndreaptă spre mașină. Este noapte, întuneric și nu-și dă seama de substituirea șoferului.

— Acasă, repede ! ordonă el.

Cascheta se înclină și „Mercedesul" iese din parking, angajîndu-se pe bulevardul Belvedere. O privire în oglinda retrovizoare. Un semnal cu farurile. Mașina de protecție îl urmează cu credință.

Puțin mai departe un „Citroén" D.S. negru depășește „Mercedesul". Soarta este pecetluită.

— Dar... unde mergem ?

— La Bizerte. „Stăpînii" mei au hotărît să avanseze cu două zile evadarea dv.

O clipă de stupoare. Discret, Miloudi a pus pe genunchi „Coltul 45" care îi va servi poate în caz de discuții. Dar secretarul de stat ridică din umeri și conchide fatalist :

— De fapt, este mai bine așa.

33

La 14 iunie 1960, generalul de Gaulle rostește un discurs în care pentru prima dată lansează un apel solemn „conducătorilor insurecției". Acest discurs avea să pună punct final afacerii Si Salah.

Totul începuse în ianuarie 1960. Căpitanul Heux, un ofițer al B.E.L., a reușit să intre în legătură cu trimișii regiunii a IV-a (Alger). Aceștia îi spun ofițerului francez că șefii zonei, Si Salah, Si Mohammed și colonelul Lakhdar, acceptă să negocieze „pacea celor viteji", o încetare a focului imediată, valabilă pentru trupele lor și poate pentru cele ale regiunilor vecine, Kabylia și Oran.

Tratativele sînt în curînd reluate la nivelul cel mai înalt de doi trimiși ai lui de Gaulle, Bernard Tricot și colonelul

Mathon. De Gaulle a hotărît să se ocupe personal de această negociere.

La 10 iunie, cei trei algerieni fac o călătorie fulger la Paris, unde au o destul de lungă întrevedere cu generalul de Gaulle, în cursul căreia fiecare dintre interlocutori își exprimă proiectele și speranțele. Algerienii încearcă să afle intențiile generalului cu privire la G.P.R.A. a cărui reprezentativitate ei o contestă :

— Toți veți avea locul vostru în Algeria de mîine, le răspunde de Gaulle. Dealtfel, peste cîteva zile voi rosti o alocuțiune la televiziune...

De fapt, alocuțiunea pronunțată la 14 iunie nu se adresa combatanților din interiorul Algeriei, ci, în termeni foarte clari, membrilor G.P.R.A.

Poate că generalul de Gaulle sperase că aceștia vor respinge propunerile franceze, așa cum făcuseră pînă atunci. În orice caz, se produse contrariul : ei se grăbiră să răspundă afirmativ generalului, probabil din teama ca șefii militari să nu le-o ia înainte.

Discursul din 14 iunie și reacția imediată a G.P.R.A., propunînd o întîlnire oficială, care va avea loc la Melun, au dus la abandonarea discuțiilor începute cu șefii regiunii a IV-a. Lakhdar a fost executat imediat după întoarcerea sa de la Paris, Si Salah va dispare după cîteva săptămîni într-o ambuscadă, lîngă Bouira, în Kabylia, iar Mohammed va fi lichidat la 6 august 1961 în orașul Blida, de un comando al Batalionului 11 șoc.

34

Crépin, noul comandant, un om ponderat, taciturn, are un pragmatism de soldat bătrîn. De cîteva săptămîni l-a înlocuit pe generalul Challe și a înțeles repede că nu se va bucura de aceeași simpatie ca predecesorul său din partea soldaților din Algeria, îndeosebi a celor care „contează", parașutiștii și legionarii. De aceea, el se mărginește să comande și continuă, cu încetineala inexorabilă a unui buldozer, sarcina începută în anul trecut.

B.E.L. a primit dezlegarea să acţioneze. Misiunea globală fixată de generalul Crépin este transmisă de căpitanul Maronier printr-o expunere făcută comandanţilor zonei.

— Într-o primă fază, începe el, trebuie ca A.L.N. să afle că sîntem la curent cu pregătirile lor. Pentru aceasta este suficient ca nişte unităţi de intervenţie să-şi facă apariţia în zonă. Apoi vom submina moralul combatanţilor. Iată o listă cu numele şi biografiile luptătorilor din A.L.N. care urmează să primească scrisori expediate de noi în numele familiilor lor. Vom avea grijă ca din conţinutul lor să rezulte bucuria mamelor, fraţilor şi surorilor prilejuită de faptul că în curînd „glorioşii luptători ai Armatei de eliberare se vor întoarce acasă".

O altă fază a operaţiei a fost încredinţată C.C.I., colonelului Simonneau, şi trebuie să se desfăşoare în Tunisia. Totuşi, Simonneau hotărăşte să nu se limiteze numai la acest obiectiv :

— Dacă aş fi în F.L.N., explică celor doi adjuncţi, căpitanii Pallay şi Ramelle, aş executa un atac simultan din Tunisia şi din Maroc. Astfel ar fi menţinută în vest o parte a trupelor de intervenţie de care am avea nevoie în est. După părerea mea, trebuie să ne îndreptăm eforturile în ambele direcţii.

Colonelul Simonneau îi convoacă la Alger pe locotenentul Martin din Bône şi căpitanul Féral din Oran :

— Operaţie de intoxicare, conchide el după ce le explică ce au de făcut.

— Care este scopul ce-l urmărim ? intervine Martin. Să-i facem pe adversari să creadă că atacul lor nu este oportun ? Foarte simplu, îi vom face să creadă că atacăm noi primii.

— Să luăm toate măsurile pentru a-i convinge că sîntem pregătiţi pentru ofensivă, propune Féral.

Are vocea calmă. Dealtfel, a îndeplinit pînă acum mai multe misiuni de sabotaj.

Martin intervine şi întreabă :

— Aţi auzit de căpitanul John din marina engleză ?

— Nu.

— Este un ofiţer ce a reuşit să-i convingă pe germani că debarcarea va avea loc în Grecia. A realizat ceva extraordinar.

— De ce ?

— Fiindcă era mort şi nici nu se numea John. Englezii, care inventaseră personajul, au găsit un cadavru, i-au dat

această identitate și l-au pierdut în largul țărmului portughez, cu o mapă conținînd documente „secrete" referitoare la un plan de invazie a Europei de Sud. Germanii au dat peste el și au intrat în joc cu convingere...

— Nu văd legătura dintre acest John și problema care ne preocupă.

— Ba da, pentru că, dacă găsesc un cadavru în bună stare, sînt capabil să dezinformez A.L.N.

Locotenentul Martin dovedise atîta siguranță încît i se dădu mînă liberă. Întors la Bône, se consultă cu sergentul Winkler, întrebîndu-l :

— Unde să găsesc un cadavru ? Vreau un tip tînăr, bine hrănit, decedat de puțin timp.

— Înțeleg că nu poate fi vorba de vreun rebel.

— Mergi la spitalul municipal și stai de vorbă discret cu un doctor.

Către prînz, Winkler telefonă :

— Am găsit : un tînăr zidar. A căzut de pe schelă și a murit.

— Perfect ! Îl aduci chiar acum, înainte de a înțepeni.

— Credeți că-i așa de simplu ? Familia va face scandal...

— Lasă discuția ! Le spui că este pentru Franța !

Între timp, Martin pregătește machiajul „agentului". Pentru ca adversarul să creadă realmente că este vorba de un spion stîngaci, trebuie să fie făcute niște „erori" de detaliu. De aceea, cadavrul poartă haine civile, dar are centură și cămașă militare.

Într-o traistă, Martin pune cîteva bancnote de 50 dinari tunisieni și cîțiva franci francezi, o legitimație rău trucată de liberă trecere emisă de rebeli, un revolver vechi cu butoiaș și cîteva mine tip A.P.I.D.

Într-un buzunar „secret" se află un permis francez de liberă trecere, ce demonstrează că Mohammed Larachi este un informator al Biroului 2 și trebuie să fie condus cît mai repede la statul-major al sectorului.

În sfîrșit, și în aceasta constă dezinformarea, asupra sa se găsește un carnețel în care sînt scrise în arabă și franceză mai multe întrebări despre dispozitivul unităților A.L.N : situația posturilor de comandă ; numele comandanților de ba-

talioane ; organigramele și misiunile prevăzute pentru trupele de acoperire ale A.L.N.

Adică tot ceea ce un spion ar fi trebuit să afle dacă francezii ar fi avut intenția să atace Tunisia.

Pe ultimele pagini Martin scrie un pretins cod, o listă de indicative și parola. El vrea să lase impresia că tipul nu era singur în misiune.

— Înțelegi, se adresează el lui Winkler, Tunisia este atît de plină de militari încît „omul nostru" nu va trece neobservat.

Înfășurat într-o foaie de plastic, cadavrul a fost depus pe planșeul unui avion special trimis de la Blida. Trei oameni l-au depus pe planșeu așteptînd decolarea.

— Îl vom parașuta, explică Martin. Doresc să acționați cît se poate de natural. În general, toate terenurile sînt păzite de jandarmi, iar rebelii au ochii larg deschiși. Procedați în așa fel încît să fiți reperați survolînd două-trei terenuri. Faceți ocoluri ca și cum ați ezita. La nevoie, încetiniți motoarele. Vreau ca tunisienii să creadă că în cursul acestei nopți au loc numeroase parașutări.

— Nu înțeleg ceva, se adresează Winkler locotenentului Martin. Știu că parașuta este luată de la reformă și că are toate șansele să se rupă în cădere. Mă întreb însă, dacă din întîmplare funcționează normal, ce vor spune tunisienii despre acest „parașutist" mort.

— Asta-i treaba mea, replică scurt Martin.

S-a lăsat noaptea. Aviatorii își fac conștiincios meseria.

După zece minute de la decolare trec frontiera. Martin observă luminile prost camuflate, ce indică orașe și sate. Un viraj brusc, o coborîre lentă, un zbor la ralenti, la joasă altitudine, primit cu un tir imprecis.

De trei ori avionul execută manevre ce se fac la lansarea de parașutiști. Acum zboară spre Ghardimaou, reședința statului-major al bazei din est. Apărarea antiaeriană devine din ce în ce mai densă. Sînt tunuri echipate cu lunete cu infraroșii, care permit un baraj nocturn relativ eficace.

— Trebuie să ne hotărîm, strigă pilotul, vor găsi suspect un zbor atît de prelungit în sectorul lor.

— O.K.

Winkler împinge cadavrul. Martin taie cu pumnalul frînghia de la cîrligul parașutei. Ea nu se va mai deschide și cadavrul se va îndrepta cu 200 km pe oră spre sol.

Martin s-a întors la Bône. El este întîmpinat de subofițerul însărcinat cu interceptările radio :

— Nu știu ce ați pus la cale astă noapte, dar oricum operatorii mei sînt copleșiți. De 11 ore, în rîndul rebelilor este un adevărat furnicar. Niciodată nu am înregistrat atît de multe mesaje, pe care, pentru a le descifra, va trebui să stăm zile și nopți.

S-a dovedit că ideea lui Martin a fost bună. Cursa întinsă a avut succes. Rebelii și-au concentrat forțele pe urma parașutiștilor „lansați" în noaptea de 13 spre 14 noiembrie 1960. Erau convinși că francezii vor ataca și, de aceea, ofensiva algeriană nu va mai avea loc.

35

Căpitanul Féral răsfoiește gînditor fișele prizonierilor. În cele din urmă se oprește la trei. Ele aparțin unor agenți notorii ai F.L.N. Cei în cauză sînt aduși în fața sa. Sub o aparentă servilitate, ei ascund o adîncă dorință de a se întoarce printre tovarășii lor de luptă.

Féral îi întreabă dacă acceptă să participe alături de francezi la o acțiune declanșată împotriva A.L.N. Cei trei răspund afirmativ, știind că li se oferă o șansă să ajungă la ai lor.

De fapt, asta și vrea Féral. El îi plimbă cîteva zile prin diverse centre de instruire, cu gîndul ca odată ajunși în unitățile lor să relateze despre pregătirile făcute de francezi pentru ofensivă.

Acum îi duce la un punct de comandă de pe aerodrom, stabilit într-un cort. Pe pereți atîrnă hărți ale Marocului pline de săgeți roșii și albastre, precum și de diverse simboluri ce reprezintă amplasamente de depozite, cantonamente militare, stații de radio-emisie etc. Pe masă se odihnesc dosare groase de carton pînzat. Pe scaunele metalice din cort stau, deghizați

în ofițeri de comando, șoferi, bucătari și funcționari ai C.C.I. din Oran. Ei sînt indispensabili reușitei planului.

Cei trei „voluntari", tratați ca niște personalități demne de stimă, cred că au de-a face cu o operație ultrasecretă. Privesc totul cu atenție, dar nu se trădează.

Devenit profesor de strategie, Féral descrie detaliat situația de la inamic. Vergeaua se deplasează pe hartă de la un simbol la altul, pe măsură ce arată comandoului obiectivele vizate. În sfîrșit, el se adresează „voluntarilor" :

— Voi trebuie să puneți bombe pe căile de acces ce duc la depozitele de arme și muniții pe care le vedeți pe hartă. În noaptea aceasta un batalion comando va fi parașutat la frontieră pentru a ataca taberele A.L.N. Voi veți fi parașutați ultimii, cît mai aproape de locurile unde urmează să acționați. După îndeplinirea misiunii, vă veți întoarce și ne veți relata ceea ce ați văzut și notat : amplasamentele posturilor militare, bateriile de artilerie, cantonamentele trupelor de rezervă.

Dînd din cap afirmativ, algerienii confirmă că au înțeles totul.

Féral a pregătit bine jocul. La fiecare 20 de minute, avionul aterizează și îmbarcă cîte un grup de comando.

Imobili și muți, cei trei rebeli asistă la manevrele ce se desfășoară cu o impresionantă regularitate. Avionul decolează și se îndreaptă spre vest. Apoi revine, aterizează, rulează pe pistă. Nu apucă bine să se oprească și un nou grup de 12 „parașutiști" coboară dintr-un camion și se îndreaptă pentru a se îmbarca.

„Voluntarii" nu știu că la capătul pistei oamenii coboară din avion și se urcă în alt camion. Timp de două ore, fără încetare, cei 12 oameni ai C.C.I., îmbrăcați în parașutiști, trec din camion în avion și invers.

Féral îi anunță pe cei trei algerieni :

— Cu cursa următoare plecați și voi.

Avionul decolează, într-adevăr, de astă dată. Face un cerc larg și, apoi, mai discret, un al doilea, îndreptîndu-se spre Maroc.

Turația motoarelor a slăbit, semn că se apropie momentul parașutării. Din colțul lor, cei trei nu aud decît niște ordine urlate și văd niște lumini verzi și roșii.

— Gata, spune Féral, ceilalți au sărit, v-a venit rîndul.

El le arată o cutie asemănătoare unui pachet de țigări de foi :

— Este o mină. Va trebui să puneți asemenea mine pe șoselele din apropierea taberelor A.L.N.

Fiecare din cei trei primește cîte o asemenea cutiuță. Féral nu le spune însă că în masa de plastic se află un dispozitiv ce funcționează cu întîrziere de 24 de ore. El mizează pe faptul că în acest interval de timp agenții pot lua legătura cu prietenii lor care vor duce cutiuțele la forurile cele mai înalte.

Lumina roșie se aprinde. Un sunet și apoi o lumină verde. Féral îi împinge pe cei trei în gol și privește cum se deschid parașutele.

Nu a trebuit să aștepte mult timp pentru a cunoaște rezultatul operației de dezinformare.

Chiar a doua zi, A.L.N. din Maroc a început vînătoarea de parașutiști, iar trupele sale se repliau în grabă spre vest. Deci ofensiva sa era exclusă.

— Și bombele ? întrebă ofițerul Biroului 2 din Oran, căruia Féral îi povestise în detaliu operația. Nu s-a semnalat nimic...

— Eroare, interveni sergentul Tiger. Informatorii mei ce s-au întors dintr-o misiune îndeplinită la inamic mi-au comunicat că s-a produs o misterioasă explozie în biroul șefului securității și că un depozit de muniții a sărit în aer.

— Ceea ce mă intrigă, se adresă ofițerul Biroului 2 către Tiger, este faptul că nici unul din informatorii trimiși de mine la inamic nu s-a întors.

— Ai mei revin întotdeauna.

— De ce ?

— Vreți să întrebați „cum" ? Simplu : Înainte de a-i lăsa să plece, îi întreb de ce acceptă să servească armata franceză. Răspund, aproape toți, că doresc să se răfuiască cu rebelii. Uneori adaugă că „iubesc Franța". În consecință, le cer o dovadă a loialității lor. Mai precis, îi supun la un test : le propun să accepte să li se facă o injecție cu otravă și le spun : „Este o otravă violentă care nu acționează decît după 36 de ore. Dacă nu vă întoarceți în acest interval, veți muri, deoarece numai eu am antidotul. Firește că injecția se face cu ser fiziologic.

— Trucul e cam slăbuţ. Dacă unul din ei se hotărăşte să nu se mai întoarcă, se va afla că otrava este de fapt „apă de ploaie".

— Totul e să nu te bazezi pe o singură metodă. Dacă aceasta cade, găsesc alta. Oricum, pînă acum toţi informatorii mei s-au întors.

36

— Urmează să ochim casa de bani !

Exprimată cu hotărîre, concluzia lui Gérard Larzac nu suferă nici o contrazicere.

— Dispariţia lui Georg Puchert a fost un succes, pentru că a pus capăt domniei contrabandiştilor...

— Numai că, începe tărăgănat colonelul Bercheny, şeful contraspionajului, traficul continuă.

— Tocmai de aceea trebuie să lovim în casa de bani ! M-am oprit la două variante : să atacăm băncile care favorizează tranzacţiile de arme sau să punem mîna direct pe fondurile F.L.N. Este suficient să obţinem un cec în alb semnat de miniştrii G.P.R.A. competenţi. Larzac contemplă încîntat figurile încremenite ale interlocutorilor săi şi-şi termină fraza astfel :

— Acesta este cecul, îl vedeţi ?!

Stupoarea face loc interesului. Micul dreptunghi de hîrtie albăstruie trece din mînă în mînă. O semnătură, perfect lizibilă, aparţine lui Krim Belkacem, cealaltă, mai sofisticată, este a lui Chérif Mahmoud, casierul G.P.R.A.

— Falsificatorii au lucrat bine, reia Larzac. Cu acest cec putem ridica fondurile băneşti ale F.L.N. din Elveţia. Vom trimite un om cu acte de identitate întocmite pe numele beneficiarului cecului...

— Boulharouf ?

— Da. Tipul se află acum la Roma. Serviciul „Acţiune" îl va imobiliza pe timpul operaţiei.

— Ne trebuie aprobarea Elysée-ului, intervine generalul Grossin, întrucît acţiunea poate avea urmări foarte grave pe plan internaţional.

Obiecţia era întemeiată. Dealtfel, generalul de Gaulle refuză cu ton indignat :

— Ce ? Sîntem gangsteri ?

Pentru a pătrunde în mediul contrabandiştilor de arme, Larzac organizează în anii 1958—1959, la Madrid, un oficiu prin intermediul căruia să vîndă armele, muniţia şi celelalte materiale militare confiscate de la furnizorii F.L.N., de tipul lui Puchert.

Ea este condusă de William Sanders, vechi colaborator al S.D.E.C.E., un tip simpatic şi dinamic, ce nu a împlinit încă 30 de ani, bine ancorat în cercurile filoalgeriene.

La începutul anului 1959 Ahmed Francis nu reuşea să echilibreze vistieria F.L.N. şi căuta cu desperare tot felul de artificii pentru a ieşi din impas.

— Cred că te pot ajuta, îi spuse William Sanders. Am posibilitatea să intru în legătură cu nişte falsificatori de bani.

Ideea fu acceptată de rebeli.

— De acord, îi spuseră ei lui Sanders : cumpărăm bancnote false de 5 miliarde franci.

Sanders ştia că această sumă reprezintă aproape totalitatea fondurilor inamicului. El raportă totul la Paris şi continuă dialogul cu algerienii la Tunis.

În acest timp, la Paris, începu fabricarea bancnotelor false. Specialiştii puseră la punct o cerneală specială care se autodistrugea după cîteva săptămîni sub efectul luminii naturale. Dar, cineva a trădat şi operaţia a eşuat.

37

Pentru toţi militarii francezi aflaţi pe frontul din Algeria anul 1958 se încheie cu certitudinea că, chiar dacă a fost favorabil, soluţia militară este depăşită. Şi armata, şi politicienii de la Paris vor să se pună capăt războiului.

Succesele obţinute în luptă îi determină pe ofiţerii şi civilii francezi instalaţi în Algeria să nu accepte decît capitularea necondiţionată a A.L.N. şi a conducătorilor săi politici aflaţi în afara graniţelor ţării.

În schimb, la Paris, într-un climat realist și mai puțin pasional, se știe dintotdeauna că la pace se ajunge prin acorduri politice.

În această perspectivă, începînd din 1958, serviciile speciale franceze au hotărît să se ocupe și de negocieri. Ele își propun să intervină pentru a împiedica abandonarea Algeriei și acordarea independenței acestei țări.

Pentru a putea negocia de pe poziții de forță, trebuie să i se arate F.L.N. redutabila eficacitate a serviciilor secrete franceze și să i se formeze convingerea că orice dialog se va face obligatoriu prin intermediul acestora.

În paralel, de acord cu directorul S.D.E.C.E. și primul ministru, Michel Debré, se pregătește infiltrarea în G.P.R.A. a unui agent capabil să furnizeze informații privitoare la starea de spirit a conducătorilor revoluției. La momentul potrivit acest om îi va orienta pe șefii F.L.N. pe calea negocierilor. Numită codificat „Cassiopeea", această operație va fi dusă la bun sfîrșit. Cel infiltrat se numește codificat Scrabble și este sociolog, corespondent ocazional al unui mare săptămînal englez. Din septembrie 1958 pînă în ianuarie 1961 el a furnizat serviciilor speciale franceze cele mai numeroase și exacte informații cu privire la evoluția stării de spirit, tendințele și frămîntările din sînul G.P.R.A. Mai mult, i-a determinat pe algerieni să reia contactele cu generalul de Gaulle.

În septembrie 1958 S.D.E.C.E. pune ochii pe un tînăr eseist englez, simpatizant al F.L.N., dar ale cărui articole fac dovada unei surprinzătoare obiectivități. Specialist în istoria și filozofia mișcărilor naționaliste din lumea a treia, ziaristul studiază la Geneva evoluția țărilor din Africa de Nord, în special a Marocului, Algeriei și Tunisiei.

Pentru a intra în legătură cu el fără a-i trezi suspiciuni, S.D.E.C.E. trimite la Geneva pe căpitanul L. Acesta se înscrie la cursurile urmate de englez și se împrietenește cu el. În 1959 Scrabble își exprimă dorința de a merge la Tunis pentru a se întîlni cu conducătorii G.P.R.A. Francezii îl ajută.

Scrabble se întîlnește aproape zilnic cu politicienii din G.P.R.A. și îi transmite căpitanului L. informațiile culese. Pe

de altă parte, S.D.E.C.E. face totul pentru ca algerienii să nu ia legătura cu generalul de Gaulle. Și totuși, în 1960, un mesaj al lui Krim Belkacem ajunge pe masa șefului statului francez. Imediat se dă ordin ca Scrabble să acționeze.

— Operația „Cassiopeea" s-a terminat, hotărăște generalul Grossin.

Acum trebuie să aflăm dacă G.P.R.A. dorește să reia tratativele cu autoritățile franceze.

La Geneva, unde s-a întors de curînd, Scrabble află ce dorește Parisul și acceptă să acționeze.

În decembrie participă la conferința G.P.R.A. de la Tripoli și este primit ca un bun prieten. De aici, trimite zilnic rapoarte detaliate privitoare la desfășurarea lucrărilor, poziția liderilor și situația disensiunilor.

Ideea care se degajă din aceste informații este că G.P.R.A. apreciază drept critică situația. „Algerienii, scrie Scrabble, în concluzie, în special Ahmed Francis, sînt pentru negocieri".

De la Paris, primul ministru îl autorizează să acționeze în acest sens.

Pentru a-i ușura misiunea, S.D.E.C.E. organizează întrevederi ale ziaristului cu personalități politice din anturajul șefului statului, pe care presa le face publice.

— Credeți că ne puteți facilita reluarea discuțiilor cu generalul de Gaulle ? îl întreabă algerienii.

— Cred că da, afirmă Scrabble.

Membrii G.P.R.A. sînt însă neîncrezători, pentru că nu este prima oară cînd un ziarist le face asemenea promisiuni. În afară de aceasta, ei nu vor ca tentativa lor să treacă drept o capitulare deghizată. În plus, cer ca serviciile speciale franceze să nu le mai saboteze demersurile.

Scrabble transmite dorința lor la Paris, comunicînd :

„Algerienii cer ca un emisar al dv. să le dea asigurări în această privință".

Generalul Grossin obține acordul lui Michel Debré. Întrevederea are loc la Geneva, la 2 februarie 1961, între Saad Dahlab și căpitanul L., purtător al unei scrisori de împuter-

nicire din partea S.D.E.C.E., autorizat să asculte propunerile algeriene.

— Nu sîntem mulțumiți, spune Dahlab. Dorim să discutăm cu un reprezentant al guvernului. Cei doi se întîlnesc din nou la 19 februarie 1961, discută mult mai amical și stabilesc o nouă întrevedere la care să participe și un reprezentant al generalului de Gaulle.

La 20 martie, la Lucerna, Georges Pompidou, începe negocierile.

S.D.E.C.E. nu vrea să scape ocazia de a cunoaște și de a influența mersul lor, dar șeful statului nu este de acord și discuțiile sînt purtate exclusiv pe tărîm politic. La încheierea lor, după 22 de ani, pe pămînturile Algeriei avea să poposească pacea.

Redactor : mr. GHEORGHE VARGA
Tehnoredactor : RADU STOIAN

Comanda nr. 51288 Dat la cules : 19.06.1979
C. nr. 539/1979. Bun de tipar : 28.11.1979
Lucrarea conţine 120 pagini.